

BROJ 121

CENA 2 DINARA

NINJA

3,50 DM, 12 FRF, 3 CHF, 25 ATS, 150 SIT, 60 DEN

POSAO ZA PROKLETE

DEREK FINEGAN

POSAO ZA PROKLETE

Derek Finegan
POSAO ZA PROKLETE

Izdavač:
NIP »Dečje novine«,
Gornji Mlanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Borivoje M. Lošić

Urednik:
Mirjana Šterijevski

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

© 1994. DEN PRESS

Izdaje NIP »Dečje novine«, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28, uredništvo (032) 714-250 prodaja i (032) 710-529 pretplata. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 41320-603-7-1263. Štampa »Litopapir« — Čačak.

DEREK FINEGAN

POSAO ZA PROKLETE

— Žao mi je što si ostao bez posla, Henri — reče Tabasko Pit mašući konobaru, što je bio znak da naručuje još dva piva. Australijska, naravno.

— A tek meni — uzdahnuo je Henri Landers i klimnuo glavom u znak zahvalnosti za još jedno pivo. — Uvek mi se to dešava kada se vratim iz zatvora. Čim poslodavci otkriju da sam bivši robijaš... No, ga! Ovaj je još bio dobar. Dao mi je platu za prošlu nedelju, iako me je isterao napolje u utorak.

— Henri, znaš li bilo šta o borilačkim veštinama, tegovima, sportskim spravama, ili tako nečem? — upita Pit gotovo svečano. — Ako i o čemu imaš blagog pojma, imaš posao kod mene u vežbaonici! Ne mogu mnogo da ti plaćam,

ali ćeš svakako imati da jedeš, spavaš, kupiš s vremena na vreme novu košulju, pa čak i da izvedeš neku ribicu, tu i tamo, na večeru i maženje u parku.

— Pite, druže stari — osmehnu se zahvalno Henri. — Ti si verovatno najbolji čovek koga znam, ali ja ne samo što nemam pojma ni o čemu što bi ti trebalo, već sam suviše pohlepan i volim da trošim mnogo više novca nego što mi ti možeš ponuditi. Ako mi stomak baš bude krčao, možda ću te zamoliti da me zaposliš kao čistača tvoje vežbaonice. Ali, dotle... Imam neke krupnije stvari na umu.

— Krupnije? Koliko krupnije? Da nećeš, možda, opet pokušati da naslikaš »nepronadeno« delo Renoara?

— Renoar?! Neeeee... — razvuče Henri lice u srećan osmeh. — Nemam običaj da dva puta pravim iste greške. Doduše, Renoar mi je doneo skoro sto hiljadarki, ali i tri godine rešetaka... Ne! Nisam mislio na tu vrstu posla. Postoje, valjda, neki drugi unosni poslovi.

— Govoriš kao da si već na tragu jednom takvom — osmehnulo se Pit.

Henri Landers je bio Australijalijanac i uglavnom zahvaljujući tome što je voleo piće poreklom iz svoje domovine on i Pit su znali da razgovaraju istim jezikom. U stvari, i upoznali su se kupujući u jednoj maloj bakalnici. — australijsko pivo. Njihovo prijateljstvo se, vremenom, produbilo, naročito kada je Pit doznao da je Henri sjajan falsifikator umetničkih dela, i da poznaje mnogo ljudi iz polusveta... Mnogo značajnih informacija Tabasko Pit je dobio zahvaljujući poznanstvu sa Henrijem. Za uzvrat, bio je uvek tu ako je Henriju bila potrebna pomoć, poneki dolar, malo razumevanja, podrška u pokušaju početka novog, poštenog života, ili tako nešto.

— Vidi qvo! — reče sa ivernim ushićenjem Henri. Izvadio je iz džepa isečak iz novina i stavio ga na sto ispred Pita.

Pit sa zanimanjem uze ponuđeno. Na rubu isečka videlo se da je iz »Iskvajera«, časopisa poznatog po fotografijama sa kojih muškarci ne mogu da skrenu pogled. Ono što je bilo važno, međutim, bio je jedan oglas. Neveliki. Jednostavan. Glasio je:

»Jeste li ambiciozni i sposobni za najveće podvige?!

Podnosite li diskreciju? Imate li predrasuda? A, hrabrosti?!

Nije važno čime se bavite i kakvu veštinu znate — javite se da se dogovorimo! Nama su potrebni ljudi koji ne prezaju ni od čega!

Njujork, telefon: 564-44002! Na naš račun!«

— Meni ovo liči na regrutaciju plaćenika za neki mali, prljavi rat u Africi — reče Tabasko Pit bez radosti. — Viđao sam takve stvari i ranije. Prljavo zvuči, ako me shvataš! Ne misliš valjda da se upustiš u tako nešto?

— Zvao am ih — reče Henri uz tajanstven osmeh. — Nije ono što ti misliš.

— A, šta je onda? — upita Tabasko Pit. Poznavao je Henrija dovoljno da zna da je Australijanac naivniji nego što izgleda. Kako bi, u protivnom, četiri puta zaglavljavao na ro-biji zbog svojih slika, koje su, istini za volju, bile gotovo identične slikama velikih majstora, ali, samo u slučaju Renoara, Henri od ostalih nije ni centa zaradio. Sada jednostavno nije verovao da bi od 'tog oglasa moglo biti nešto dobro za Henrija...

— Misija — reče sa određanim ponosom Henri. — Misija spasavanja talaca iz nekog rata u Grčkoj, Bugarskoj, negde tamo, na rubu Evrope. Dva Amerikanca su zarobljena u tom glupom građanskom ratu. Jedna od zaraćenih strana ih je uzela za taoce, pokušavajući da time skrene pažnju međunarodne javnosti. Ali, ote-li su, čini se, pogrešne ljude...

— Ko ti je to ispričao? Pa to je prava bajka — nasmeja se Pit.

— Meni je zvučalo dovoljno ozbiljno — reče Henri. — Uostalom ako tebi deset hiljadarki nije ozbiljna stvar, onda ne znam šta je!?!

— Znači, dobio si taj posao? — upita Pit.

— Nisam još — slegnuo je Henri ramenima. — Ali, rekli su mi da će me imati u vidu. Javiće mi do subote. Ako me budu izabrali, platiće mi avionsku kartu do Njujorka, životno osiguranje od pola miliona i... Za dve nedelje ću se vratiti ovamo sa dovoljno novca da započnem bilo šta. Razmišljao sam da, konačno, otvorim samom sebi galeriju...

— I da napuniš zidove falsifikatima, Henri, zar ne?! — isceri se prijateljski Tabasko Pit.

— U stvari, i nisam mislio više da se bavim time u životu, prijatelju — reče Henri. — Meni je blizu četrdeseta, Pit. Vreme je da se smirim.

— I misliš da je najbolji način da učestvuješ u nečemu sumnjivom — kazao je Pit bez naglasaka. Zamislio se malo, pa predložio: — Slušaj! Imam nešto ušteđevine. Pozajmiću ti deset hiljada dolara, pa kad mi vratiš. Samo nemoj da se upuštaš u nešto poput ovoga!

Pit kucnu prstom po isečku koji je stajao ispred njega. Još jednom je pročitao oglas i pomalo prezrivo se nasmejao i odmahnuo glavom. Dodao je:

— Deset hiljada dolara za dve nedelje sumnjivog posla! Plus osiguranje na pola miliona! Sve zajedno to mi liči na smrtnu opasnost. Kladim se, da tvoji potencijalni poslodavci računaju na to da neće ni morati da isplaćuju toliki novac. Razumeš? Ako se zaista spremaju u tamo nekakvu misiju, opasnu kao krađa dlake iz đavolovog repa, onda svakako računaju da je sasvim moguće da zaradu i neće morati da isplate, jer će onaj ko je odredi možda i poginuti na poslu! A, osiguranje ionako ne plaćaju oni, nego osiguravajuća kompanija.

— Čuo sam da takve ljude kakav si ti smatraju skeptici — rekao je Henri.

— Okej! Možda i jesam takav — reče Pit. — Ali, hajde da se ne zezamo. Zaista ti nudim pozajmicu. . .

— Hvala ti, Pite! Ti si stvarno najbolji — reče Henri. — Ali, bojim se da ne mogu da pristanem na tako nešto. Prvo, ne znam da li ću ikada biti u stanju da ti vratim dug. Drugo, savest mi ne dozvoljava da uzmem toliku pozajmicu. Sto, dvesta, pet stotina. . .

To je u redu. Čovek to može i da ne vrati. Ali, deset hiljada! To je već ozbiljan novac. Bar za mene.

Tabasko Pit je razmislio malo, a onda ponovo pročitao oglaš, pa vratio isečak Henriju. Taj čovek mu je bio drag. Možda zbog toga što je toliko nai van, Pit reče:

— Henri, ti znaš da te smatram drugarom. I volim da imam što je više moguće drugara. Ali, živih! Razumeš li?! Ne bih voleo da se zaletiš i da prihvatiš nekakav glup posao koji će te stajati glave.

— Zar misliš da sam nespo soban? — upita Henri stisnuvši oči.

— Nije o tome reč, Henri — reče Pit. — Ne sumnjam da si u stanju da odoliš svakom izazovu. Ali, drugar, hoću da ti kažem da ovo iz mene govori neposredno iskustvo. Nisam jednom upao u govna samo zato da sebi dokažem da sam za tako nešto sposoban! Hajde da se dogovorimo nešto!

— Šta li ćeš sada izmisliti? — osmehnu se Henri. On je voleo Tabasko Pita sasvim pristodušno i iskreno. Na neki

način, Pit je bio njegov dobri vilenjak.

— Do subote ima tri dana. Ne znam da li ću uspeti za tri dana da se raspitam o onome ko je napisao oglas i sa kim si razgovarao, ali hoću da mi obećaš da nećeš pristati na taj posao, čak i ako te izaberu, sve dok se ja ne raspitam ko to nudi deset hiljada dolara za posao od kojeg mogu i te kako da završe arterije — reče Pit. — Ako si već rešen da ideš u pogibiju, trebalo bi da znaš u čije ime gineš!

— Hajde, neka ti bude! — osmehnu se Henri. — Ako ti oceniš da je to u Njujorku neka mučka, onda odustajem, pa makar morao posle od tebe da pozajmljujem sitniš za preživljavanje.

— To je razumno — osmehnu se Pit. — Svakako, i sume koje budeš morao da pozajmljuješ treba da budu razumne.

— Da li je razumno da pozajmim od tebe četiri dolara sada, pa da popijemo još po jedno pivo? — upita Henri.

Tabasko Pit se nasmeja i izvadi iz džepa dvadeseticu:

— Evo! Potroši ih sve odmah, a ja ću ti praviti društvo, sve dok pivo bude hladno!

* * *

Srebrnasti „porše“ se postavio pred velikom kućom čudne arhitekture, koja se nalazila na litici iznad mora. Iz automobila izađe prvo visok čovek privlačnog lica na kome su se isticale čelično-plave oči. On obiđe oko automobila i otvori vrata uz blag naklon. Rekao je:

— Izvolite, gospođice!

Gospođica se izvuče iz »poršea« prvo vitkim nogama, koje se sevuše na mesečini kroz proreze duge, svetlucave haljine, a onda se uspravi i stade pored čoveka. Bila je skoro za glavu niža od njega, ali takođe vitka i veoma, veoma privlačna. Njeno ljupko lice se napući, u očekivanju poljupca, a kose oči se sklopiše. Čovek je zagrlj nežno.

— Jesi li primetila da su svetla u kući upaljena? — upita tiho čovek, odugovlačeći da spusti svoje usne na njene.

— To je sigurno Pit — reče mlada žena. — On jedini ima ključ, osim nas dvoje.

— A šta je ako su provalnici? — osmehnu se nestašno čovek. Spustio je usne do njenih toliko da ih je gotovo doticao, ali to ipak još uvek nije bio poljubac.

— Znam da se šališ — nje ne oči su razlivale osmeh po njegovom licu. — U svakom slučaju, veče se neće završiti onako kako smo oboje priželjkivali.

— Pit baš zna ponekad da ispadne veliki, nespretni medved — reče čovek.

Poljubili su se. Bio je to poljubac nalik na sklapanje lotosovih latica u sumrak.

Nisu rastavljali usne koračajući, zagrljeni prema kući. I nisu rastavljali usne otvarajući vrata. I nisu rastavili usne ni kada je pred njih izašao Tabasko Pit sa konzervom piva u ruci. On, međutim, kao da nije primećivao njihov zanos. Rekao je sasvim običnim glasom.

— Lesli, Sumiko! Čekam vas već duže od jednog časa! Zar te operske stvari traju tako dugo?

Još uvek zaneti u zagrljaj i poljubac, njih dvoje ga pogledaše iskosa, a onda prasnuse u smeh. Pit se počea po glavi, a izraz lica mu je govorio: »Zar sam rekao nešto smešno?«

— Opera se zavišila odavno — reče Sumiko blistajući pogledom. — Ali smo hteli da te malo iznerviramo, jer smo znali da si tu.

— Kako ste mogli da to znate? — Pit nakrivi glavu. — Imam osećaj da me malo zezate.

— U stvari, samo malo — reče Lesli. — Istina je samo da nismo imali pojma da ćeš večeras svratiti.

— Pa, nisam ni ja znao — reče Pit gledajući ih kako skidaju ogrtače, ostajući u večernjim toaletama, elegantni, kao što bi rekao Pit, »kao sami đavoli«. — Ali, iskrslalo je nešto što ne mogu da rešim sam.

— Sigurna sam da nije moglo da sačeka do jutra — bocnu ga Sumiko.

— Možda je i moglo, ali gvožđe se kuje dok je vruće — reče Pit prostodušno.

— Hajde, reci nam o čemu se radi — osmehnu se Lesli.

— Nestrpljivi smo,

— Hteo bih da proverim šta se krije iza ovoga — izgovori Tabasko Pit i izvuče iz džepa isečak iz »Iskvajera» sa oglašom. Pružio ga je Lesliju.

Sumiko je prišla i sa zainteresovanim izrazom na licu, uvukla se ispod Lesliejeve ruke da bi i ona mogla da vidi o čemu se radi. Naravno, nije im trebalo dugo da pročitaju kratki oglas. Lesli podiže oči ka Pitu:

— Nemoj mi reći da nameraš da potražiš posao u Njujorku?

— Ama, ne! Meni to jednostavno izgleda đavolski sumnjivo — odmahnuo je rukom Pit. — Jedan moj prijatelj se zanosi idejom da pokuša. Čova mi je drag, na svoj način, i ne bih voleo da mu nosim cveće na sahranu, ako me razumeš... Obećao sam mu da ću proveriti šta se krije iza tog oglasa.

— Koliko se ja razumem u ovakve stvari, neko traži »pse rata« — reče Lesli. — Prljave stvari, kao i obično.

— Henri... Tako se zove taj moj prijatelj — reče Pit. — Henri je pozvao taj broj telefona i neko mu je iz Njujo-

rka objasnio da se tu radi o nekoj misiji oslobađanja nekih talaca, u Evropi. Po meni, to je bajka za naivne. Ali, Henri je upravo takav. Naivan.

— Henri Landers — Lesli se osmehnu. — O njemu govoriš?! To je onaj propali slikar, koji se posvetio falsifikovanju dela velikih majstora. Mislim da mu je ona kazna od tri godine istekla prošlog meseca.

— Ne razumem kako uspevaš sve da upamtiš?! — Tabasko Pit je bio iskreno začuđen. — Upravo o njemu govorim. Bojim se da je u prilično lošem stanju, stari dobri Henri. Želeo bi novac, a ne želi da nastavi taj posao sa falsifikatima.

— Okej! — reče Lesli. — A, sada... Laku noć!

— Kako, laku noć?!? — iznenadi se Pit. — Šta ćemo učiniti sa oglasom?!?

— Javićemo se, razume se — osmehnu se Lesli. — Ali, sada je vreme za neke druge stvari. Uostalom, čak i u Njujorku u ovo doba ljudi imaju običaj da spavaju.

Tabasko Pit iskrivi lice. Znao je da je Lesli u pravu. Pomislio je: »Možda sam ipak po-

pio neko pivo previše. Pogrešno sam procenio važnost svega ovoga, a o vremenu nisam ni vodio računa...

— Hej, momci! — Sumiko ih je pozvala iz radne sobe. — Dođite ovamo načas!

Kada su ušli u radnu sobu zatekli su Sumiko kako sa zanimanjem zuri u ekran kompjuterskog terminala. Na njemu su bili ispisani redovi telefonskih brojeva, imena i adresa. Sumiko podiže svoju lepu ruku i prstom kucnu u ekran ispod jednog broja:

— To je ovaj broj, zar ne?! 564-44002! Zgodan broj.

Lesli i Pit se približiše da bolje pogledaju. Pored broja koji je bio ispisan na kraju oglasa i na ekranu kompjutera stajalo je ispisano: »Alfred G. Giligan, Vudheven 2108. Kvins, Njujork, telefon 564-44002«...

— Onaj Giligan?! — reče Lesli iznenađeno.

— Koji Giligan? — upita Pit zbunjeno.

— Rekla bih da se radi baš o tom Giliganu — osmehnu se Sumiko gledajući njih dvojicu preko ramena. — Vidite, ponekad je korisno imati u kom-

pjuterskoj memoriji telefonske imenike.

— Čekaj! Meni nije jasno. Ko je taj Giligan? — upita ponovo Tabasko Pit.

— Postoji samo jedan Alfred G. Giligan, mislim — reče Sumiko. — To mora da je taj. Uostalom, pokušaću sutra da se povežem sa bankom podataka njujorške policije. On tamo ima verovatno prilično dugu priču.

— Mislim da to neće biti neophodno, Sumiko — reče Lesli. — Ubeđen sam da se radi o pravom čoveku.

— Ama, hajde, ljudi... Hoćete li mi reći o čemu se ovde radi? — Pit je bio zaista zbunjen. — Voleo bih da znam ono što ne znam, a o čemu ste vas dvoje, čini mi se, odlično obavješteni!

— Ne verujem da je ime Giligan i tebi sasvim nepoznato — obrati mu se Lesli. — Sigurno si čitao o njemu u novinama, ali ti se sve to malo zaturilo u pamćenju. Podseti-ću te...

— Molio bih te da to učiniš — reče Pit.

— Sećaš li se diverzije u nuklearnoj centrali Rajerson,

u Pesilvaniji, pretprošle godine? — upita Leslie.

— Rajerson?! — zamisli se Pit malo. — Pa da... Nečega se sećam, ali ne baš detaljno.

— Dobro... Tu diverziju su organizovali pripadnici neke militarističke, ekstremne organizacije Palestinaca. Prodrli su u centralu i postavili sedam paklenih mašina sa vremenskim upaljačem. Potom su obavestili javnost i policiju i nestali. Naravno, nisu rekli na koje vreme su bombe tempirane. Nastala je panika, što se samo po sebi može razumeti. FBI, CIA, federalna policija, policija Pensilvanije i nekoliko velikih gradskih policija, uključujući i njujoršku, angažovali su se na tom slučaju. Deset časova posle obaveštenja eksplodirala je prva bomba ozbiljno oštetivši sistem za hlađenje u centrali...

— Sad se sećam nečega — prasnu oduševljeno Pit. — Malo je nedostajalo da se jezgro centrale pregreje i da pola Pensilvanije odleti u nebo, i da čitava istočna obala naše lepe države bude kontaminirana.

— Tačno tako — osmehnu se ohrabrujuće Leslie. — Sledeća naprava je trebalo da eksplo-

dira sat kasnije... U deset minuta do tragedije pojavio se odnekle...

— Alfred Giligan! — uzviknu Pit. — Ne pamtim to, ali nagađam.

— Dobro nagađaš — osmehnu se Sumiko.

— Tip ima nekakvu agenciju za telohrnitelje ili nešto slično — nastavio je Leslie, gledajući Sumiko kako mu donosi konjak. Izmenili su tople poglede. — Firma mu je mala, ali je loš glas o njoj dospeo vrlo daleko. Drugim rečima, Giligan ima vrlo lošu reputaciju već godinama. Upetljan je u trgovinu oružjem, otmicu nekih turista na Jamajci, uništenje jedne radio-stanice... Takve stvari. I, znaš šta? Nikada nisu imali dovoljno dokaza protiv njega! Izvlačio se kao rezanac iz svake guste situacije. I, sada se jednostavno pojavio u Pensilvaniji sa tri stručnjaka za eksploziv, koje je iskopao niko ne zna gde. Upitao je predstavnike centrale i zakona koliko su spremni da plate da demontira sve bombe...

— Tek tako? — iznenađeno je rekao Pit. — Pa, zvuči kao da je Giligan tačno znao i gde

su paklene mašine i na koje vreme su tempirane!

— Tačno tako su mi i rekli svi oni tamo — osmehnu se Lesli. — Ali, Giligan se nije dao omesti. Naprosto je tražio da oni to dokažu, što, naravno, nisu (bili u stanju. Onda je on ponovio pitanje nagrade... Radilo se bukvalno o minutima i sve te ajkule tamo zadužene za bezbednost nacije nisu mogle da izvršavaju. Ponudili su Giliganu sto hiljada dolara!

— Ha! Malo, zar ne?! — uzviknu Tabasko Pit.

— Malo — potvrdi Lesli. — Giligan je tražio pola miliona dolara! I još je rekao da je skroman. U stvari, okolnosti su bile takve da je mogao tražiti pet miliona i verovatno bi ih dobio. Ali, eto, on je tražio samo pola miliona, u starim novčanicama, u gotovini, bez poreza.

— Pametno — zaključio je Pit ispivši svoje pivo. Imao je ozbiljnu nameru da ustane i ode u frižider po još jedno, ali ga je priča suviše interesovala da bi je prekidao.

— Pristali su na njegove uslove i on je hladno demontirao šest tempiranih bombi —

nastavio je Lesli. — Nije se trudio bilo šta da objašnjava. Zatražio je da ga isplate, a oni su ga, umesto toga, uhapsili! Optužba je bila jasna: saučestništvo!

— Uf! Sad se sećam! — Pit se pljesnu po čelu. — Posle su se godinu dana vukli po sudovima. Oni da bi mu dokazali umešanost u tu diverziju, a on da bi dobio ugovorenu nagradu. Valjda je on, usput, tražio i da mu plate neke kamate, ili obeštećenje za tri meseca zatvora i takve stvari... Proces je bio sjajan! Svi najbolji američki advokati su bili angažovani... Da, da... Sećam se! Znači, to je taj Giligan?

— To je taj — reče veselo Sumiko.

— Ne znam koliko se ti sećaš šta su sve pisali o Giliganu u to vreme — reče Lesli. — Ali, bojim se da nisu baš napisali sve što se znalo o njemu. Neko se potrudio da na dosta vešt način izbegne da javnosti saopšti jednu prilično važnu činjenicu iz života Alfreda Giligana. Naime, Giligan je, kao slobodan strelac, bio angažovan u onoj neuspeloj akciji oslobađanja talaca iz Te-

herana. Nije dokazano da ga je baš lično angažovao tadašnji predsednik Karter, ali mu je svakako lično uručio nekakav orden zbog toga. To je, dakle, bilo zataškano. Kao što je bilo zataškano i to da je jedan od funkcionera jedne od palestinskih frakcija ponudio vladi Sjedinjenih Država dokaze o umešanosti Giligana u diverziju u Pensilvaniji. Na volšeban način taj Palestinac je nestao, a sa njim i dokazi. Pronađen je, mislim Palestinac, tri nedelje kasnije, naduvan, na obali u blizini Gaze, u Egiptu. Bio je izrešetan kao meta za obuku marinaca.

— Kako ti sve to znaš? — upita Pit nakrivivši glavu. — Rekla ti ptičica?!

— Pa, ponekad, iz dosade, Sumiko i ja zavirimo malo u neku poverljivu dokumentaciju izvesnih državnih organa — osmehnu se tajanstveno Leslie. — Sumiko to zna vrlo vešto da izvede.

— Kompjuteri! — frknu Tabasko Pit. — Uvek kada pogledam tu spravu samom sebi se učinim strašno glup.

— Grešiš — reče Sumiko. — Kompjuteri su gluplji od bilo čega ljudskog.

— Uključujući i mene, a? — osmehnu se Pit i zagrl priateljski Sumiko. — Dobro, dobro... Ne moraš do kraja da kažeš!

— Mislim ozbiljno, Pite — objasni Sumiko. — Kompjuteri, u stvari nemaju pojma ni o čemu. Ljudi su ti koji mu daju malo pameti, iako je sve to u stvari samo pamćenje, koje posle kompjuter malo kombinuje. To je sve. Kompjuter bez čoveka je samo gomila metala i plastike. I, ako hoćeš baš da znaš, ti si mi draži od svih kompjutera na svetu!

Tabasko Pit je zvučno cmoкну u obraz i protrlja ogromnom šakom po kosi. Sumiko uvuče glavu u ramena, zaškiljivši mazno.

Šaleći se, nisu ni primetili da je Leslie ustao, odvezao kravat, skinuo sako i prišao stolu na kome je držao važne priručnike. Pronašao je knjižicu sa redom letenja svih kompanija koje uzleću iz San Franciska. Pažljivo je proveravao...

— Moram da kažem Henriju da se ne zamlakuje sa tim Giliganom — reče Tabasko Pit. — On je običan prevarant. Dođue, Henri je u frci zbog posla, ali mislim da znam način

da mu pomognem. Izmisliću da moram na nekoliko nedelja da otputujem nekuda, a njemu ću ponuditi da me zameni u vežbaonici...

— Nećeš morati da izmišljaš — ubaci Leslie.

— Kako to misliš? — upita Pit.

— Putuješ zaista — odgovori Leslie. — Ideš sa mnom. Ovde je ionako pomalo dosadno u poslednje vreme... Opera, koncerti, izložbe, filmske premijere... Stalno iste stvari! Mislim da zaslužujemo malo pravog uzbuđenja!

— Leslie! — izgovori Sumiko povišenim tonom. Pogađala je šta on misli.

— Njujork je pravo mesto za zabavu, zar ne, Pite!? — osmehnu se Leslie.

— Zezaš!?! — reče Tabasko Pit sa nevericom.

— Sumiko — Leslie se okrenu njoj. — Ti ćeš svakako razumeti...

— U stvari — Sumiko je zastala malo, a onda nastavila: — Meni se čini da ti umireš od želje da upoznaš tog Giligana. Grešim li?

— Ne previše — osmehnu se se Leslie. — Dakle, Pite... Uju-

tru, u dvadeset do deset, imamo slobodan let za Njujork!

— Njujork! Da! — Pit zadovoljno mljacnu. — Velika jakbuka! Moram priznati da odavno nisam bio u toj selendri...

— Vašington uopšte nije zadovoljan tvojim oglasom — reče Alan Mur, nameštajući naočari za sunce i gledajući sa zadovoljstvom svoj lik u ogledalu. Iako je odavno prevladalo četrdesetu, izgledao je mnogo mlađi. — Njihov čovek te je pozvao na telefon koji si dao u oglasu i užasn timer kada si mu ispričao bajku o misiji spasavanja!

— Badže u prestonici su uglavnom idioti — zamumla debeljuškasti čovek bebastog lica. Zvao se Alfred Giligan. — Njima još nije jasno da je neophodno sve tajne operacije raditi veoma javno, kako ne bi zapale za oko sumnjivcima. Do sada nikada nisam pogrešio kada sam na sva zvona udarao svoje poslove. Čak ni novinari mi se nisu petljali u posao kada im je sve bilo pred

nosom i dostupnije od koka-kole iz automata. Ali, čim bih počeo da pravim misteriju od nečega, čitav svet bi mi se sručno za vrat, na čelu sa gospodom iz štampe. Uostalom, hoće li oni iz Vašingtona da im obavim ovaj posao ili da zake-
raju i određuju mi način na koji ću ga obaviti?!

Popravivši čvor na kravati Alan Mur se okrenu prema Giliganu. Osnm što je smatrao da izgleda neodoljivo, na njegovom licu je bilo lako čitljivo da sebe smatra najboljim advokatom, ako ne u čitavoj državi, onda bar u Njujorku. To što je uspeo da sa Giligana skine sve optužbe, kojih je bilo veoma mnogo, podizalo je ugled. Najviše u očima samog Alana Mura.

— Preneli su mi samo da nisu zadovoljni. U stvari, reč je bila »zabrinutost«. Izrazili su zabrinutost — reče advokat.

— Neka oni samo lepo plate ono što je dogovoreno, a neka meni prepuste posao — reče Giligan. — I sve će biti u redu.

— Ja sam zamoljen da ti prenesem njihovu poruku i to sam učinio — kazao je Mur.

— Od toga se neću obogatiti, ali ni osiromašiti.

— Dovoljno si bogat — isce-
ri se Giligan. — Koliko te ja samo plaćam godišnje!

— Mogao bi i više — nehaj-
no reče advokat.

— Mogao bih, ali mi nije ni na kraj pameti — reče mir-
no Giligan. — U stvari, možda bi ti meni trebalo da plaćaš. Ja ti pravim reklamu kakvu nema nijedan advokat u Njujorku. Znaš li da su mi se nu-
dili mnogi? Oni najveći.

— Znam — zaklima samou-
vereno Mur. — Ali, ja sam ipak najbolji!

Sedeli su za dugačkim, je-
dnostavnim stolom u uglu og-
romne prostorije koja je, u
stvari, zauzimala čitav jedan
sprat napuštenog skladišta u
150-toj ulici u Kvinsu. Ostatak
prostorije bio je potpuno pra-
zan. Bilo je blizu četiri posle
podne. Očekivali su dolazak
prvih kandidata za to što je
Giligan prosto nazivao — po-
sao. Giligan je ljudima koje je
izabrao, uglavnom nasumce,
prosuđujući ih na osnovu ne-
ke svoje intuicije, zakazivao
sastanke u razmaku od pola
časa ne želeći da se u skla-
dištu napravi gužva. Još ma-

nje je želeo da kandidati upoznaju jedan drugog pre nego što zaista bude vreme za to.

— Koliko ih je? — upitao je Mur bezbrižno. Istini za volju, njega ni najmanje nije bilo briga za to.

— Sedamnaest — odgovorio je mumlavo Giligan. — Treba mi samo pet ljudi. Siguran sam da ću pronaći ono što mi treba.

— Jesam li ti ja neophodan ovde? — upita Mur. — Ako nisam, radije bih otišao malo do Bronksa.

— Opet neka riba, a? — upita Giligan, iskezivši se, pri čemu mu gotovo sevnuše dva očnjaka, приметно duža od ostalih zuba, što mu je davalo nekakav vampirski izgled. Ako su vampiri ikad mogli biti zamišljeni kao omanji, debeljuškasti ljudi koji mumlaju pri govoru.

— Dve, u stvari — osmehnu se sa zadovoljstvom advokat.

— Bile su svedoci na jednom suđenju. Blizakinje.

— Jednom ćeš napraviti grešku, Ale — reče Giligan sa izrazom čoveka koji zna šta govori. — Skupljaš kojekakve prodavačice, konobarice, sekretarice, daktilografkinje... Niži sloj! Kupi sebi neku skupu

ribu u koju možeš imati poverenja.

— Znam šta radim — reče Mur.

— Znam i ja šta im radiš — nasmeja se iz dubine grudi Giligan. — Ali se čuvaj da one tebi ne urade nešto što ti se ne bi svidelo!

— Znam šta radim — ponovi Mur i pogleda prema udaljenom ulazu u skladište.

U ogromnu salu je ušao čovek visok gotovo sedam stopa. Po koraku Giligan je odmah u njemu prepoznao bivšeg košarkaša. Crno lice prvog kandidata ostade sasvim mirno na pronicljiv, oštar pogled Alfreda Giligana. Pridošlica otpрати pogledom Alana Mura, koji mahnu rukom Giliganu i prođe pored visokog crnca i ne pogledavši ga.

— Priđi — zamumla Giligan i rukom pozva crnca.

— Vi ste gospodin Giligan, ako se ne varam? — reče crnac prilazeći stolu. Mutne beonjače i spaljena sluzokoža u nosu za Giligana su bili znak da je crnac odan kokainu.

— Ti si Ralf Norik — reče Giligan gledajući u papir ispred sebe. — Kada smo raz-

govarali telefonom nisi pome-
nuo boju svoje kože.

— Koliko ja znam, ovde se
ne radi o boji kože — reče
natmureno Ralf Norik.

— Ovde se radi o onome o
čemu ja hoću da se radi — za-
mumla Giligan. — To treba
odmah da ti je jasno. Budeš
li bez pogovora prihvatao sve
što ja kažem, možda ćemo mo-
ći da se dogovorimo! U pro-
tivnom, možeš odmah da se
okreneš i odeš.

Giligan nije znao ništa o No-
riku. Njegovo ime mu je bilo
totalno nepoznato. Ipak, vero-
vao je da sa priličnom sigur-
nošću može o visokom crncu
da kaže mnoge stvari koje bi
se uistinu poklopile sa crnče-
vom sudbinom — po svoj pri-
lici se radi o bivšoj košarkaš-
koj zvezdi koju je upropasti-
la ljubav prema lagodnom ži-
votu i kokainu, što je prouzro-
kovalo gubitak sportskog an-
gažmana, probleme sa novcem,
raskid sa prijateljima ili sa
ženom...

— Ostaću, ipak — reče No-
rik. Nije čekao da mu Gili-
gan ponudi da sedne. Sam se
spustio u jednu od stolica is-
pred stola za kojim je sedeo
Giligan.

— To je već bolje — reče
Giligan. — Dakle...

— Dakle, šta? — Ralf No-
rik podiže obrve.

— Pričaj mi o sebi — za-
mumla Giligan. — Ako te uz-
mem u službu moram nešto
znati o tebi. U ovom poslu je
vrlo važno da ljudi imaju po-
verenja jedni u druge.

— Nema tu mnogo šta da
se priča — reče tmurno Norik.
— Nemam ženu, nemam decu,
nemam prijatelje, nemam no-
vca! Njujorška priča. Do sada
sam izgubio tridesetak razli-
čitih poslova...

— Jesi li hapšen? Osuđivan?
— upita Giligan ustajući od
stola. Koračao je, gegajući se
pomalo, sa rukama na leđima,
nekoliko koraka levo, nekoli-
ko koraka desno.

— Hapšen sam nekoliko pu-
ta — odgovori bez ustezanja
crnac. — Uglavnom zbog skit-
nje. Osuđivan nisam. Nisam
stigao toliko da zabrljam.

— Znaš li koliko je opasan
posao koji nudim? — upita
Giligan.

— Računam... Ako ga oba-
vim kako treba, vratiću se pu-
nih džepova — reče Norik hla-
dnokrvno. — Ako ga ne oba-

vim kako treba, vratiću se u pakovan u plastičnu vreću!

— Jesi li bio u vojsci? Znaš li da rukuješ oružjem? — upita Giligan koračajući sada nekim ispresecanim krugom oko stola i oko Norika.

— Bio sam tri meseca na obuci marinaca — odgovori Norik. — Izbacili su me kada sam otkinuo uho jednom naredniku.

— Znači... Smatraš da znaš kako da se braniš, ako te neko napadne?! — Giligan zastade iza crnčevih leđa.

— Umem da se brinem o sebi — reče Norik.

U tom trenutku, hitrije nego što bi iko mogao da pomisli da je u stanju, Giligan priskoči stolici i uhvati Norika za vrat, stežući ga žestoko. Toliko žestoko da Ralf Norik nije uspeo ni da podigne ruke u odbranu, a već je svest počela da mu se muti. Giligan je stezao posmatrajući kako se Norikove raširene ruke olabavljuju, dok su mu se prsti skupljali i širili u instiktivnom pokušaju da učine bilo šta u pokušaju da spasu život svom vlasniku. Tek kada se prsti ukočiše u grču, Giligan popusti... .

Dugo je trebalo Noriku da dođe sebi i da ponovo počne da diše uravnoteženo. Kašljao je i stenjao, pljuvao, grcao i jecao, zanoseći se na stolici i bečeći oči. Za to vreme Giligan se sasvim mirno vratio na svoju stolicu i izvadio iz džepa žvakaću gumu, koju je počeo da žvaće gotovo veselo. Progovorio je tek kada je video da je Norik ponovo u stanju da ga čuje:

— Nisi baš u najboljoj formi, zar ne?!

Mada je nameravao da kaže nešto, Norik je uspeo samo da zašišti na Giliganove reči. Zatim je zaključio da je bolje da neko vreme čuti i čeka da mu se vrate ostaci snage. Sa neskrivenim besom je gledao u tog debelog gada koji se zadovoljno cerio.

— Slušaj! — reče Giligan. — Stvari stoje ovako... Iz meni poznatih razloga, za ovaj posao mi treba neko sa obojonom kožom. Ako ne budem našao drugog, uzeću tebe, mada nisi pokazao da zaista umeš da brineš o sebi. No, ovaj posao i ne podrazumeva brigu o sebi. Meni su, u stvari, potrebni ljudi koji će najmanje od svega brinuti o sebi. Meni su

potrebni ljudi koji će brinuti da se posao obavi kako treba, brzo, tiho, bez svedoka i bez grešaka! Nadam se da sam jasan?

Ralf Norik nije mnogo razmišljao. Još pre nego što je došao na razgovor ubedio je sebe da mu taj posao sa gospodinom Giliganom, ma ko on bio, poslednja šansa da se vrati u život. U džepu je imao samo još sedam dolara i osamdeset centi, a uopšte nije znao za način da bilo šta zaradi. Istovremeno, organizam je zahtevaio svoju dozu kokaina, nešto hrane i sna. Zato je požurio da klimne glavom nekoliko puta i da kaže:

— Nećete pogrešiti ako uzmete mene.

— Ha! — izgovori Giligan. — To ćemo još videti. Sada možeš da ideš!

— To je sve? Mislim... Razgovor je završen? — začudio se Norik.

— Zar si očekivao da ću se raspitivati o tvom detinjstvu i školovanju?! — isceri se zajedljivo Giligan. — Budeš li dobio posao biće dovoljno da radiš tačno ono što ti bude rečeno i neće biti problema.

Visoki crnac klimnu glavom.

Ostatak ponosa mu nije dozvolio da klekne i počne da preklinje tog nadmenog čoveka da mu da bilo kakav posao. Samo je trepnuo nekoliko puta i krenuo napolje...

Alfred Giligan ga nije ni pogledao. Zadubio se u svoje papire misleći: »Što više ovakvih naivčina budem okupio biće veće šanse da obavim posao zaista bez svedoka...« Zatim je pogledao u svoj ručni časovnik. Sledeći kandidat je trebalo da se pojavi kroz pola časa. Giligan uzdahnu. Bilo mu je dosadno.

Kombi je bio uredno parkiran preko puta ulaza u veliko, napušteno skladište. Na prednjim sedištimu nije bilo nikoga, ali su u zadnjem delu vozila, na podu, sedela dva muškarca neobičnog izgleda. Igorali su staru istočnjačku igru zvanu GO. Čutke. S vremena na vreme bi jedan od njih dvojice bacao hitar pogled prema ulazu u skladište, a onda bi se igra nastavljala.

Krupniji čovek, sa dugom, plavom kosom i grubim licem živahnih očiju pri tom je ispijao, lagano, pivo. Australijsko. Coktao je jezikom posle svakog gutljaja i smešio se — pobeđivao je. Drugi čovek, vitak i mišićav, sa markantnim licem na kome su se isticale čeličnomodne oči češao se po kratko ošišanoj glavi — gubio je.

— Dakle... Nisam mogao da verujem da ću ikada izgubiti od tebe — reče gubitnik. — Priznaj! Kako si uspeo da usavršiš igru? Poslednji put kada smo igrali nisi bio ovoliko dobar.

— Lesli, stari druže — osmehnu se Tabasko Pit veselo. — Moram da ti priznam... Imao sam odličnog učitelja!

— Mogu li da pogađam ko je taj bio? — upita tiho Lesli. Nisu smeli preglasno da razgovaraju da ne bi privukli pažnju prolaznika. Držali su se pravila da bi i najbezazelniji prolaznik mogao biti neko ko ne sme da čuje njihove razgovore.

— Pogađaj, slobodno — reče Pit. Bio je uistinu ponosan na sebe što je uspevao da pobeđuje.

— Da li je žensko? — upita Lesli i zaškilji lukavo na prijatelja.

— Neću tako — Pit napući usne poput nestašnog dečaka. — Prepoznao si njen stil igre!

— Nisam baš toliko pronikljiv — reče Lesli. — Samo sam se poslužio logikom. Jer, jedina osoba koja je u ovoj igri nesrazmerno bolja od mene je. Sumiko. Budući da si i ti igrao, uglavnom, samo sa njom, jer ostali ljudi sa kojima dolaziš u kontakt više vole poker, ili u najboljem slučaju bridž, ona je mogla biti jedina koja bi znala da ti prenese znanje GOA. Uostalom, ne verujem da u San Francisku postoji bolji igrač od Sumiko.

— Ni gori od tebe — nasmejao se prigušeno Pit i pokazao prstom na kockice. — Opet sam pobedio.

— Postaje dosadno — reče Lesli (praveći se neveseo. — Stalno ti pobeđuješ...

U tom trenutku je Pit izvirio kroz prozor da proveri ulaz u skladište. Pogled mu se zadržao na taksiju, koji je upravo pristizao. Gotovo da je bio siguran da će taksi stati upravo ispred skladišta i iskezio se zadovoljno istovreme-

no dajući znak Leslieju, rukom iza leđa. Leslie priđe prozoru.

— Još jedan — šapnuo je Pit. — Jedanaesti danas. Gospodin Giligan ima veliki izbor budala za taj prokleti posao.

— Uključujući i nas dvojicu — reče Leslie tiho. — Sa tom razlikom što mi nismo budale i što smo tu zbog Giligana, a ne zbog posla.

— Hej! — gotovo preglasno uzviknu Tabasko Pit u tom času.

Iz taksija, ispred skladišta, izašao je — Henri Landers! Pit se trže i zamaha rukom prema pridošlici...

— Henri! To je Henri Landers — govorio je brzo. — Moj ortak Henri od koga je sve počelo, pobogu! Šta će on ovde?! Rekao je da odustaje!

— Ljudi ponekad nisu od reči — podsmehnu se blago Leslie. — Nije mu verovati.

— Mogao bih ga išamarati zbog ovoga — prasnu Pit.

— Polako, polako — reče Leslie. — Ko zna zašto je to dobro!

— Čovek me je prevario — reče Pit. — Šta ima dobro u tome?

Gledao je kako Henri pogledom premerava zgradu u koju ulazi, a zatim nestaje kroz velika, zarđala vrata.

— Razmisli, Pite — šapnu Leslie. — Ako Giligan uzme i Henrija za taj posao, biće nas više da ga osujetimo u bilo čemu. Možda je zaista dobro što je i tvoj prijatelj Henri ovde?!

— Ipak ću ga malo propustiti kroz šake, kada dođe vreme — reče Pit.

— Pre toga ćemo se raspitati šta je on doznao o tom poslu koji nudi Giligan — reče Leslie. — Ona priča koju smo i ti i ja čuli kada smo telefonirali, najavljujući posetu, nije mi zvučala uverljivo. Tao-ci?! Ne znam ni za kakve taoce u Evropi.

— Ni ja — reče Pit. — Iskreno govoreći, ja imam osećaj da gospodin Giligan okuplja ekipu glupaka da za njega urade nešto što sigurno nije baš mnogo zakonito, ali je zato opasno da opasnije ne može biti.

— Pa... Valjda ćemo uskoro doznati o čemu se radi — reče Leslie. — Tebi je zakazao u

šest, a ja sam na redu sutra ujutru u devet. Budi oprezan u razgovoru. Siguran sam da čovek poput Giligana raspolaže sa mnogo trikova da otkrije bilo šta sumnjivo.

— Ne brini, ortak — reče samouvereno Tabasko Pit. — Mene neće navući!

Lesli ponovo sede pored table za GO. Poigrao se kockicama. Pomislio je: »Ako opet dopustim Pitu da pobedi, počće da sumnja da ga namerno puštam. Red je da bar jednom pobedim«. Rekao je:

— 'Hajde! Odigraćemo još jednu partiju pre nego što dođe vreme za tvoj razgovor sa Giliganom.

— Hoćeš opet da izgubiš? Pa, neka ti bude — osmehnu se Pit unapred se radujući pobedi.

— Znaš li kako glasi ona stara izreka? — Lesli razvuče lice u osmeh. — »Ko ne nauči da gubi nikada neće umeti da se obraduje pobedi!«

— Aha! Ali, ta izreka se ne uklapa u američki način života — reče Pit. Zamislio se na tren, a onda dodao tiho:

— Baš bih voleo da mogu nekako da čujem šta Henri laže gospodina Giligana!

*
* *
*

Na recepciji malog, olinjalog hotela na uglu Riversajda i Devedesete ulice nalazio se ružnim rukopisom ispisan natpis: »Plaćanje unapred!« Henri Landers tužno pogleda u taj natpis, a potom u okruglo lice čoveka koji je sedeo iza pulta, žvaćući ogromnu cigaru iz koje su se gusti dimovi dizali prema stropu. Zavukao je ruku u džep i izvukao nekoliko novčanica. Prebrojao je novac, a potom rekao:

— Imam za dva dana.

— Sobe se napuštaju do podne — reče debeli recepcionar. Iako je bio navikao na goste koji imaju para samo za dva dana, nikada se nije navikao da ih voli. — Posle toga... Ima mnogo slobodnih klupa u Central parku.

— Hvala na obaveštenju — neveselo reče Henri. Spustio je novac pred recepcionara.

Zauzvrat je dobio gotovo zadržali ključ za koji je bio vezan

kartončić sa brojem 45. Nije više bilo razloga za razgovor sa debeljkom, pa Henri krete prema liftu, koji se nalazio u dnu hodnika. Tek kada je prišao sasvim blizu otkrio je, istim onim ružnim rukopisom ispisanu malu poruku: »Lift ne radi!« Frknuo je nezadovoljno, a onda je zakoračio stepenicama. U susret mu je dolazio par — devojka drečave odeće u mrežastim čarapama i čovek bledog lica i mutnih očiju koji je vraćao novčanik u džep. Henri tužno pomisli kako njegov boravak u Njujorku uopšte nije dobro počeo.

Istu tu devojku u mrežastim čarapama i bledolikog čoveka susreli su Lesli i Pit ulazeći u hotel. Pit nije izdržao — okrenuo se za devojkom. Imala je plamenocrvenu kosu. Lesli ga lagano pogodi laktom u rebra.

— Mala radi na sat, Pite — šapnuo je Lesli. — A, kosa je sigurno obojena lošom bojom za kosu. Ipak, ako si spreman da baciš dvadesetak dolara, možeš da je pozoveš.

— Nisam se zbog toga okrenuo — procedi Pit.

Prišli su recepciji. Debeljko sa cigarom ih odmeri. Nisu li-

čili na goste. Ipak, čovek upita profesionalnim glasom:

— Čime mogu da vam pomognem gospodo?

Lesli spusti dlan na pult. Čuao je neko vreme, gledajući kako recepcionar odmerava taj dlan. Nije trebalo mnogo reči da bi se razumeli. Lesli je nepogrešivo procenio od kakve vrste ljudi je taj zadimljeni debeljko.

— Kada biste mi rekli šta želite možda bih mogao da vam pomognem — reče recepcionar. — Naravno, gospoda nisu iz policije, zar ne?!

— Daleko od toga — reče Lesli. Otkrio je ispod dlana novčanicu od pedeset dolara, a zatim je opet poklopio. — U kojoj sobi je čovek koji je ušao pre nekoliko minuta?

— Ne želim nikakvu gužvu ovde — reče oprezno debeljko. U očima mu se čitala pohlepa. Retko je imao priliku da na lak način zaradi pedeseticu.

— Neće biti gužve — reče Lesli čvrsto i pogleda recepcionara u oči. — Želimo samo da iznenadimo prijatelja.

Oči na okruglom licu zaigraše. U njima se čitala sumnja, ali je od te sumnje pohlepa

bila mnogo jača. Iserio se i rekao:

— Soba 45, gospodo. Ali, molim vas da budete diskretni.

Lesli je sklonio dlan sa novčanice i ona nestade tako brzo da Pit nije uspeo ni da vidi kako je to izvedeno.

— Na žalost — kezio se debeljko. — Lift ne radi.

No, to je već izgovorio u leđa Pitu i Lesliju, koji se uputiše na četvrti sprat, prolazeći prljavim stepeništem. Čitavom zgradom se širio miris memle i prašine, izmešan sa otužnim mirisima duvana, alkohola i jeftinih parfema. Pit pomisli kako je Henri Landers zaista očajan kada je morao da odседne u tako groznom hotelu. Pitao se zaista iskreno zašto Henri nije prihvatio njegovu ponudu.

Nisu imali teškoća da pronađu četvrti sprat, ali je teže bilo sa pronalaženjem broja 45, jer su na svim vratima bili vrlo temeljno izbrisani brojevi. Na nekim vratima su brojevi bili ispisani flomasterom — 41, 42, zatim 47 i 49. Više nagađajući nego se služeći logikom, priđoše vratima za koja su mislili da treba da nose broj 45. Lesli zastade ispred

vrata i oslušnu. Njegov sluh je bio tako oštar da je čuo i zvukove koji nisu bili dostupni običnim ljudima. Po tim zvukovima je mogao da odredi šta osoba u sobi tog trenutka radi.

— U redu je — šapnuo je Lesli. — Mislim da smo pogodili. Ma ko da je unutra sada upravo prilazi prozoru i otvara ga. Sigurno želi da kroz prozor izbaci smrad prethodnih gostiju. To bi mogao biti tvoj prijatelj, Henri!

Pit se namršti i bez ustezanja pokuca snažno na vrata. Po njemu, postojao je samo jedan način da provere ko je u sobi, a taj je bio — da se očima uvere u identitet gosta.

— Ko je? — začu se iz sobe.

Pit klimnu glavom. Bio je to glas Henrija Landersa.

— Hotelska inspekcija — doviknu Lesli namigujući Pitu. — Proveravamo stanje soba. Molim vas, otvorite!

Posle nekoliko trenutaka oklevanja Henri Landers otvori vrata i stade kao ukopan, šireći oči na lice Tabasko Pita koji se veselo kezio.

— Mala šala, Henri — reče Pit ulazeći u sobu pored iznenađenog Henrija. — Ovo je

moj ortak, Lesli Eldridž. Svratili smo malo do tebe. Znaš kako je... U tuđem gradu mora čovek da ima i nekog svog.

— Odakle... Ovaj... Odakle ti ovde, Pite? — jedva je sročio Henri.

— Moj prijatelj i ja obilazimo malo Njujork — osmehnu se Pit. — Turizam, ako znaš šta je to...

— Kako si me pronašao? — upita usplahireno Henri.

— Po mirisu — reče Pit. — Mirišeš na čoveka koji više veruje sumnjivim strancima nego, proverenim prijateljima.

— Ali, Pite... — Henri je smišljao izgovore. — Pokušaj da me shvatiš!

— To sam već pokušao — reče Pit. — Pokušaj sada, za promenu, ti mene da shvatiš! Ovde smo da probamo da sačuvamo i tvoju bednu kožu.

— Ne razumem. — izbeči se Henri Landers.

— Hajde, hajde, ne pravi se nevin — osmehnu se Tabasko Pit. — Već si duboko zabrazdio sa tim Giliganom, zar ne?! Uostalom, danas si razgovarao sa njim prilično dugo. Jesi li dobio posao?

— Kako znaš to? — upita Henri zatreptavši. Mnogo šta mu nije bilo jasno.

— Uopšte nije važno kako ja znam to što znam — reče Pit. — Sada je važnije da nam kažeš šta si ti doznao od Giligana! I, nisi mi odgovorio na pitanje! Jesi li dobio posao?

— Rekao je da će mi javiti i dao mi je adresu ovog hotela — reče Henri. Bio je sa svim razoružan.

— Fino mesto je izabrao — zaklima ironično Tabasko Pit.

— Kako bi bilo da nam kažeš šta ti je o tom tajanstvenom poslu sa taocima govorio Giligan, Henri — reče blago Lesli. — Ne znam da li znaš, ali Alfred Giligan uopšte nije bezazlen tip. Pit i ja smo takođe na njegovom spisku, ali ne zbog onoga što Giligan misli. Voleli bismo da znamo, pre nego što krenemo na razgovor sa njim o čemu se tu radi.

— Hajde, Henri, odveži jezik i sve nam potanko ispričaj — potapše ga Pit po leđima. — Vidiš, mi znamo da si ti dvanaesti čovek koji je razgovarao sa Giliganom, ali se nijedan nije zadržao u razgovoru sa njim toliko dugo. Mora da ti je pričao dugačke

bajke. Prepričaj nam ih! Hoćeš li, a?!

— Svakako, Pite — zaklima spremno Henri. — Mada mi nije jasno šta ti i tvoj ortak želite da postignete...

— O tome ćemo razgovarati kasnije — reče Leslie. — Sada bismo voleli da znamo šta Giligan želi da postigne.

— Pa... Priznajem! Objasnio mi je vrlo detaljno šta se očekuje od mene — rekao je Henri i udahnuo duboko, kao čovek koji se sprema da ispriča veoma, veoma dugu priču. — Pitao me je prvo o mojim poslovima i tako to... Mislim da mu se svidelo ono što se policiji nikada ne bi svidelo. Taj deo sa falsifikatima, u stvari. Odmah je rekao kako sam pravi čovek za njega.

— Razumljivo — reče Pit. — Valjaj priču dalje!

— Nisam baš najbolje shvatio o kakvim ljudima je reč — nastavio je Henri. — Mislim, kakvi su to taoci. Ali, rekao je da se zbog izvesnih ograničenja u javnosti ne sme znati o njima. U svakom slučaju, treba ih izvući iz zarobljenništva. A, oni su zarobljeni u nekakvom građanskom ratu, tamo u Evropi... Koliko sam

ja shvatio, to se sve zbiva u jednom delu Turske ili tako negde. Dva čoveka, američki državljani, zarobljeni su i nekakvi pobunjenici su tražili koješta od vlade, a vlada nije spremna na bilo kakve ustupke i oni su još tamo.

— Koja mašta?!? — uzdahnu Pit i mahnu rukom dajući znak Henriju da nastavi.

— Uglavnom, gospodin Giligan se sprema da organizuje oslobađanje. Ekipa koja to treba da izvede brojaće pet ljudi. Otići ćemo tamo preruseni u nekakvu dobrotvornu organizaciju ili tako nešto. Giligan zna tačno gde se nalaze taoci, a naš zadatak je da ih oslobodimo i vratimo kući.

— Da li ti je gospodin Giligan rekao na koji način da se to izvede? — upita Leslie. — Sve to što si nam rekao je prilično neodređeno.

— Rekao je da ćemo sve uvežbati još ovde. Do detalja — reče Henri. — Pomenuo je nekakav poligon u Nju Džersiju. Tamo ćemo se okupiti i uvežbati operaciju pod njegovim rukovodstvom.

— Je li Giligan pomenuo ko sve to finansira? — upita Leslie.

— Nije govorio o tome — odgovori Henri. — Rekao je samo da će nama... meni... Da će ekipi biti isplaćeno sve u gotovini i da posle svega nećemo smeti ništa nikome da govorimo.

— Meni se čini da sam sve to već čitao u jednom stripu — reče Tabasko Pit kiselo se osmehnuvši.

— Da li si se upitao zašto to oslobađanje ne obave profesionalci? Recimo, specijalci FBI, ili CIA, ili marinci? — upita Leslie.

— Pa, to pitanje mi je stalno bilo na vrhu jezika — reče Henri klimnuvši glavom. — Ali, gospodin Giligan je, izgleda, očekivao takvo pitanje i odgovorio mi je pre nego što sam ga postavio... Rekao je kako vlada ne želi da svetska javnost sazna da su oni umišani.

— Henri, nisam znao da si toliko naivan — Pit raširi ruke. — Ja tako nešto ne bih progutao.

— Zašto ne? Zvuči logično — reče Leslie sasvim ozbiljno. — Naročito zvuči ozbiljno za ljude kojima je očajno potreban novac.

— Pite, izvini zaista — He-

nri se okrete prijatelju. — Nisam mislio da te uvredim time što sam odbio tvoju ponudu. Hteo sam samo da pošteno zaradim...

— Pošteno?! — uzviknu Tabasko Pit. — Misliš li da je pošteno nešto što ima veze sa Alfredom Giliganom?J

— Dobro, dobro... O tome ćemo kasnije — reče Leslie. — Sada ćemo lepo sesti i dogovoriti se o svemu. Svakako moramo nastojati da u ekipi gospodina Giligana bude dovoljno ljudi koji će znati kako da postupe ako se ispostavi da je sve ovo nameštaljka, kao što verovatno jeste. Na primer, nas trojica. Tri čoveka će biti dovoljna.

— Za šta?! — upita zabezeknuto Henri Landers.

Pit i Leslie pogledaše pomalo sažaljivo Henrija. Obojica su pomislili, ali nisu rekli glasno: »Henri, možda znaš savršeno da falsifikuješ stare slikarske majstore, ali postoje stvari za koje smo mi majstori!«

*
* *

Ceo poslednji sprat hotela »Stenhoup«, na Petoj aveniji

mirisao je nekako istočnjački. Kada je izašao iz lifta, Alan Mur je morao sebi da prizna da je iznenađen. Ne samo tim mirisom. Najednom se suočio sa sedam ili osam surovih lica ljudi koji svakako nisu ličili na tipične Njujorčane. Već na prvi pogled Mur je mogao da kaže sa priličnom sigurnošću da su stranci. Čudna, šarena odeća jednostavno se nije uklapala u ambijent skupog hotela. Ipak, Mur nije smeo ni da pomisli da bilo šta pita. Ti ljudi, neobrijani, sa zakravljenim očima od nespavanja i, verovatno, alkohola — na stolovima u velikom holu je bilo više boca viskija nego u hotelskom baru — bili su do zuba naoružani.

Čim je stupio u hol prema njemu hitro kretoše dvojica. Mur automatski raširi ruke ne bi li pokazao kako nema nameru da se maši za bilo kakvo oružje. Pogledi tih ljudi mu nisu govorili ništa dobro.

— Oružje?! — upita jedan od bradatih ljudi jedva izgovarajući tu reč pravilno.

— Nisam naoružan — odgovori Mur govoreći polako kako bi ga stranci bolje razume-

li. — Gospođa Goldštajn me očekuje. Ja sam Alan Mur.

— Mur — ponovi stranac. — Advokat?

— Tačno — reče Mur. — Recite gospođi Goldštajn da sam stigao.

— Imaš dokumenat? — upita jedan od bradatih ljudi.

Advokat spremno izvuče novčanik sa dokumentima. Pokušao je da iz njega izvadi vozačku dozvolu, ali pre nego što je to uspeo jedan od članova tog čudnog odbora za doček mu istrže novčanik iz ruke i dodade ga prvom do sebe. Ovaj je za tili čas ispraznio novčanik direktno na pod, kleknuvši iznad gomile dokumenata, kreditnih kartica i posetnica. Poluglasno je sricao slova dok je tumačio šta piše na plastificiranim karticama. Konačno, klimnu glavom, pokupi sadržinu novčanika i gurnu je u ruke Muru.

— Može ući — reče čovek.

Mada je dobio dozvolu da krene prema vratima apartmana u koji beše krenuo, Alan Mur je koračao osećajući na sebi neprijateljske, sumnjičave poglede tih čudnih ljudi. Delovali su kao fanatici, spremni da ne trepnuvši poginu

kako bi zaštitili gospođu Goldštajn, čiji su čuvari bili. Alan pomisli: »Treba da zapamtim da toj Goldštajnovoj više ne dozvolim da me poziva u svoje brloge. Zakazaću joj sastanak na bilo kom drugom mestu, osim ovde. Nemam name ru da još koji put vidim ove sirovine!«

Pokucao je na vrata apartmana, osvrnuvši se malo preko ramena — stražari su ga gledali netrnce. Kako se niko sa druge strane vrata nije javio, pokucao je još jednom. . .

— Uđite! — doviknula mu je sa one strane vrata domaćica. U njenom glasu je takođe bio primetan neobičan naglasak.

Alan Mur uđe i zatvori vrata za sobom. U prvi mah nije ugledao gospođu Goldštajn. Ono što je sa vrata mogao videti od velikog, takozvanog predsedničkog apartmana, bilo je prazno.

— Ja sam u sobi, gospodine Mur — javila mu se domaćica. — Ako vam nije nezgodno, možete doći ovamo.

Ovo je bio drugi susret Alana Mura sa Lori Goldštajn, mada je on nskreno sumnjao da je to njeno pravo ime. Prijatelj

jednog njegovog prijatelja je, slučajno, bio i prijatelj jednog prijatelja Lori Goldštajn i tako je ta žena došla do Mura. Susreli su se u njegovoj kancelariji; ali kada je čuo zašto je ona uopšte došla kod njega Mur je odmah poželeo da je nikada nije sreo. Usudio se, tada, da je zamoli da se sledeći put sretnu na nekom drugom mestu, svakako diskretnijim. Gospođa Goldštajn je, tada, rekla da je on uvek može naći u njenom apartmanu, u hotelu »Stenhop«. Sada je Mur bio siguran da ni ovo nije dobro mesto za razgovore ovakve vrste.

Lori Goldštajn je bila žena ne sasvim jasno određenih godina, na čijem licu su jedva primetne bile lake intervencije plastičnih hirurga. U svakom slučaju, podmlađivala se više nego samo jednom. Činilo se da odlično poznaje način da svojim sagovornicima, ma ko oni bili, lako stavi do znanja da poseduje ogromne količine novca, ali i određene moći. Sada su Mura u tu moć uverili ti brojni bradati ljudi. Poveliki svežanj novčanica koji je, prilikom prvog susreta Lori Goldštajn ostavila u

njegovoj kancelariji uverila ga je da ni novac nije problem...

Pomalo se snebivajući, Alan Mur pride vratima sobe. Morao je dobro da se napne da ne pokaže svoje iznenađenje, ma koliko veliko ono bilo. Jer, gospođa Goldštajn je ležala u postelji pokrivena samo delimično belim, svilenim prekrivačem, nudeći pogledu više od dekoltea i više od skladnih, dobro negovanih nogu. Nije se ni najmanje zbunila. Naprotiv, pozdravila je Mura prilično profesionalno:

— Udite, gospodine Mur! Ovaj razgovor smatrajte prijateljskim i neformalnim. Zašto da komplikujemo kojekakvim predrasudama...

Mur je već prilikom prvog susreta ocenio da ima posla sa ženom koja sebi može svašta da dopusti. Takođe je već imao prilike da primeti da je, uprkos dobro sakrivenim godinama, Lori Goldštajn vrlo privlačna žena. Ali, ono što ga je zaista iznenadilo, zbunilo i nateralo da lako pocrveni, bio je mladić koji je, u času kada je advokat ušao u sobu, sedeo na ivici postelje upravo se oblažeći.

Ni mladić se nije nimalo zbunio. U stvari, on nije ni pogledao u advokata. Bio je to melez savršenih crta lica i izuzetno razvijenog tela. Kao da ga je gospođa Goldštajn pronašla u kakvom salonu za bildovanje ili tako nešto. U svakom slučaju nekoliko krupnih novčanica koje su stajale na postelji pored momka, i koje je on bez ustezanja podigao i strpao u svoj džep, rekle su Muru kakve je vrste odnos između njega i Lori Goldštajn.

— Kevine, srce, ti sada moraš da ideš — obratila se gospođa Goldštajn mladiću mazno. — Pozvaću te kada mi budeš potreban.

— Naravno, Lori — odšaputao je momak spremno i oblio je sjajno uvežbanim osmehom. Zatim je hitro napustio apartman, više se ne okrećući prema gospođi Goldštajn.

Alan Mur je zaključio da je najbolje da se pravi kao da nije ni primetio mladića. Međutim, Lori Goldštajn ga je sprečila u tome rekavši:

— Svako od nas ima male, ljudske slabosti, gospodine Mur, zar ne? Moja slabost su mladići boje starog zlata. Uopšte, volim zlato. A vi?

— Nemam ništa protiv nje — reče Mur, držeći se pravila da svakom klijentu treba donekle povlađivati.

— Nadam se da imate dobre vesti za mene — rekla je žena lenjo prebacivši svileni prekrivač preko butina. Koža joj se sijala i Mur gotovo požele da je upita kako uspeva da izgleda tako dobro u njenim godinama. Naravno, prećutao je to pitanje.

— Mislim da ćete biti zadovoljni — reče advokat. — Alfred je izabrao ljude. Video sam ih i mislim da će odgovarati.

— Volela bih da sam mogla sama da se pozabavim tim zadatkom — osmehnu se gospođa Goldštajn. — Ali, ja sam stranac u vašoj lepoj zemlji i nemam prava da preuzimam na sebe obaveze te vrste.

— Uveren sam da u Alfreda možete imati puno poverenje. Uostalom, i sami ste rekli da je on jedina ličnost koja je u stanju da to izvede — reče advokat. — Rekli ste, takođe, da se on već mnogo puta dokazao i ja to mogu samo da potvrdim.

— Ja, u stvari, imam puno poverenje u svoje prijatelje, a

oni su mi rekli da je Alfred Giligan najbolji — reče žena. — A ja volim da kupujem najbolje.

— Uveren sam da je tako, gospođo Goldštajn — reče Mur.

— Htela bih da znam više o Giliganovim kandidatima — Lori Goldštajn ispruži ruku da dohvati platinastu tabakeru sa noćnog stočića, ali ju je veoma mrzelo da se protegne, pa nije uspela da dodirne stvar koju je želela. Zato je pogledala Mura nekakvim lukavim ženskim pogledom.

Naravno, Mur je razumeo šta se od njega očekuje. Hitro je pristupio i spretno dohvatio tabakeru, otvorio je i prineo negovanoj ruci gospođe Goldštajn. Ona uze jednu cigaretu i držala ju je u ustima sve dok se advokat nije izborio sa upaljačem. Zatim je žudno udahнула nekoliko dimova. Alan Mur pomisli: »Ova žena je rođena da bude ovo što jeste, ako uopšte zna šta jc.«

— Za sve ljude koje je izabrao Alfred zajedničko je da im je očajnički potreban novac, i to brzo, i to bez poreza — osmehnu se profesionalno Alan Mur. — Spremni su

na sve da bi zaradili taj novac. Istovremeno, nisu profesionalci, kao što ste zahtevali.

— Ne volim profesionalce — namršti se žena. — Oni zahtevaju mnogo pažnje, kao kakve primadone. Osim toga, skloni su da postavljaju grupa pitanja, a ja ne volim kad ljudi u mojoj službi postavljaju pitanja. Da li im je Giligan objasnio šta treba da urade?

— Naravno da nije — iskezi se zadovoljno Mur. — Ispričao im je nekakvu bajku. To je, u stvari, i bio deo testa. Ako poveruju u tu priču, onda su spremni da poveruju u bilo šta, zar ne?! Rekao im je kako će putovati u Evropu i tamo oslobađati nekakve taoce.

— Ta priča je glupa — reče Lori Goldštajn.

— Pokušajte da razumete, gospođo Goldštajn — reče advokat. — Za inteligentne ljude, poput vas ili mene, svakako da je priča i glupa i providna. Ali, za ljude koji su vam potrebni za ovaj posao... Shvatate li? Ako ne posumnjaju u tu priču, onda ili nisu dovoljno pametni, što je u ovom slučaju vrlina, ili nisu dovoljno radoznali, što je takođe odgovarajuća osobina.

— Pa... Moram priznati da meni tako nešto ne bi palo na pamet, ali tačno vidim na šta je ciljao Giligan — osmehnu se gospođa Goldštajn. — Lukavo, zaista. Ali, kada će im saopštiti šta je njihov stvarni zadatak?

— U pravo vreme. Imajte poverenja. Alfred Giligan nikada nije pravio greške, pa sigurno neće ni sada — reče advokat. — On misli da je mudro da se tim ljudima ne ostavi dovoljno vremena da razmisle o poslu koji treba da obave. Ako prežive, neka razmišljaju posle... To nama više neće biti važno, zar ne?

— Volela bih da upoznam Giligana — reče pomalo zamišljeno žena. — Čini mi se da je on moj tip čoveka.

— Naravno, gospođo — osmehnu se Mur. — Neće biti teško organizovati susret između vas dvoje, ali sam ubeđen da je pametnije da za sada ostanete po strani. Bilo kakva veza između vas dvoje ne bi bila prilična u ovom trenutku.

— Razume se — reče ozbiljno gospođa Goldštajn. — Recite mi sada kakvi su ti ljudi?

Alan Mur je stajao, ne usuđujući se da sedne bez dozvole tajanstvene gospođe Goldštajn, mada je u sobi bilo nekoliko stolica i fotelja. Laknulo mu je kada mu ona pokaza rukom, pomalo teatralnim gestom, na jednu od fotelja, koja se nalazila najbliža postelji. On sede i izvuče iz džepa mali notes sa zabeleškama. Nije želeo da nešto propusti da saopšti ženi koja je nudila čitavo bogatstvo za jedan, u suštini, ne naročito veliki, iako opasan posao.

— Broj jedan, Ralf Norik, crnac — počeo je da govori advokat. — Zahtevali ste da ekipa bude raznolika i Alfred je rekao da bi bilo dobro da u njoj bude i obojenih.

— Nemam ništa protiv obojenih — reče žena.

— Bivši košarkaš, narkoman, veoma prgav, mada neoprezan, lakomislen... Nema porodicu — reče Mur. — Mislim da je Alfred uspeo da ispoštuje vaš zahtev da ti ljudi nemaju porodicu.

— To je dobro — reče Lori Goldštajn. — Ne bih volela da za sandukom tih ljudi plaću sitna deca.

— Svakako — reče neodređeno advokat, pa nastavi: — Broj dva, Henri Landers, Australijanac, samozvani slikar, u stvari vešt falsifikator. Alfred je ubeđen da će uspeti da ga nagovori da pomogne oko izrade ulaznih dokumenata. Upravo izašao iz zatvora, takođe bez porodice, naivan, željan novca, možda više nego ostali. Po svemu odgovara, iako možda nije fizički toliko spreman kao ostali.

— Uzgred, možete reći Alfredu da, ako bude bila potrebna dodatna motivacija tim ljudima, može da im ponudi dvostruku nagradu — reče velikodušno žena. — Pa čak i trostruku. Njima je potrebna motivacija, svakako. Ne bih želela da u poslednjem trenutku ti ljudi izgube želju za akcijom.

— Budite sigurni da će Alfred znati kako da ih motiviše — reče Alan Mur. — Da nastavim... Broj tri, Karl Braun, bivši marinac, otpušten iz službe zbog izvesnih psihičkih teškoća. U stvari, izgleda da je Braun težak psihopata. Agresivan do krajnjih granica, nepredvidiv u reakcijama, fizički izuzetno jak, ali istovreme-

no spreman da sledi autoritet. U ovom slučaju odmah je prepoznao vođu u Alfredu i spreman je da ga sluša bez pogo-
vora. Njemu jedinom od svih njih nije suviše bitan novac. On satisfakciju traži na drugoj strani.

— Da nije suviše krvoločan, možda? — nasmeja se gospođa Goldštajn. — Volela bih da su i ostali nalik na njega.

— Alfred kaže da o njemu mora posebno da vodi računa, jer može vrlo lako da sklizne u samovolju — objasni advokat. — Ali, Alfred zna kako da postupa sa takvima.

— Šta ima loše u malo samovolje? — ponovo se nasmeja žena. — Kada momci budu obavljali taj mali, prljavi posao, malo krvoločne samovolje može da ostavi utisak.

— Broj četiri... — nastavio je advokat, prešavši preko primedbe o krvoločnoj samovolji. — Leslie Eldridž, kalifornijski avanturista. Bez porodice, bez sredstava za život, sa gomilom kockarskih dugova zbog kojih su mu poverioci za vratom. U svemu ovome vidi samo brzu i laku zaradu. Fi-
zički sposoban, istovremeno

uglađenih manira. Alfred već ima posebnu ulogu za njega...

— Volim ljude uglađenih manira — reče gospođa Goldštajn. — Kockari su, obično, lepi muškarci. Da li je i taj Leslie takav?

— Mislim da bi ga većina žena ocenila kao izuzetno zgodnog — odgovori Mur. Nije se začudio videvši u očima Lori Goldštajn male, pohotne iskre. Nastavio je: — Broj pet, Peter Tabasko...

— Tabasko?! — zasmeha se vrcavo žena. — Tabasko?!? Kao tabasko sos?!

— Naravno, to nije njegovo pravo ime — reče advokat. — Ali, u našoj zemlji ljudi biraju imena sami. Uostalom, njemu takvo ime odgovara. To je jedan krupan čovek, grub, neodgovoran, lakoveran, ponešto niže inteligencije, ali moćnih pesnica. Odlično poznaje bori-
lačke veštine i po svemu sudeći ne zna za pojam straha. Uglavnom se zapošljavao kao telohranitelj, ali nigde nije dugo izdržao, zbog neobuzdanog temperamenta. Bez poro-
dice...

— Sad bih bila spremna da platim deset hiljada dolara samo da mogu da vidim te tipo-

ve — reče oduševljeno gospođa Goldštajn. — Opisali ste ih tako plastično da mogu da ih zamislim.

— Bojim se da je neuporedivo sigurnije da ih nikada ne upoznate — reče Alan Mur uzdržano. — Uzgred, Alfred želi da zna da li je potvrđen datum akcije?

— Da — reče žena. — Potpuno, nedvosmisleno potvrđen. Naša zver će biti u akvarijumu tačno osamnaestog! Sleteće na La Gvardiju. Za sada još ne znam u kom će hotelu odvesti, ali to i nije važno. Ono što treba da se dogodi, dogodiće se na Ist Riveru.

— Znete li, slučajno, koliko će ljudi biti u njegovom obezbeđenju? — upita advokat. — Taj podatak bi Alfred morao da zna. Barem približno...

— Do sada, ma gde bio, on nije imao više od šest ljudi — reče gospođa Goldštajn — Ali, ako smem da primetim, valja voditi računa i o službenom obezbeđenju.

— Alfred je to već predvideo. Neće biti preveliki problem — reče advokat.

— Nadam se da neće — reče žena. — Šta gospodin Gi-

ligan namerava sa preživelima, ako ih bude?

— Bojim se da ih neće biti — reče Mur ukočenih vilića, gledajući u stranu. Bio je to deo razgovora za koji je mislio da ga je moguće izbeći.

— Svakako da je bolje da bude tako — gospođa Goldštajn nije pokazala ni najmanje uznemirenosti. — Svedoci nam nisu potrebni.

Mur je osećao da treba još nešto da kaže, ali je radije ćutao, nadajući se da će Lori Goldštajn promeniti temu razgovora. Ipak, bio je iznenađen kada je ona to i učinila, rekavši:

— Pa, ako smo završili službeni deo razgovora... Zašto ne bismo nastavili nešto sasvim privatno?!

Pogledala je advokata izmenjenim pogledom. U prvi mah Alan Mur nije shvatio na šta ta žena cilja. Međutim, kada je ona jednim širokim pokretom ruke uklonila prekrivač sa svog obnaženog tela i osmehnula se nedvosmisleno, advokatu srce zakuca ubrzano.

— Imate li vremena, gospodine Mur? — upita Lori Goldštajn požudnim šapatom. —

Mogli biste da ostanete malo... Ovde!

I ona raširi noge, mazno spštajući ruku između njih...

Zgrada u koju je Giligan dovezao velikim kombijem petoricu ljudi u stvari je bila omanji hangar za avione i nalazila se na jednom napuštenom sportskom aerodromu, na dvadesetak milja od Džersija. Prostor je bio ograđen visokom ogradom, a kapiju je krasio grozd katanaca. Giligan je, naravno, imao ključ za svaki. Kada ih je dovezao pred zgradu, svima se učinilo da je sve što vide odavno prekrila rđa i paučina. Međutim, ušavši u zgradu, morali su da se iznenade. Iznutra je stari hangar bio pretvoren u malu kasarnu na kakvoj bi mogla pozavideti i najelitnija jedinica američke vojske.

Jedan deo hangara beše ograđen visokim pločama i pretvoren u spavaonicu sa desetak kreveta. Uz svaki krevet se nalazio metalni ormar, mali sto sa lampom i televizorom,

a nije zaboravljena ni boca sa pićem i dve prilično čiste čaše. U ormarima su Giliganovi izabranici mogli da nađu cigarete, malo marihuane, najnovije brojeve »Plejboja« i »Hastlera«, pribor za brijanje i kutiju sa slatkišima i kikirikijem.

— Nije baš kao u hotelu, momci — rekao je Giligan paleći svetlo u spavaonici — Ali, izdržaćete već. Uostalom, ovde se nećemo zadržavati mnogo dugo. Možda će vam smetati što je kupatilo na sasvim drugom kraju, ali bolje rešenje nije postojalo.

Pokazao je rukom ka vratima u drugom kraju hangara, iza kojih je bilo prostrano kupatilo. Odmah pored kupatila nalazila se prostorija koja je predstavljala mešavinu kuhinje i trpezarije. U njoj su se nalazila dva ogromna frižidera...

— Frižideri su puni — rekao je Giligan. — Snalazite se kako znate za hranu. Ima je dovoljno za mesec dana. Tu su vam štednjaci, tosteri i ostale trice i kućine. Improvizujte! Snalazite se! Ako se smatrate sposobnim za posao koji treba da obavite, onda biste tre-

balo da budete sposobni i da sebi spremite nešto za jelo.

Ostatak hangara je ličio na veliku vežbaonicu. U uglu je bila vitrina sa mnogo punih boca raznih pića. U drugom uglu se nalazio veliki ormar zastakljenih vrata. U njemu je bilo oružje. . .

Bilo je tu »kalašnjikova« i vojničkih pušaka M-16, i automata »ingram«, »uzi« i »he-kler«, »Remingtonovih« reper-tirki velikog kalibra i »Enfil-dovih« snajpera, »Koltovih« pi-štolja kalibra 45, »bereta«, »as-tri« i revolvera »Smit i Veson«, sa prigušivačima ili bez njih. Pored toga, tu je bila i čitava zbirka hladnog oružja, od no-ževa za bacanje do mini samo-strela velikog dometa. Takođe je postojala i kutija sa ruč-nim granatama, kao i specija-lne puške za ispaljivanje pat-rona sa suzavcem.

— Ovo će vam biti igračke dok ste ovde — kezio se Gili-gan dok im je pokazivao oru-žje. — Municipija se nalazi u ona dva sanduka. . .

Pokazao im je dva velika san-duka smeštena uza zid. Na sanducima su bili katanci sa šifrom, pored još dve brave sa magnetnim ključevima. Ni-

je moglo biti sumnje da te sa-nduke može otvoriti samo Gi-ligan.

— Kao što smo se već dogo-vorili — rekao je Giligan, za-ključivši da im je već sve po-kazao — ja ću dolaziti u se-dam ujutru i radićemo do po-dne. Potom se možete malo odmoriti, a ja ću ponovo biti sa vama u četiri i radićemo do devet ili deset. Biće to na-poran rad i zato naučite da spavate brzo i kvalitetno. Osim mene niko drugi neće dolaziti ovamo, a bojim se da i u opi-su vašeg radnog mesta stoji da ne smete napuštati ovo me-sto. Nemojte pokušavati da to izvedete tajno. Ja ću znati ako neko od vas bude izlazio oda-vde, i u tom slučaju za njega kod mene više neće biti posla, ni novca. Za utehu, obećavam vam da se ovde nećemo zadr-žati duže od nedelju dana. Uo-stalom, ubeđen sam da će to biti dovoljno da uvežbamo ko-mpletnu operaciju.

Landers, Norik, Braun, Ta-basko Pit i Leslie nisu mnogo govorili, ni među sobom, ni sa Giliganom. Uglavnom su slušali. Pri tome je Lesliju, Pi-tu i Henriju Landersu bilo va-žno da ničim ne pokažu da se

poznaju od ranije. Norik je imao dobar razlog da ne govori mnogo — borio se sa apstinentskom krizom, budući da je bio bez kokaina. Što se tiče Karla Brauna, on je uopšte malo govorio, umesto toga radije pljujući posvuda crni sok od duvana za žvakanje, i streljajući naokolo zakrnavljenim očima čoveka koji veoma dugo uopšte nije spavao kao normalna osoba.

Svi su stajali ispred hangara kada je Giligan otišao. Gledali su u zadnja, crvena svetla na kombiju i odmeravali se pogledima međusobno. U stvari, prvi je progovorio Ralf Norik:

— Kako on to misli da će znati ako budemo napustili ovo proketo mesto?

Umesto odgovora Leslie mu priđe i prstom pokaza na stubove oko hangara. Stubovi su nosili velike sijalice, ali nijedna nije gorela. No, pored sijalica tu su bile i male, crne kutije za koje Norik nije znao šta predstavljaju.

— Jesi li ikada čuo za televiziju? — upita Leslie glumeći prezir svojstven ljudima odanim kocki. — Ta stvar šljaka na male kamere. Uslikaju

te čim prođeš ispred njih... Kapiraš?!

Karl Braun je na to zamumlao i sočno pljunuo u stranu. Henri je krišom zabrinuto pogledao Tabasko Pita, a Pit je zanemario sve i zazviždao neku popularnu melodiju. Vratili su se u spavaonicu...

Lesli je podigao svoju torbu koja je stajala pored ulaza i krenuo je prema najudaljenijoj postelji u spavaonici. Bilo je bitno da se postelja nalazila ispod prozora. Jer, Lesli je morao da otvori svoju torbu tako da drugi ne mogu da zavire u njen sadržaj, a zatim da jedan veliki, crni paket izbaci neprimetno kroz prozor, kako bi kasnije, u šetnji, mogao da dođe do njega, bez svedoka.

— Ovo je bolje od hotela u kome sam prenoćio dve noći — pokušao je da se našali Henri Landers, na šta je dobio samo kiseo osmeh Ralfa Norika, koji se intenzivno znojio.

Tabasko Pit je namerno izabrao krevet što je mogao dalje od Leslija. To je bio deo njihovog dogovora. Ali, krišom je posmatrao prijatelja kako slaže svoju odeću u ormar, na način na koji to čine ljudi ko-

ji se spremaju da ostanu na jednom mestu veoma dugo. Pit je mislio: »Da li ja uspevam da odigram svoju ulogu tako uspešno kao što to čini Lesli?« Gledao je Leslija kako prilazi prozoru i kako, posle toga, oblači trenerku za džoging.

Leslijeva trenerka za džoging nije promakla ni Karlu Braunu, koji je gotovo netremice piljio u Leslija. Braun nije bio čovek kome su se mogli dopadati uredni, elegantni ljudi kao taj visoki tip za koga je Braun samo znao da je propali kockar iz Kalifornije. I, mada on i Lesli nisu progovorili ni reči, Braun je već gajio popriličnu količinu iskrene mržnje. U stvari, u njemu je takva mržnja uvek tinjala i samo je tražila na koga bi se izlila. Kada je Lesli sa bezbrižnim izrazom na licu krenuo ka izlazu, nameštajući traku na glavu, Braun više nije mogao da izdrži:

— Šta ti misliš gde si, frajeru?!

— Meni nešto kažeš? — upitao je Lesli glumeći naivka.

— Nisam došao ovde da gledam kako secka perse trčkara u svojim svilenim trenerkama — zareža Braun. Iako je sedeo na svom krevetu, u po-

ložaju njegovog tela bilo je mnogo pretnje. Činilo se kao da je spreman svaki čas da skoči, spreman za tuču.

— Niko te ne tera da gledaš — odgovorio je mirno Lesli prolazeći nemarno pored Brauna. — Okreni glavu na drugu stranu.

Bivši marinac je bio spreman ne samo da žučno odgovori na tu primedbu već i da uistinu skoči i, ako bude moguće, okrvavi Leslijevu trenerku, ali jednostavno nije imao vremena. Jer, Lesli je izašao napolje pre nego što je Braun smislio neku uvredu. Osetivši se poraženim, što je mrzeo više od svega na svetu, Braun ljutito pljunu na pod i siknu:

— Prokleti peder! Nadam se da će slomiti nogu u tom vašljivom mraku napolju!

— Ali, čovek ima pravo da se nadiše svežeg vazduha — reče Henri Landers, pre nego što je Pit pogledom mogao da ga opomene da je bolje da čuti.

— A šta si mu ti?! — uzviknu besno Braun. — Advokat ili ljubavnica?!

— Ništa — zatrepta Landers. Zlokoban izgled Karla Brauna nikako nije mogao da mu ulije hrabrosti, koje i nije imao pre-

više. — Samo sam hteo da kažem da je ovo slobodna zemlja.

— Misliš, dovoljno slobodna da se vas dvojica pederišete ovuda?! Na moje oči! E to neće moći tek tako — Braun ustade sa kreveta i zakorači prema Henriju spuštene glave i pognutih ramena.

Tabasko Pit je učestvovao u suviše tuča u životu da ne bi u Braunovom stavu prepoznao nekoga ko će udariti bio izazvan ili ne. Nije mnogo razmišljao zašto se Braun ponaša tako agresivno. U stvari, shvatio je da nema baš mnogo vremena za razmišljanje. Rekao je što je mogao mirnije:

— Ostavite se svađe, momci! Nismo ovde da bismo trošili snagu na bezvezarije.

— Tebi se nisam obraćao, koliko mi se čini, medvede! — obrecnu se Braun zaustavivši se u koraku, što je Pitu bilo dovoljno da stane između njega i Henrija.

— Siguran sam da gospodin nije mislio ništa ružno... — Henri Landers je uporno pokušavao da bude ljubazan.

— Bolje bi bilo da izbegavamo gužvu — rekao je mirno Pit.

— Zašto?!? — uzvрати gnevno Braun. — Zar nisi zbog gužve ovde? Uostalom, ako se ti bojiš gužve, onda ti sigurno ovde nije mesto!

Pit se osmehnu. Sretao se već sa ljudima tipa Karla Brauna, koji se uvek i na svakom mestu trude da izazovu gužvu. Takvi ljudi su, po pravilu, lišeni osećanja straha, što im u svakoj borbi daje mnogo prednosti, bez obzira na stvarnu snagu i veštinu. Istovremeno, takvi ljudi u žaru borbe ne prezaju ni od čega i u stvari su rođene ubice. I, Tabasko Pit zaključio da uopšte nije ni mesto ni vreme da Karl Braun demonstrira svoj slepi bes i poganu narav.

— Žao mi je — reče kroz osmeh Pit.

— Šta kažeš?! Ne razumem — zareža Braun. — Čega ti je žao?

— Tebe — izgovori Pit...

Instinktom iskusnog borca Pit je predosetio da će Braun pokušati da ga udari prvi i kada je bivši marinac već podigao ruku Pit je bio spreman — dočekao je Braunovu pesnicu dlanom i zatim stegao prste u čelični zahvat! Pod Pito-
vim prstima se jasno čulo kako krckaju Braunovi zglobovi.

Karl Braun je bio za stopu niži od Pita, mada možda ne mnogo lakši. Ali, on kao da nije video da je Pit u prednosti. Gotovo da nije osećao bol, već sasvim razgnevljen, istrigao je svoju pesnicu iz Pitove šake jednim grčevitim pokretom od kojeg mu se ruka gotovo iščasi. Istovremeno je zamahnuo drugom rukom, ciljajući u Pitovu bradu...

Bio je to lukav udarac, odozdo, brz i silovit i Pit je jedva stigao da eskivira. Braunova pesnica mu prohuja na pola inča od lica i Pit ustuknu pola koraka. Namerno je okrenuo desno rame prema protivniku, koji se sav napeo, spreman da skoči na krupnijeg od sebe, želeći da priđe blizu, kako bi neutralisao Pitove duže ruke.

No, Braun nije stigao da skoči, niti da priđe bliže — Pit se okrete na peti, hitrije nego što bi to bilo normalno za čoveka njegove visine i težine, i izvede jedan sasvim pristojan MAVASI-GERI, pogađajući petom Brauna u slepoočnicu!

Začu se mukli uzdah posle praskavog udarca i Karl Braun se zanese unapred razmahujući rukama kao da želi da se pridrži za vazduh da ne bi

pao, a onda se ispruži po podu, sav mlitav i bez svesti!

Načas Tabasko Pit oseti na sebi poglede ostalih. Henri ga je gledao usplahireno. Ralf Norik, u stvari, nije ni bio u stanju da vidi kakvom brzinom su izvedeni svi ti udarci i sada je sa mukom u sebi pokušavao da rekonstruiše događaje. Pit uzdahnu i reče mirno:

— Toliko o kavgadžijama za večeras. Kada se probudi recite mu da sam i ja otišao da džogiram.

Bacivši hitar i rečit pogled ka Henriju, Pit izađe napolje ne naročito žurnim korakom. Naravno, nije otišao da trči. Zastao je pored ulaza u hangar i zagledao se u tamu. Mislio je na Leslija. Pitao se da li će Lesli uspeti da stigne do Njujorka, obavi ono što je namenio i vrati se pre zore. Znao je da Lesli raspolaže veštinama koje su nedostupne običnim ljudima, ali — Njujork je ipak bio malo predaleko...

Alfred Giligan nikada ne bi preživeo sve ono kroz šta je prošao u životu da nije znao

uvek da bude maksimalno oprezan. I, bio je oprezan i napuštajući stari aerodrom. Vozeći prema Njujorku nije žurio da ne bi privukao pažnju saobraćajnih patrola. Istovremeno je vrlo pažljivo osmatrao iza sebe, proveravajući više puta da li ga neko prati. Skretao je sa glavnog pravca svog puta, zaustavljajući se iznenađeno, isključujući na taj način mogućnost da ga prate neprijećeno. Giligan je bio iskusan u tom poslu i znao je kako da sačuva sebe i svoje poslove od radoznalaca — a njih je bilo, od standardne policije i državnih službi bezbednosti, do inostranih obaveštajnih organizacija, mafije i konkurenata u opasnom poslu kojim se bavio. No, te noći se činilo da ga niko ne prati.

Ipak, stigavši do velikog parkirališta, pored Linkolnovog tunela sa njudžersijske strane, pronašao je mesto i uredno parkirao veliki kombi. Proverio je da li su lažna dokumenta u kaseti vozila, a onda je izašao, zaključao kombi i, strpavši ruke u džep, krenuo prema čuvaru parkirališta.

— Koliko se zadržavate? — upitao je čuvar po navici sumnjičavo gledajući u Giligana.

— Do sutra ujutro — odgovorio je Giligan i, ne pitajući koliko treba da plati, gurnuo čuvaru u ruku novčanicu od pedeset dolara.

Čuvar više ništa nije pitao. Bio je više nego zadovoljan. Samo je zahvalnim pogledom otpratio darežljivog čoveka, koji je krenuo ka izlazu iz parkirališta. Ali, nije ga napustio peške...

Na drugom kraju parkirališta ga je čekao mali, sportski automobil, dvosed — »EM-DŽI«. Jer, debeljuškasti Alfred Giligan je obožavao sportske automobile. To je bila njegova strast. Osećao se sjajno u takvom automobilu, iako se jedva uvlačio u sedište projektovano za vitkije osobe. Pre nego što je to uspeo osvrnuo se oprezno nekoliko puta oko sebe i sa zadovoljstvom zaključio da je bezbedan i da ga niko ne prati.

Primernom brzinom se provezao kroz tunel, zaustavljajući se tek toliko da plati putarinu na izlazu. Čitavim telom je osećao moćno vibriranje snažnog motora i bio je zaista zadovoljan. Sve se odvijalo onako kako je zamislio. Giligan je bio ubeđen da neće moći da pogreši, kao što ni do sada

nije. Jer, on je mislio o svemu, o svakom detalju. Nikada nije učinio ništa, ni najmanju sitnicu pre nego što je dan ili dva intenzivno razmislio, pokušavajući da svaki problem sagleda sa što je više mogućih stanovišta. Takva studioznost u poslu davala je rezultate. Giligan se osmehivao pomišljajući na izazov zadatka koji je dobio od te taajnstvene gospođe Goldštajn.

Vozeći poznatim ulicama, najbrže što je mogao, nije mu trebalo dugo da stigne na ugao Desete avenije i Pedeset druge zapadne ulice. Tu je napravio oštar zaokret, uz blago škripanje guma i prošao kroz prilično usku kapiju u unutrašnje dvorište. Giligan nije mogao a da se ne isceri zadovoljno — ta kapija, bila je njegovo delo... Toliko uska da je mogla propustiti samo male, sportske automobile evropske proizvodnje, ali nikako ne ogromne drumske krstarice kakve se inače voze u Njujorku. Niko nije mogao za njim kroz taj prolaz.

Kada se zaustavio u malom unutrašnjem dvorištu, u susret su mu hitro pošla dva čoveka, koja su do tog trenutka

stajala u senci ispod nadstrešnice kod ulaza u zgradu.

Jedan od ljudi priđe kolima i otvori vrata. Giliganu nije promaklo da je drugu ruku držao u džepu sve vreme.

— U redu je, momci — rekao je Giligan sa mukom izvlačeći iz »EM-DŽIJA«.

Bili su to njegovi verni telohranitelji. Ljudi koji su čuvali njegovu tvrđavu. Jer, čitavo krilo zgrade ne samo da je pripadalo Alfredu Giliganu već je odista bilo pretvoreno u pravu malu tvrđavu. U prizemlju su bili stanovi za »vojnike«, na spratu službene prostorije te čudne agencije, a iznad toga prostran apartman u kome je stanovao Giligan. Bilo je sasvim verovatno da bi sa oružjem koje se nalazilo svuda po zgradi mogao da se naoruža kompletan bataljon marnaca.

— Stanje je redovno, gospodine Giligan — referisao je jedan od ljudi.

— Samo nastavite tako — zadovoljno je zamumlao Giligan i ušao u zgradu.

Pre dvadeset i nekoliko godina, kada je konačno napustio službu u FBI, Alfred Giligan je, odlučivši da se bavi opasnim zanimanjem koje je

donosilo mnogo novca, shvatio da postoji samo jedno mesto za njega na kome može biti ranjiv i slabo branjen — stan! Inače, kretao se svuda sasvim sam, začuđujući i najljucije neprijatelje svojom hrabrošću. U stvari, takav način rada za Giligana kao da je predstavljao zaštitni znak. Sa druge strane, radeći sam, bez telohranitelja i svedoka, obezbeđivao je diskreciju svojim klijentima i lako uklanjao dokaze bilo čega nelegalnog i nezakonitog, a toga je bilo zaista mnogo. Naravno, to nije bilo bezopasno, ali se Giligan uzdao u svoje iskustvo, koje mu je govorilo kada može da tumara po gradu obavljajući poslove bez velike opasnosti, a kada mora da se zatvori u svoju tvrđavu i sačeka bolja vremena.

Sada su bila bolja vremena u kojima se Giligan osećao odlično. Lift ga je popeo na poslednji sprat zgrade. Iz lifta se izlazilo ravno u veliku prostoriju koju je Giligan nazivao ateljeom. Zaista, prostorija je podsećala na nekakav arhitektonski atelje — veliki stolovi sa crtežima, kompjuteri, panoi sa mapama i planovima. . . To je bilo carstvo Al-

freda Giligana, kojim je on suvereno vladao, upravljajući odatle životima i smrtnima mnogih ljudi. Za određenu, naravno visoku, naknadu. Svukao je sako, razlabavio kravatu i prišao malom ali bogatom baru u uglu. Sa velikom pažnjom je napravio sebi martini. Potom je uzdahnuo i prišao jednom od radnih stolova.

Na stolu je bio plan jednog sprata zgrade u kojoj je trebalo da se odigra velika igra. Igra velika gotovo milion dolara! Giligan je još jednom pažljivo pregledao plan. Tražio je slaba mesta, po ko zna koji put. I, po ko zna koji put, pronašao je još jedno slabo mesto. Uzeo je olovku i brzo ispisao na planu šta bi trebalo ispraviti i na koji način. On nije bio graditelj. Pre bi se moglo reći da je bio rušitelj. Ali, čak i kada se nešto ruši, verovao je Giligan, treba pažljivo projektovati, kako bi se to rušenje izvelo temeljno i bez grešaka.

Bio je uveren da je izabrao prave ljude. Ljude koji nisu bili u stanju da sagledaju svu genijalnost plana. Ljude koji čak i nisu znali kakav posao treba da urade. I to je bilo dobro. Što manje budu znali

posao će biti lakše urađen. Biraću ih je pažljivo, ulažući u izbor svu svoju lukavost i iskustvo. Te naivčine su bile spremne da ubijaju, otimaju, pale i ruše, na njegov znak, samo da bi zaradili novac koji im je bio preko potreban. Uostalom, nije bilo prvi put da je Giligan radio sa ljudima koje je nazivao amaterima. Za neke poslove amateri su bili bolji od profesionalaca. Jer, profesionalci imaju nezgodnu osobinu da žele u tančine da znaju šta rade i zašto to rade. Amateri su mogli, pod uslovom da budu pravilno vođeni, obaviti bilo koji zadatak verujući da čine pravu stvar. Giligan je mislio: »Oni bi lako mogli izvršiti atentat na predsednika, verujući da sprečavaju treći svetski rat, samo ako ih usmerim u tom pravcu!«

Lagano je ispijao martini dok su mu glavom kovitali planovi. Ispitivao je svaku mogućnost neuspeha, i uzroke tih mogućnosti, kako bi ih uklonio na vreme...

»Budu li svi na spratu u pravo vreme, trebaće samo da izrešetaju sve što im se nađe na vidiku i greške ne bi smelo biti. Na tom spratu su četiri stražara, što je malo. Njihova

vatrena moć se ne bi mogla uporediti sa »artiljerijom« koju će momci imati... Da! Treba oružje uneti u zgradu dan pre operacije, i to ne smem poveriti neproverenim ljudima. Biće bolje da to učinim uz pomoć Mura. On ima na platnom spisku nekoliko ljudi koji su u stanju da to učine. Uostalom, to su već činili za mene. Ne moraju da znaju šta unose«, razmišljao je Giligan. »Treba samo precizno odrediti mesta na kojima će momke čekati oružje. Nadam se da nisu previše glupi i da neće lutati tražeći oružje kroz zgradu. U stvari, bolje će biti da to uvežbam sa njima na poligonu. Moraću svakako da doznam i tačnu satnicu boravka »cilja« u zgradi. Čak i ljudima iz obezbeđenja može biti sumnjivo ako se momci budu muvali zgradom suviše dugo bez pravog posla i razloga. To će biti kritičan momenat. »Cilj« ne sme ni da zakasni ni da porani. Ali, tu ću morati da se pouzdam u tačnost tamošnjih službi...«

Uzdahnuo je iskapivši čašu. Potom je ugasio lampu iznad radnog stola. Za taj dan je bilo dovoljno. Alfred Giligan je bio umoran. Krenuo je da os-

tavi praznu čašu i — u tom trenutku je nestalo struje!

Tama je došla tako iznenađeno da je čak i Alfred Giligan pretrnuo. Mrak nije mogao biti predviđen! Ne mrak u nje-govoj zgradi! Ne nestanak struje! Koliko se on sećao u tom delu Njujorka nikada nije bilo nestanka struje...

Na tren nije znao šta da radi. U magnovenju je počeo da broji sekunde u sebi...

Na osamnaest je proradio agregat, uvek spreman da se uključi u slučaju nezgode, i prostorija se osvetli. Giligan zatrepta jer ga svetlost beše načas zaslepila!

»Dobro je«, pomislio je Giligan. »Rezervni sistemi rade. Ali, ovih dana ću morati da razmislim o načinu kako, u sličnoj situaciji, da izbegnem i ovih dvadesetak sekundi mraka! Ponekad dvadeset sekundi mogu biti strašno mnogo vremena...«

Nije ni bio svestan koliko je bio u pravu...

Izašao je iz »ateljea« i stepenicama se spustio sprat niže, u spavaću sobu. Kao i obično, svukao se brzo i legao, prekidajući tok dnevnih misli. Alfred Giligan je bio vrlo ponosan na veštinu da, negde u

sebi, jednostavno okrene »prekidač« i prestane da misli o poslu. Uključio je tihiu muziku koja ga je, kroz zvučnike raspoređene oko postelje na poseban način, brzo uspavala...

Alfred Giligan nije mogao znati da se prevario, možda prvi put u životu. Propustio je, prvo, da primeti da je bio praćen. Jer — još od tog napuštenog aerodroma u Džersiju, pratio ga je jedan kamionet. Kamionet je bio »pozajmljen« na vešt način — odvežen je ispred drumske kafane dok je njegov vlasnik ispijao piće unutra. Kamionet je krenuo sa mesta na kome je bio nasilno otvoren upravo u trenutku kada je naišao kombi, kojim je upravljao Giligan, i koji je morao da obiđe gotovo pun krug, uskim drumom koji je opasivao stari aerodrom. Kamionet je išao iza Giligana na velikoj udaljenosti i — nije palio svetla...

Uzgred, jednom prolazniku, na izlazu iz Nju Džersija, učinilo se, kada je ugledao kamionet, da za upravljačem vozila sedi — senka! Ali, prolaznik je u krvi imao više promila alkohola nego obično, i pripisao je to »privedenje« tim promilima.

Kamionet je pretekao Giliganov kombi otprilike na milju pre parkirališta kod Lin-kolnovog tunela, i ušao je na parkiralište pre Giligana. Zato Giligan i nije mogao da primeti da ga bilo ko prati. Štaviše, kamionet je, kao da se njegov vozač predomislio, napustio parkiralište pre nego što je čuvar mogao da naplati parkiranje i pre nego što je Giligan krenuo kući u svom »EM-DŽIJU«. I, kamionet, sa senkom za upravljačem, vozio je — ispred Giligana!

Kao da je vožen rukama i umom nekakvog čarobnjaka, kamionet se zaustavio iza ugla Desete avenije i Pedeset druge zapadne ulice, upravo na vreme da senka za upravljačem vidi nagli zaokret Giliganovog sportskog automobila i ulazak kroz usku kapiju. I, to je bilo dovoljno. . .

Ninđi je to svakako bilo dovoljno da odredi kuda se to, u stvari, Giligan uputio. Svega nekoliko minuta kasnije ninđa je već bio na krovu zgrade, tih kao zmija u zasedi. I, istančanim sluhom je osluškivao zvukove iz zgrade. . . Alfred Giligan nije mogao biti svestan da je neko bio upravo iznad njega, na krovu, dok je ispi-

jao martini nagnut nad svoje mračne planove. Svakako nije mogao ni da pretpostavlja da njegova tvrđava nije tako neranjiva kakvom ju je smatrao.

Za prosečni um nedostižnom i neshvatljivom veštinom, ninđa je, uzdajući se samo u svoj sluh, »gledao« šta se zbiva u prostoriji ispod krova. Čuo je tanano, gotovo nečujno zveckanje čaše koja se spušta na staklenu površinu stola, i čuo je tiho škljocanje prekidača — nekih tridesetak sekundi pošto je prekinuo glavni električni vod na zgradi. Ninđa je svakako znao da takve zgrade poseduju rezervni izvor energije, agregat, ali mu je bilo dovoljno tih dvadesetak sekundi tame da učini ono što je naumio.

Za vreme nestanka struje ninđa nije gubio vreme. Trebalo mu je samo sedam sekundi da pronađe otvor za ventilaciju i hitrije nego što misao može pratiti razmontirao je veliki ventilator na izlazu ventilacionog kanala, širokog svega dve stope. Ali, i tako uzak prolaz bio je dovoljan za ulaz u Giliganovu tvrđavu. Stara izreka je govorila: »Ninđa mora da postane zmija ako mora da prođe kroz krtičnjak!«

I, odista, iako na prvi pogled nije mogao ni da zamisli da prođe kroz ventilacioni tunel, ninda kao da je uspeo da izduži i smanji svoje telo, skliznuvši u tunel nekoliko časaka pošto je čuo da se Giligan udaljava stepenicama, prema prostoriji koja se nalazila sprat niže od »ateljea«...

Mada nikada ranije nije bio u toj zgradi, samo njemu svojstvenom intuicijom ninda je nepogrešivo klizio kroz splet kanala za ventilaciju, sličnih velikom lavirintu. Ubrzo se našao iza rešetke kroz koju je mogao da vidi veliku prostoriju sa stolovima na kojima su bili veliki crteži. Bilo je sasvim malo svetlosti, ali je i to bilo sasvim dovoljno uvežbanom ratniku noći.

Međutim, otvor za ventilaciju ispod stropa Giliganovog »ateljea« bio je suviše mali da bi ninda mogao da prođe kroz njega i uđe u tu prostoriju, a sa daljine od četiri jarda nije, u tami, mogao da vidi šta sadrže planovi rasprostrti na stolovima. No, za jednog nindu ne postoje prepreke, već samo nedostatak volje da te prepreke savlada. U ovom slučaju ninda je imao više nego

puno volje da savlada prepreku. A, imao je i još nešto...

Bilo je to malo majstorsko delo Sumiko. Njena ljubav prema savremenoj tehnologiji uvek je bila od izuzetne koristi. I, kada je doznala za mogućnosti optičkih vlakana, nije se smirila dok nije napravila nešto za šta je bila sigurna da će ninda biti od velike koristi. Na prvi pogled, to je bilo nešto slično čeličnoj žici, dugoj desetak jardi. Žica je bila vrlo tanka i kada bi se savila mogla je lako da stane u jedan od tajnovitih džepova na nindinom pojasu. Na jednom kraju žica je imala minijaturnu video kameru, sličnu onoj koja se koristi u hirurgiji za snimanje ljudskih arterija. Uz kameru se takođe nalazila i još manja lampa, prečnika svega pola milimetra. Na drugom kraju se lako mogao montirati okular kroz koji se sasvim jasno moglo videti sve ono što minijaturna kamera snima. Optičkim kablom se upravljalo lako, uz malo vežbe, a ninda nije bio nestrpljiv učenik i Sumiko ga je lako obučila toj veštini.

Tanko optičko vlakno prođe kroz prorez na rešetki ventilacionog otvora i počeo da lebdi

prostorijom kao da ne poznaje zakone gravitacije. Sićušna kamera je snimala...

Žaleći što optičko vlakno nije u stanju da uključi kompjutere, ninda je pažljivo posmatrao sve ostalo. Nekoliko fotografija na zidnom panou prikazivalo je prostorije neke očigledno velike i važne zgrade. Važnost je ninda procenjivao po prisustvu stražara — naoružanih stražara — na svakoj fotografiji. Stajali su na krajevima hodnika, ispred pojedinih vrata, ali ma koliko se trudio nije uspevao — natpisi su bili zamućeni i nečitki.

»Sasvim je očigledno da je akcija koju priprema Giligan vezana za zgradu čije prostorije prikazuju ove slike«, pomisli ninda, pomičući kameru na kraju optičkog vlakna prema stolovima sa crtežima...

Na jednom stolu se nalazio plan čitavog jednog sprata zgrade koja je nindu podsetila na nešto čim je sagledao obrise plana. Ali, nije uspevao da se seti šta ga to uznemirava. Zgrada je bila dugačka i blago zakrivljena. Raspored prostorija nije ukazivao ni na šta važno. Nije bilo nikakvih zapisa, niti znakova. Ninda

upravi vlakno na drugi sto i drugi crtež...

Plan na drugom stolu je, u stvari, bio uvećan deo prvog plana. Prikazivao je deo sprata i bio gusto ispisan redovima nervoznog, sitnog rukopisa. Jedna od prostorija na tom planu prikazivala je nedvosmisleno nekakvu salu, možda amfiteatar, možda bioskopsku dvoranu. Pored te prostorije nalazile su se druge, manje, poput kakvih kancelarija, a ispred njih širok i dugačak hodnik sa jednim ispustom u kome su se, sudeći prema ucrtanim simbolima, nalazili stolovi i fotelje. U uglu hodnika je bio ucrtan i posebno označen jedan sto sa dve stolice. Nekoliko čudnih znakova je bilo raspoređeno po hodniku, neravnomerno i na prvi pogled bez ikakvog smisla. Jedna strelica je jasno pokazivala pravac nekakvog ili nečijeg kretanja i vodila je iz jednog dela hodnika sa oznakom lifta prema ulazu u veliku salu.

Na crtežu je bilo upisano na pet ili šest mesta veliko slovo G i to baš na mestima na kojima bi i sam ninda, da je bio za to zadužen, rasporedio stražare, u slučaju da treba obezbediti zgradu. Njegovu pa-

žnju su privukla slova A! Bilo ih je tačno pet. I to je bilo sasvim jasno. Ninda pokuša da rastumači taj sitni rukopis, ali nije uspeo. Slova su bila suviše sitna i rukopis gotovo neurotičan. Jedino u šta je ninda mogao biti siguran da je pročitao kako treba, bila je zabeleška pored strelice koja je vodila od lifta. Zabeleška je glasila:

»Ne izdvajati nikoga! Dva na L. Z. sa sigurnošću od 100%!«

Ninda je pokrenuo optičko vlakno dalje. Zaustavio se malo duže samo iznad nevelikog papira na kome su bila ispisana imena, prilično krupnim slovima: Ralf, Henri, Piter, Lesli, Karl... Pored imena Karl stajao je veliki upitnik, a pored imena Lesli stajao je znak uzvika.

Bilo je to dovoljno i, istovremeno, jedino moguće što je ninda imao priliku da dozna iz te čudne posete. Više, u stvari, i nije imao vremena... Do zore se morao vratiti...

*
* *
*

Četvrtog dana neumornog uvežbavanja operacije »osloba-

đanja talaca« Alfred Giligan po prvi put nije došao sam na napušteni aerodrom. Njegov kombi se zaustavio ispred hangara i iz njega je prvo izašla žena u plavom mantilu, a tek potom Giligan. Petorica Giliganovih izabranika su izašli ispred hangara pokazujući radoznalost. Giligan predstavi ženu:

— Ovo je doktorka Šeril Holt. Budući da putujete u zemlje u kojima još uvek ima tropskih i drugih zaraznih bolesti, ona će vas vakcinisati. Razumljivo je zašto se to mora učiniti. Ne želim da zbog nekakve glupe bolesti čitava operacija dođe u pitanje.

Žena je imala pravilno, ovalno lice uokvireno sivkastom, neurednom kosom. Pri pogledu na njene oči Lesli Eldridž pomisli: »Ona kao da je na samrti!« Jer, njene oči, krupne, plave i duboke, u senci dugih trepavica, kao da behu ugašene. U njima nije bilo života.

Pit pogleda Leslija značajno, primetivši isto, ali ne reče ništa. Činilo se da ostali ne primećuju taj detalj. Norik je odmeravao ženu nervoznim pogledom, i izgledalo je kao da u njenom stavu i pokretima traži bilo šta što bi mu ulilo poverenje u njenu sposobnost.

Karl Braun je cinično kezio zube na doktorku Holt.

— Nadam se da nemate ništa protiv ovoga — reče Giligan. — Uostalom, to je neopходно. I to spada u vaš zadatak, i vaš posao...

— Okej! — prvi progovori Henri Landers, koji je čitavo vreme stajao iza širokih ramena Tabasko Pita. — Hajde da obavimo i to!

— Ući ćete svi unutra i zavrnuti rukave desne ruke — progovori naglo doktorka Holt glasom koji je ličio na glasanje nekakve velike, mehaničke igračke. — Danas ćete primiti dve vaccine, a kroz tri dana još dve.

— Izbušiće nas! — uzviknu Karl Braun zakikotavši se. — Prvi put će me izbušiti jedna žena!

— Ne želim nikakvih priča — reče tiho, ali odlučno Alfred Giligan. — Doktorku ćete slušati kao mene. Ona je deo tima.

Lesli namignu Pitu tako da drugi ništa ne opaze. Ušli su prvi u hangar. Nekoliko sekundi su ostali nasamo. Bilo je to dovoljno da Lesli šapne Pitu oštro:

— Siguran sam da je u pitanju droga! Pokušaj da se do-

mogneš jedne od ampula sa tom vakcinom!

Pre nego što su ušli i ostali Pit je stigao samo da klimne glavom. Zatim je skoro veselo počeo da zavrće rukav.

— Hoće li, do đavola, to da boli? — upita glasno Henri Landers.

— Manje nego smrt — siknu Karl Braun i krvoločno pogleda u doktorku koja je ulazila. Za njom je ušao i Giligan, noseći torbu sa medicinskom opremom.

Sve se potom odigralo brzo i u gotovo svečanoj tišini. Šeril Holt je prilazila svakome od petorice, a Giligan joj je uslužno dodavao špriceve. Bio je veoma zadovoljan činjenicom da su svi do jednoga pristali na vakcinu bez pogovora. To je Giliganu govorilo da je odabrao prave ljude, koji bi ga poslušali i u mnogo važnijim stvarima. Niko od njih nije ni pitao šta se nalazi u špricu.

Doktorka Holt se i kretala kao što je govorila — mehanički, kao lutka na koncu. Dok je prilazila Lesliju on je krišom, kroz trepavice, pažljivo gledao u njene zenice. Bile su široke i ukočene. Nije moglo biti sumnje. Šeril Holt je bila pod uticajem neke moćne i du-

gotrajne droge. Obratio je pažnju na ampule sa vakcinama. Na njima nije bilo natpisa.

Kada je prišla Tabasko Pitu doktorka Holt se okrete prema Giliganu da uzme špric. U tom trenutku se Pit pomeri, kao da želi jednostavno da se počese, i laktom zakači doktorkinu ruku, u kojoj je držala ampulu. Ampula polete u vazduh...

Sve oči na delić sekunde behu uprte u ampulu. Giligan se maši rukom, želeći da je uhvati u vazduhu...

To je bilo dovoljno da Leslie pokrene ruku prema torbi, koja je stajala na stolu i jedna od punih ampula se nađe u njegovoj ruci, nestajući kao začarana. Bio je to prost trik, koji je Leslie naučio gledajući nekakav iluzionistički šou na televiziji, u stvari.

Ampulu koju je Pit izbacio iz doktorkine ruke Giligan spretno uhvati u vazduhu:

— Budi pažljiviji, čoveče! — Giligan to reče bez ljutine.

Nekoliko trenutaka posle primljenih injekcija svi su stajali pomalo zbunjeni. Leslie se učini da liče na đake koji su prvi put osetili ubod igle i gotovo se osmehnu, iako mu do toga nije bilo. Znao je da mu predstoji borba. Strašna

borba. Borba kakvu retko ko je ljudsko biće može da vodi i da u njoj pobjedi...

Borba protiv droge!

Ništa im se nije događalo dok su Giligan i doktorka izlazili. Ništa nisu osećali ni kada se Alfred Giligan vratio i stao na vrata hangara rekavši:

— Mislim da će vam trebati malo odmora posle ovoga. Dakle, do posle podne nećemo uvežbavati ništa. Doći ću kada bude vreme.

Karl Braun je sačekao da Giligan napusti hangar, a onda je sočno pljunuo na pod i nogom rastrljao pljuvačku. Nije ništa rekao. Prešao je dlanom preko mesta uboda, a zatim prišao svom krevetu i legao. Ni on, kao ni ostali, još uvek nije osećao ništa neobično.

— Nećemo se valjda razboleti od ovoga? — upitao je zabrinuto Henri Landers pogledavši krišom u Tabasko Pita, koji je namerno gledao na drugu stranu.

Leslie je odmah legao, trudeći se da se ne pomera suviše, pa čak i da diše sporije i pliće nego normalno. Samo na taj način je mogao da uspori ulazak droge u krv, a bio je ubeđen da su svi upravo dobili

prilično veliku dozu nekog narkotika.

Mučila ga je radoznalost. Hteo je što pre da dozna o kakvoj je drogi reč. Ali, znao je suviše dobro da će morati da sačeka da dejstvo droge prođe i da mu se organizam sasvim izbistri. No, do tog trenutka — preostajala mu je borba...

Jasno je čuo kako ostali dišu ubrzano i sve dublje. Mogao je samo da pretpostavi šta se dešava u njihovim telima. No, trudio se da ne misli suviše na njih. Nije im mogao pomoći. Ali, zato je mogao pomoći sebi. Raspolagao je znanjem i veštinom da uspori dejstvo bilo čega što se moglo, namerno ili slučajno, uneti u njegov organizam. Pre svega, znao je da je ljudski um jači od svih medikamenata i otrova na svetu. Bila mu je potrebna samo koncentracija — jača i veća nego što bi to obični ljudi mogli i da zamisle. Ležao je sasvim opušten, umrtvljujući lagano sve funkcije organizma — poput jogija koji se sprema da zapadne u neku vrstu kataliptičkog sna. Sličan postupak mudraci sa istoka koriste već vekovima i Leslie je bio jedan

od retkih zapadnjaka upućenih u tajne tog postupka.

Brojao je vrlo pažljivo otuđuje srca. Kada su se smanjili do broja trideset znao je da je spreman. Spreman za nešto slično razdvajanju ličnosti. Sumiko ga je jednom upitala kako to izgleda i Leslie nije nalazio prave reči, pa je pokušao da joj to objasni što je moguće jednostavnije i rekao je da je to slično kliničkoj smrti — duša se odvajala od tela. U takvom stanju mogao je, kao u kakvom košmaru, da izađe iz tela i da svoje rođeno telo posmatra sa strane. U stvari, bilo je to više kao da uzleće i u takvom stanju duha mogao je, na ne baš sasvim objašnjiv način, da »lebdi« iznad svog tela. Pri tome mu je razum bivao sasvim očuvan, kao što je i to telo, koje je bio u stanju da posmatra iz jednog sasvim pomećenog ugla, bivalo lišeno bilo kakvih osećanja.

I, počeo je da se »odvaja« tačno u trenutku kada je osetio kako mu celo telo prožimaju trnci. Prijatni trnci. Taj osećaj je imao kada je prvi put u životu, još kao klinac, popuštao prvu cigaretu marihuane. Nije bilo sumnje da je

droga počela da kola njegovim krvotokom... Ali, na vreme je »odlebledeo«. Bio je to čudan osećaj, ni prijatan ni neprijatan. Najednom, kao da su sva njegova osećanja i čula prešla neku nevidljivu granicu svih dimenzija. Na tren se činilo da prolazi kroz nekakav tunel svetlosti i kada je izašao iz toga znao je da lebdi negde ispod tavanice hangara i jasno je video ne samo svoje telo na krevetu, već čitavu unutrašnjost prostorije i tela njegovih nevoljnih drugova, koji su se grčili u »tripu«. Istovremeno, prelio ga je osećaj zadovoljstva što je pobegao od droge — jer, ono što je ubrizgano injekcijama doktorke Holt sada je bilo dole, u telu, a on, Leslie Eldridž, bio je izvan toga, savršeno zaštićen i jedina stvar koja mu je nedostajala bilo je — telo! U stvari, mogućnost da dodirne nešto, prstima, rukama... Ovakav kakav je bio ličio je i samom sebi na duha i bio je zahvalan što je, praktično, nevidljiv, i što neće uplašiti ostale u hangaru.

Nije mogao da pretpostavi koliko će sve to morati da traje. Pretpostavljao je da će morati da sačeka znakove oporavka ostalih, pa tek tada da

se »vрати« u telo. Rešio je da iskoristi to vreme...

Budući da je bio »duh«, za njega nisu postojali ni prostor ni vreme. Mogao je da bude bilo gde i bilo KADA! I, ako su duhovi ikada mogli da se osmehuju Leslie se osmehnuo, jer se gotovo obradovao nameri koju je želeo da ostvari.

Za nekoga ko je »duh« nije ništa značilo da u trenu preleti čitav kontinent i da samo mislju potraži onu koja mu je od svih žena značila najviše...

U tom trenutku, sa druge strane Sjedinjenih Država, u San Francisku, Sumiko je upravno uranjala kašičicu u sladoled, sedeći u bašti jednog ljupkog restorana. Sa pogledom na zaliv. I, osetila je nešto poput lakog strujnog udara. Nešto kao bockanje u predelu slepoočnice.

Mnogo puta ranije je osetila to i znala je... Zatvorila je oči i utišala disanje — poput bezvučnog telegrafa u njoj su zatreperila čudna, volšebna osećanja. Veza sa Lesliejem, telepatska veza, bila je uspostavljena!

Tabasko Pit je jedva dočekao da se nađe nasamo sa Leslijem. Prilika im se ukazala u času kada su ostali Giliganovi izabranici odlučili da pogledaju šta se nalazi u jednoj maloj zgradi, nedaleko od hangara u kome su bili smešteni. Tog jutra niko od njih nije bio spreman da komentariše dejstvo »vakcine« koje im je ubrizgala čudna doktorka Holt. Svi su se, uključujući i Leslija, ponašali kao da je sve to sasvim normalno.

Ostavši sami u hangaru, Lesli i Pit se zaverenički pogledaše i Lesli dade znak Pitu da priđe. Rukama mu je pokazao da pretpostavlja da je hangar »ozvučen« i uperio je prst prema kupatilu. Ušli su u kupatilo i pustili tuš na najjače...

— Uf! Ovo je bila konjska doza neke balege! — huknu Tabasko Pit. — Jesi li namirisao čime nas je to oborila ta Holtova?

Umesto odgovora Lesli iz džepa izvuče malu ampulu sa »vakcinom«. Zabavljao se otvarajući je.

— Kako si ti uopšte prošao kroz to? — upita Pit. — Meni

je izgledalo kao da me je pregazio pun kamion crvenokosih veštica! Mislim, u početku je ličilo na beskrajni niz orgazama, ali su se onda te veštice pretvorile u škorpije ili tako nešto... Sa likom doktorke Holt!

— Ja sam malo putovao — osmehnu se Lesli. — Do San Franciska.

— Putovao?!? — Pit nakrivi glavu u neverici. — Ne razumem?!

— Malo je teško za objašnjavanje — reče Lesli. — Ali, bio sam sa Sumiko, ako možeš da mi veruješ!?

— Mogu, naravno — zakli-ma Pit. — Kada se radi o tebi i njoj spreman sam da poverujem u sve na svetu. Hoćeš da kažeš da si se opet poslužio telepatijom ili kako se već to naziva u tvojoj japanskoj religiji?

— Tako nešto — reče jednostavno Lesli. — Usput sam doznao nešto što bi moralo da nas interesuje.

— Nas?! — iznenadi se Tabasko Pit. — U kom smislu?

— To je nešto u vezi sa poslom koji, valjda, treba da obavimo za Giligana.

— Mogu li da znam o čemu se radi? — upita Pit.

— Naravno — reče Lesli mirno. — Prvo, definitivno je da niko od nas neće putovati u Evropu. Ona bajka o oslobađanju talaca je zaista samo bajka. Naš cilj se nalazi usred Njujorka!

— Ne moram ni da pitam... To ti je Sumiko rekla, a?! A, odakle ona to zna?

— Nije baš tako jednostavno — osmehnu se Lesli. — Pretprošle noći sam posetio Giliganov glavni štab. To već znaš. Tamo sam video planove. Planove naše operacije. Razumeš?

— Do sada mi dobro ide, s obzirom da mi je glava prepuna neurotičnih leptira — Pit se namršti i protrlja čelo.

— Planovi su se odnosili na jednu zgradu. Bio je ucrtan raspored ljudi iz obezbeđenja i sve te stvari. Naravno, i raspored nas petorice — reče Lesli. — Obeleženo je i kretanje cilja, odnosno žrtve. Sve mi je to skupa uzličilo na jedan dobro organizovan atentat!

— Atentat! — gotovo uzviknu Pit. — Mi smo ovde da bismo koknuli nekoga?

— Prosto rečeno, upravo je tako — reče Lesli. — Vidiš, plan je pokazivao raspored u holu zgrade, odnosno jednog

sprata zgrade. A, »cilj« se kretao od lifta prema ulazu u jednu zatvorenu prostoriju. Kada bi ti oslobađao taoce, gde bi ih tražio? U holu ili u zatvorenoj prostoriji?

— Ako su u pitanju taoци očekivao bih da su zatvoreni — odgovori Pit.

— Tačno tako — klimnuo je Lesli glavom. — Međutim, planovi nisu »oslobađali« nikoga. Bili su usmereni na kretanje nekoga, ili više njih, od lifta do ulaza u nekakvu dvoranu. Ako to ne liči na plan atentata, onda ne znam na šta liči.

— Fino smišljeno — isceri se Pit. — Mislim da nisam suviše glup da shvatim da je i ovo sa ovom lažnom vakcinom u funkciji. Valjda Giligan misli da nas nakljuka drogom i u takvom stanju pošalje da sredimo nekoga...

— Sjajan zaključak, Pite — Lesli se osmehnu ohrabrujuće. — Međutim, ima još nešto. Ta zgrada!

— Šta je s njom? — upita Tabasko Pit.

— Učinila mi se poznata kada sam video planove — reče Lesli. — Znaš ono... Vidiš deo neke mape i prepoznaš mesto na kome si već bio.

— I?! Hoćeš da kažeš da si ti već bio u toj zgradi na koju se odnose Giliganovi planovi? — reče Pit.

— U stvari, bio sam u toj zgradi, još kao srednjoškolac — osmehnu se Leslie. — Ekskurzija u Njujork, shvataš?! Ali, nisam se ja setio šta je to. Setila se Sumiko.

— Telepatija, a? — Pit podiže obrve.

— Ne očekujem da sasvim shvatiš — reče Leslie. — Ali, ponovio sam joj te crteže koje sam video kod Giligana. U mislima. I, naravno, Sumiko je zablislala svojom nadmoćnom memorijom. Odmah je kazala na šta joj to liči.

— I? Na šta liči? — upita pomalo nestrpljivo Tabasko Pit.

— Na zgradu Ujedinjenih nacija — odgovori Leslie ozbiljno.

Malo je nedostajalo da Pit zine od iznenađenja, ali u tom trenutku se začuše koraci. Ostali članovi Giliganovog tima su ulazili u hangar i Pit samo raširi ruke. Leslie mu klimnu glavom i dade znak rukom da i ne pomišlja da dalje nastavi razgovor. Pit izađe prvi iz kućatila. Potrudio se da izgleda

nehajno i prišao je Ralfu Noriku.

— Da ti se nije negde zatuturio nekakav aspirin, drugar? — upita Pit. — Glava mi se raspada.

— Sve što sam imao progutao sam jutros — odvrati Norik. Lice mu je bilo blistavo kao u novorođenčeta. Osećao se sjajno. Posle mnogo dana apstinencije najednom mu je krv bila prepuna droge. Čudne i za njega divne droge kakvu nije nikada mogao naći na ulici. Želeo je samo da sve to potraje. I, nije bio spreman da pita za cenu.

U kupatilu Leslie se naslonio leđima na vrata da bi sprečio bilo koga da uđe dok proverava sadržinu ampule. Žalio je što pri sebi nema bar minimalnu laboratoriju, nekoliko bočica, epruveta i sličnih stvari, pomoću kojih bi sa sigurnošću mogao da identifikuje narkotik u ampuli. Međutim, u uslovima kakvi su bili, morao je da se pouzda isključivo u svoje iskustvo i znanje.

Otvorio je ampulu i kapnuo deo njene sadržine na prst. Pomirisao je prst, a zatim ga liznuo. Tečnost je bila pomalo masna, blago sivkasta i mirisala je na lizol. Samo jedna

stvar se mogla uporediti sa tim — PCP! Leslie je znao šta je to PCP i zgrozio se shvativši šta im je ubrizgala doktorica Holt. PCP jeste bio narkotik, ali ne običan... Leslie pomisli: »Pit nije bio ni svestan koliko je u pravu kada je rekao da je u pitanju konjska doza!« Jer, PCP je bio — narkotik za uspavljivanje životinja!

Tu stvar odlično poznaju veterinari. Ali, za obične ljude bi se PCP mogao objasniti kao stvar koja se stavlja u strelice kojima čuvari rezervata u Africi uspavljuju nosoroge kada žele da ih izmere i obeleže, baš kao u TV-seriji »Opstanak«! Ko zna kako su narkomani otkrili da PCP ima slična svojstva kao heroin, samo desetak puta snažnija. »Trip« od PCP-a bio je žestok kao »špric« sasvim čistog heroina, i uz to je trajao trostruko duže. Nevolja je — Leslie je to znao — bila u tome što PCP može, u iole većim količinama u krvi, da izazove jedan vid leukemije. Jer, pojedini sastojci te droge naprosto gutaju crvena krvna zrnca! Drugim rečima, PCP je bio smrtonosan za ljude, naročito za ljude nenavikle na drogu!

Leslie se nije čudio što je Giligan, uz pomoć te doktorice Holt, izabrao baš narkotik na bazi PCP-a. Sklop hemijskih sastojaka PCP-a izazivao je, pod određenom koncentracijom, čudne reakcije organizma. Drogirani PCP-om su mogli satima, ponekad i danima da budu u nekakvom stanju polusvesti, pri čemu se isticala njihova agresivnost, ali i nedostatak prave volje. To je naprosto značilo da je Giligan mogao od njih vrlo brzo i neosetno da napravi robote. I, Leslie nije sumnjao da je Giligan upravo to imao na umu. U protivnom, kako je uopšte mislio da natera pet ljudi da uđu u palatu Ujedinjenih nacija i tamo ubiju nekoga?!

Jedno je bilo nedvosmisleno — sledeća »vakcina« je mogla značiti veliku opasnost! Leslie jednostavno nije smeo da dozvoli Giliganu da ih sve pretvori u robote koji bi bili u stanju, ako Giligan od njih to zatraži, da se poubijaju međusobno. Naslućivao je da ta misao nije daleko od onoga što je Giligan imao na umu. Ako je zaista u pitanju atentat, onda je malo verovatno da bilo ko želi bilo kakve svedoke, a još manje počinioce, žive. Mno-

go lakše bi bilo lišiti života izvršioce atentata istovremeno sa lišavanjem života »cilja«, odnosno žrtve!

Bacivši ampulu u klozetsku šolju Leslie izađe iz kupatila zakopčavajući šlic. Izbegao je da pogleda u Pita, koji ga je posmatrao ispod oka.

— Gospodin Giligan danas kasni — upravo je u tom trenutku rekao prostodušni Henri Landers.

Odjek njegovih reči nije se ni stišao kada se začuo motor Giliganovog kombija...

Napuštajući, te večeri, stari aerodrom Alfred Giligan nije ni slutio da nosi suvenire kojih se, inače, grozio. Za njegov šejir je bila zakačena sićušna »bubica«. Slične spravice su se nalazile takođe u unutrašnjosti kombija, kao i u bravi »Samsonajt« tašne, koja je ležala na sedištu vozila. Prislušivači su bili tako sitni da je Giliganu bila potrebna lupa da ih uoči, čak i da je znao da treba da ih traži. Bili su delo ingenioznosti jedne žene — Sumiko. Leslie Eldridž ih je postavio brzo i vešto, tako da čak

ni Tabasko Pit nije primetio da se on uopšte približio kombiju ili Giliganovom šejiru.

I, kao i svake večeri, Giligan je vozio do parkirališta kod ulaza u tunel, a onda je tu ostavio kombi i prešao u svoj »EM-DŽI«. Poneo je svoju tašnu sa sobom. No, za razliku od drugih večeri, ovog puta nije vozio ravno u svoj stan. Pre odlaska na počinak imao je jedan mali sastanak...

Giligan je bio veoma zadovoljan proteklim danima. Dejstvo prve količine »vaccine« doktorke Holt njegovi izabranici nisu komentarisali i činilo se da ni ne naslućuju o čemu se radi. Uz to, pokazali su spremnost da veoma precizno uvežbaju akciju. U tu svrhu im je Giligan na staroj pisti kredom iscrtao raspored prostorija u zgradi u kojoj su se, navodno, nalazili taoci koje su momci, navodno, trebalo da oslobode. Naterao ih je da uvežbaju svaki korak, svaki pokret, da tačno u sekundu znaju šta i kako treba da urade, kada da pucaju i kada da pokušaju da se izvuku... Ali, Giligan je znao da izvlačenja neće biti. Čak mu je bilo pomalo smešno što mora, da bi

sve bilo uverljivo, da uvežbava povlačenje.

Naročito se na tom treningu isticao veštinom taj čudni koc-kar, Lesli Eldridž — tako je ocenjivao Giligan. Osim njega, još jedan čovek je pokazivao da je zaista u stanju da izdrži sva iskušenja zadatka — bivši marinac, Karl Braun. Braun je bio čak isuviše revnosan, gotovo fanatičan. Giligan je bio ubeđen da njima dvojici može da poveri konačni zadatak koji se sastojao u jednostavnom činu ubistva. Njih dvojica su, u stvari, imali najviše šanse da prežive prvi sukob sa obezbeđenjem i da potom, dovrše zadatak. Giligan čak ni u vožnji nije gubio vreme — razmišljao je i kovao beskrajne planove tražeći najbolja rešenja...

Odvezao se na ugao Sedamdeset sedme i Avenije Jork, proklinjući, kao i obično, što Alan Mur stanuje na mestu na kome je nemoguće pronaći mesto za parkiranje. Jedva se ude-nuo između jednog »džipa« i jednog »ševrolet«, ali čak u Osamdesetoj ulici i morao je da pređe nekoliko-blokova peške da bi stigao do zgrade u kojoj je stanovao advokat. No, to je imalo i svojih dobrih

strana — Giligan je znao da je mogućnost da bude praćen manja ako se kreće peške. Valjalo se samo nekoliko puta osvrnuti i utvrditi da li ima nekoga iza njega. Nije bilo nikoga. Giligan je ponovo osetio zadovoljstvo — pripreme za operaciju su ulazile u završnu fazu, a još ga ništa nije ometalo. Čak su ga i uobičajeni pratioci ovog puta puštali na miru. Mislio je na FBI, CIA i, naravno, novinare.

Naoružani vratar na ulazu Murove zgrade ga je prepoznao i uslužno otvorio vrata, uz ulazički osmeh. Znao je da Giligan nikada ne propušta da ostavi bogatu napojnicu. Ni sada se nije prevario.

— Dobro veče, gospodine Giligan! Gospodin Mur mi je skrenuo pažnju da ćete doći.

— Dobro veče... Hermane — rekao je Giligan, ponosan što je uspeo da se seti vratarovog imena. Izdvojio je novčanicu od dvadeset dolara za napojnicu.

Lift ga je odvezao na dvadeset osmi sprat. Izašavši iz lifta Giligan je pogledao u kameru iznad vrata Murovog stana. Istog časa vrata su se otvorila...

— Nestrpljivo te očekujem — rekao je Alan Mur. Nastavio je da govori kada je Giligan sasvim ušao u stan i kada su se vrata zatvorila. — Lori Goldštajn me je pozvala danas posle podne. Imam informaciju za tebe.

— Konačno — rekao je Giligan. — Nadam se da je pouzdana?

— Lori... Ona tvrdi da je sasvim pouzdana — reče Mur. — Cilj će biti u dometu osamnaestog u deset časova i dvadeset minuta. Dozvoljene varijacije su, manje ili više, pet minuta. Da li ti to odgovara?

— Deset minuta je mnogo vremena u posebnim okolnostima — rekao je Giligan.

Znao je tačno gde se nalazi bar u Murovom stanu. Prišao je i pripremio sam sebi jedan martini. Advokat je pio viski i, prema broju praznih boca, pio ga je često i mnogo.

— Nemoj mi reći da si sam slušao sav ovaj viski — reče pomalo prekorno Giligan. — Čuvaj se! Mnogo alkohola u krvi ponekad dovodi čoveka u zabludu o svojim moćima.

— Nemoj da zezáš! — osmehnu se Mur. — Već dvadeset godina pijem viski i nika-

da nije škodio mojoj krvi. Ni mom mozgu!

— Za sve postoji prvi put — reče Giligan.

— Jesi li doneo planove? — upita Mur, prelazeći preko njegove primedbe. — Lori Goldštajn želi da ih vidi pre nego što akcija započne. Znaš, ona je od onih žena koje vole da stvari drže pod kontrolom.

— Razumem — reče Giligan i pogleda iskosa u advokata. — Zato drži i tebe malo pod neakvom kontrolom, a?!

— Sta?! To... To nema veze — ušeptrljao se Mur.

— Sve ima veze u ovom poslu, prijatelju — Giligan mu priđe i bez zazora mu se unese u lice. — Ja nikada nisam napravio grešku u ovom poslu. To već znaš. A, znaš li zašto nisam grešio? Zato što sam uvek znao da odaberem prave ljude za saradnike. Nikada nisam dozvoljavao da deo posla obavljaju ljudi skloni petljanju sa ženturačama! Ili oni koji loču preko mere!

— Ne razumem o čemu govoriš!? — uvređeno reče Alan Mur.

— Ako si se i uvalio toj Goldštajnovoj među noge, izađi odmah! — reče Giligan glasom koji je zvučao kao oštra

naredba. — Takođe, prestani da piješ! Bar dok se ne završi sve ovo... Ne znam jesi li uopšte svestan šta bi moglo i tebi i meni da se dogodi ako bilo šta od ovoga procuri?

— Ja znam da vodim računa o sebi... I o poslu — reče Mur.

— Hajde da ti poverujem — reče najednom blaže Giligan. Pokazao je rukom na »Samsonajt« koji je ostavio, prilikom ulaska u stan, pored vrata. — Planovi su u tašni. Tu je sve ono što ona može da vidi.

— Odlično — reče advokat. — Odneću* joj to još noćas.

— Noćas? — Začudi se Giligan. — Čemu žurba?

— Ona odlazi — odgovori Mur. — Tačnije, odlazi čim se uveri da će sve biti po dogovoru. Ne želi da bude u Njujorku kada se to bude dogodilo. Znaš, već samo njeno prisustvo ovde, u isto vreme kad i boravak... Znaš već koga... To ne bi bilo dobro. Uvek ima sumnjičavog sveta.

— Lukava je ta tvoja gospođa Goldštajn, ili već kako joj je uopšte pravo ime — Giligan iskrivi usne u nerazgovetan osmeh. — Ko je ona, u stvari?

— Ne znam tačno — odgovori advokat, a onda požuri da doda: — Tačnije, ne znam još! Ti već znaš kakav je moj postupak sa takvim osobama. Poverio sam svojim najboljim saradnicima da se raspitaju o njoj i da me izveste. No, za sada znam samo da se ne zove Lori Goldštajn, da nije ni u jednom policijskom dosijeju na svetu i da nije upletena ni u kakvu politiku.

— Sjajno! — isceri se ironično Giligan. — Znaš samo šta ona nije, a ne znaš šta jeste. A ako do sada nisi doznao, sasvim je izvesno da nećeš ništa ni doznati. A, žena nam poverava jedan tako delikatan zadatak ne pitajući šta košta! Da sam imao vremena da se lično pozabavim... Ali, u stvari, nije ni važno! Ona nama lovu, mi njoj ono što je tražila i svi možemo da budemo srećni zauvek!

Kucnuli su se. Izgledalo im je da je zaista tako kao što je rekao Giligan. Mur odmah potom požuri da sebi ponovo napuni čašu. Giligan odmahnu glavom, ali ne reče ništa.

— Rekla je da će drugu trećinu ugovorene sume imati pri sebi još noćas — govorio je advokat. — Čim se uveri da

planovi odgovaraju svrsi ti ćeš dobiti i lovu i dozvolu da dovršiš posao.

— Znači, moja tašna će se vratiti ovamo puna šuštavog zeleniša, koliko sam shvatio!? — osmehnu se Giligan.

— Tako je Lori rekla — klimnu glavom Mur. — Treći deo će biti isplaćen čim se naslovi novina ispune odjecima tvoje male akcije!

— Okej! — reče Giligan. Po intonaciji se moglo osetiti da je spreman da krene. — Idi, predaj planove, uzmi lovu i usput povali tu tajanstvenu gospođu. I, javi mi ujutru šta je Lori Goldštajn rešila! Dali da udarimo definitivno ili da menjam planove? Mada, nekako mislim da je sada prilično kasno za bilo kakve izmene. Ja sam ljude već hemijski preparirao i fizički pripremio.

— Dogovoreno — reče Mur.

Giligan je prišao baru i ostavio svoju čašu. Pogledao je još jednom prema advokatu. Učinilo mu se da je Alan Mur u sasvim posebnom raspoloženju. Kao da nije ličio na onog ljubitelja mladih konobara i servirki koga je on, Giligan, poznavao. Pre nego što je izašao iz stana samo je dobio:

— Mora da je ta tvoja Lori prava ruboga kad moraš toliko da piješ kako bi je savladao!

Alan Mur je zaustio da odgovori nešto zajedljivo, ali se uzdržao. Uvek se uzdržavao, jer je bio duboko svestan da nikada neće moći naći darežljivijeg klijenta, ako bilo kakvom greškom izgubi Giligana. Mahnuo je rukom gledajući kako se za Giliganom zatvaraju vrata lifta, a onda je skrenuo pogled na »Samsonajt«. Zatim je uzdahnio — valjalo je poći u hotel »Stenhoup«!

Negde daleko od tog mesta, u tami iza hangara, dok su ostali momci iz Giliganovog tima spavali snom pravednika, jedan čovek, čučeci u visokom korovu izvuče minijaturnu slušalicu radio-prijemnika iz uha. Osmehnuo se zadovoljno i pogledao na časovnik...

Imao je otprilike pet časova vremena. Do zore. I nagađao je gde će to vreme provesti... Pre nego što je iz guste trave izvukao čudan paketić sa crnom, svilenom odevom i ostalom opremom jednog ninde, pritisnuo je odgovarajuću dugmad na prijemniku. Malo svetlo takozvanog »tragača« zatreperelo je — trebalo je sa-

mo da krene za tim svetlom i ono će ga nepogrešivo odvesti do mesta na kome će se nalaziti Giliganov »Samsonajt«!

»Ponekad nije dovoljno ni znanje, ni volja, ni tehnika«, pomislio je Lesli Eldridž. »Ponekad čovek jednostavno mora imati i ponešto puke sreće!«

Planovi Giliganove operacije ležali su, razbacani, u neredu, na podu hotelske sobe, između sa odećom, dok su se na postelji mešala dva ozojena, drhtava tela od kojih je jedno, muško, bilo vezano lisicama.

Lori Goldštajn je divlje jahalala Alana Mura, stežući ga snažnim, negovanim butinama, a u ruci joj je palacao svileni bič kojim je šibala svog ljubavnika po grudima i licu. Usta Alana Mura behu zalepljena širokom lepljivom trakom i on nije bio u stanju ni da vrišti ni da stenje od razbuktanog divljeg zadovoljstva, kakvo nije poznavao do časa kada je prvi put vodio ljubav sa tom ženom. Kolačilo je oči i burno disao kroz nos posmatrajući kako se njene dojke klate pri svakom njenom po-

kretu. Ruke su mu bile vezane na leđima, a noge jedna za drugu i nije mogao da se pomakne. U stvari, on i nije želeo da se miče. Želeo je samo da to natprirodno zadovoljstvo potraje što duže.

Žena je ječala i dahtala i škrgutala zubima, izvlačeći iz svog tela i tela svog ljubavnika nepojmljive strasti i slasti. Uz svaki fijuk biča ona bi izgovarala:

— Kopile muško! Vašljivo muško kopile! Prokleti nerastu!

Proslavljali su! Lori Goldštajn su se dopali Giliganovi planovi!

Giliganov »Samsonajt« sa uredno složenim svežnjevima novčanica stajao je na stočiću ispred ogledala. Sve je bilo kako su i Mur i Lori Goldštajn očekivali. Mogli su da se opuste i prepuste požudi...

— Zgnječicu te, prokleti mužjače! — vikala je Lori Goldštajn šibajući Mura po licu. — Svi ste vi isti! Imate samo taj rog među nogama i mislite da je svet vaš! Hajde, zabij ga! Zabij ga do kraja! Bodi! Bodi!

Alan Mur je osećao da se raspada. Istovremeno, sve što je činila ta žena, sve što je govorila, način na koji je stenja-

la i ječala, urlala i psovala, sve ga je to uzbuđivalo više nego što je bio u stanju da zamisli. Činilo mu se da mu se telo pretvorilo u moćnu čeličnu oprugu i da se zateže i usijava do beskraja!

— Hajde, šta čekaš? Bodi i raznesi me, vašljivi vepru!

Lori Goldštajn je divlje udarala Mura po licu i divlje naskakivala na njega, svežući ga sve jače butinama i povremeno mu zarivajući nokte u grudi, sada već skoro sasvim krvave. Oko njih dvoje kao da se širio talas nekakve energije koja je, činilo se, u stanju oboje da ih jednostavno sagori. Krupne graške znoja su prekrivale i njegovu i njenu kožu...

— Beskorisni trutovi. eto šta ste! Hajde, gruni! Hajde! Hoću zemljotres! Hoću... Zeeeeeeeeee...

Gnječila ga je i hvatala za grlo dok je doživljavala vrhunac! Zauralala je poput divlje zveri i ukočila se u trenutku orgazma iskolačivši oči kao da umire!

Telo Alana Mura se pretvorilo u vatrogasni šmrk na tren. Crveni kolutovi mu izađoše pred oči i sva snaga koju je osećao u nekoliko mlazova ži-

votinjskog zadovoljstva izađe iz njega!

Na tren se sve utiša. Činilo se kao da ne dišu. Samo je ta čudnovata energija lebdela još uvek oko njih, sagorevajući lagano...

Lori Goldštajn je prva počela da diše, sve normalnije i normalnije, a boja joj se vraćala u ubledele obraze. Sjahala je sa svog ljubavnika nekakvim teškim pokretima i skljojala se na postelju, iscrpljena. Zatim joj se olabavljeni mišići lica zategnuše i ona se osmehnula, široko i srećno...

— Dobre muško! Bolji si nego što sam mislila da možeš biti! — šapnula je Lori.

Alan Mur još uvek nije bio u stanju da govori, niti je to bio i sledećih dvadesetak minuta. Dahtao je nemoćno pomislivši da se možda nikada i neće oporaviti. U ušima mu je užasno zujalo i gotovo da i nije čuo šta je Lori Goldštajn rekla. Slepoočnice su mu se nadimale u ritmu šikljanja krvi u krvotoku. Bol ispod grudi kao da mu je nagoveštavao samu smrt. Ipak, skoro da nije bio u stanju da pomisli na smrt. Ipak, rekao je:

— Ovako bi vredelo umreti!

— Kretenu! — nasmejala se Lori Goldštajn. — Prokleti muški kretenu! Ni za šta na svetu ne vredi umreti, pa čak ni za komad ženskog mesa! Još manje za komad muškog mesa!

Da je mogla da se pokrene sigurno bi ga pljesnula po omiljaveloj muškosti, tek da mu pokaže da sve to i nije vredno krupnih reči. Ali, bila je suviše umorna. Dohvatila je prekrivač i počela da briše znoj sa svog tela. Osećala se moćno, veoma moćno! Još uvek je u stanju da izludi muškarca, i to muškarca mnogo mlađeg od sebe! I, još uvek je u stanju da svojom ljubavnom veštinom dovede samu sebe do vrhunca, a samo je ona znala koliko snage i truda treba za jedan dobar orgazam! Sada ga je imala!

— Šteta što se više nećemo videti — rekla je ustajući iz kreveta. Kolena su joj klećala. — Odavno nisam uspela ovako dobro... Zaista šteta što te više neću imati.

— Zašto me ne bi imala? — upita nemoćno Alan Mur. Još uvek nije shvatao o čemu ona govori. Još uvek je imao problema sa sluhom, a osećao je prilično jasno da mu dotok krvi u mozak nije u redu.

— Zato što se više nikada neću vratiti u Njujork — odgovori prosto Lori Goldštajn. — A ujutru ću otići... Da imam još malo snage naterala bih te da ovo ponovimo još jednom noćas, ali... Suviše sam umorna! Nisam ni ja više ono što sam nekada bila.

— Ne razumem... Kuda ćeš ujutru? — upita Mur bledim glasom.

— Za poslovima, dečko moj — ona se nasmeja pomalo prezirivo. — A moji poslovi, na žalost, više nisu vezani za Njujork. Ovo što će Giligan uraditi, u stvari je jedini posao koji je mogao da me dovede ovamo.

— Zar je Njujork jedini grad na svetu u kome možemo da vodimo ljubav? — upita polako Alan Mur, shvativši o čemu ona govori. U stvari, negde u njemu se javio bol. Ljubavni bol. Nije želeo da izgubi ženu koja je u stanju da iscedi iz njega i poslednji atom sladostrašća...

— Ti ovo zoveš ljubavlju?! — zakikotala se Lori Goldštajn. — Budalo! Ovo što smo ti i ja radili tek je puka pornografija! Ali, dobra pornografija! Zar ti se toliko svidelo da bi bio spreman da pređeš

polu sveta da bismo negde pokušali ovo da ponovimo?

— Samo reci gde da te potražim — reče advokat pokušavajući da zvuči vedro. Ipak, samo on je znao koliko mu je snage trebalo da ne zavapi: »Preklinjem te, ne ostavljaj me bez sebe! Poći ću kuda god želiš! Poniziću se koliko god je potrebno, samo da...«

— Baš si kretenast — nasmeja se bez žara Lori. — Zar misliš da bilo gde da sam ne mogu da kupim, pa čak i dobijem na poklon, desetak mlađih, jaćih, moćnijih, opremljenijih i izdržljivijih! Priznajem da sam uživala kao što odavno nisam, ali to ipak nije razlog da sada izvodimo neke gluposti! Hajde, molim te... Da me potražiš? To je ljigavo sentimentalno. Uostalom, ne bi me našao.

Iako ga je začnulo sve što je ona govorila, Alan Mur nije imao dovoljno snage da se uvredi. Ili nije imao dovoljno slobodne volje. Znao je samo da želi tu ženu... U životu je imao na stotine žena, menjajući ih gotovo svake večeri. Pred samim sobom se ponosio svojim ljubavničkim uspesima... Ali, ovo što je u toku tri dana doživeo sa Lori Goldštajn

nije bilo ravno ničemu što je pre doživeo — bilo je mnogo iznad toga! Kao da je tek sad pronašao pravi put ka zadovoljstvu. Sada, kada mu ga je ona otkrila! I, nije želeo da je izgubi...

— Znam da ti Goldštajn nije pravo ime — reče Mur. — Reci mi, kako se zaista zoveš?!

Ona je sedela ispred stočića sa svojom šminkom i okrenula se samo toliko da pogleda Mura preko ramena. Njen pogled je govorio: »Ko si ti da ti to otkrijem?« Ipak, posle nekoliko trenutaka razmišljanja rekla je:

— Nije važno moje pravo ime. Ono ti ništa ne bi moglo reći. Možda je i bolje da ga ne znaš.

— Ali... ja želim da znam ko si ti — reče grcavo Mur. Bio je to glas beznadežno zaljubljenog muškarca!

— Želiš da znaš ko sam ja — reče Lori Goldštajn. — Pa, to nije tako teško. Treba samo da zamisliš jednu devojčicu koju roditelji nisu voleli i koja je odrasla željna svega i svačega, tamo negde u nekoj zemlji gde ljudi kupuju cipele jednom u tri godine.

— O čemu ti to pričaš? — upita Alan Mur.

— Hoćeš da znaš ko sam ja — reče žena. — Pa, neka ti bude...

Njeno lice se naglo zamračilo. Najednom, mrzela je i sebe i tog čoveka, i Njujork, i sve što ju je u taj grad dovelo. Ona je odlično poznavala taj nagli osećaj da je svet mesto zla i da su ljudi samo šahovske figure koje treba slistiti sa table. I znala je da će taj trenutak sumračnosti proći. Pre nego što zaista obnevidi od mržnje. Ipak, nastavila je da govori:

— Izgubila sam nevinost u četrnaestoj. Silovao me je jedan vozač taksija, prijatelj mog oca. Prvi novac u životu sam zaradila na jednoj klupi, u parku, masirajući jednog starca. Zaradila sam dosije u policiji zahvaljujući sitnim krađama u prodavnici šminke. Svojim telom sam plaćala svaku vožnju u automobilu, onim momcima koji, tamo odakle dolazim, uopšte mogu sebi da priušte da imaju bilo kakav automobil. Čak sam i školu završila kupujući ocene u posteljama profesora. Gadi ti se, je l' da?! I meni se gadilo, ali tada nisam videla drugog iz-

laza iz siromaštva, a treba da znaš da su retki ljudi, u zemlji iz koje dolazim, koji nisu siromašni. Prvi posao koji sam dobila...

— Prestani! — slabašnim glasom izgovori advokat. Zastvorio je oči. Zaista mu se gadilo.

— Prvi posao... Dobila sam ga samo zato što sam bila spremna da zadovoljim kompletnu, mušku, komisiju za prijem. Izgubila sam taj posao kada sam odbila da i dalje budem svačija ljubavnica. Godinama sam skupljala u sebi mržnju prema muškom rodu pitajući se šta je to što vi imate, a mi žene nemamo! I onda sam shvatila! Bila je to moć novca! Novcem se može sve na svetu kupiti... Čak i mladost! Zato sam rešila da steknem novac. I moć! Počela sam sa čekovima bez pokrića, a završila kao ugledni bankar. Moje banke posluju u sedam zemalja. Obrćem milijarde dolara godišnje. Varam, lažem, pljačkam, ucenjujem, iznuđujem, ubijam kada treba! Rušim vlade i biram predsednike! Podmećem bombe! Palim i trujem! Video si moje čuvarе? Svi su oni pripadnici jednog malog naroda sa obale Crnog

mora. Platila sam mnogo miliona dolara kojekakvim političarima da bih tom narodu izdejstvovala nekakvu autonomiju. Izgradila sam im fabrike, napravila puteve, uvela elektriku u svaku kuću. Oni me čuvaju i za to ne traže ni centa naknade! Ubili su mnogo puta zbog mene. Kupila sam čitav jedan narod! Dokazala sam sebi svoju moć! I dokazujem je svaki put kada uzjašem nekog muškarca, kao što sam tebe jahala, idiote! Ti si za mene samo komad čvrstog mesa, malo znoja i to stršno brećanje u trenutku orgazma! Šta još hoćeš da znaš o meni? Budem li ti rekla više od ovoga što sam već rekla, morala bih ili da te ubijem ili da te vodim sa sobom, kao psa, stalno proveravajući tvoju vernost! A ja ne želim da te vodim sa sobom...

Dok je ona govorila Alan Mur je ustao i stajao je zabezegnuto je posmatrajući. Nisu ga mogle povrediti njene reči, ali njen izraz lica — ta mržnja koja je izbijala iz njenih očiju... To ga je jednostavno plašilo.

— Smiri se — rekao je tiho.

— Ha! — uzviknu ona prezrivo. — Da se smirim?! Ti se

usuđuješ to da mi kažeš?! Budala si, kao i svi muškarci! Hajde sad, posao smo završili... Možeš da ideš! Poruči Giliganu da je za njega bolje da ne promaši!

— Giligan ne greši — reče suvo Mur. Neke njegove iluzije bile su raspršene.

— Svi greše — odvrati tvrdo Lori Goldštajn. — Pitanje je samo vremena...

— Biće sve u redu — reče nesigurno advokat. Tražio je svoju odeću po sobi.

— Ne bih volela da moram da imam problema sa Giliganom... i sa tobom — reče Lori Goldštajn prostrelivši advokata pogledom. — Naporno je smišljati kako da se osvetiš ljudima koji te iznevere, a da to ne izgleda glupo i svima očigledno.

— Nemoj da pretiš — pokuša da se obrecne Mur, ali žena skoči prema njemu sa ubistvenim besom u pogledu i siknu:

— Gubi se! Meni nijedan muškarac ne sme reći šta da radim, ni šta da ne radim! Zaboravi da si me ikada video! Sve što ja hoću je da Lavinije Zuhrič bude mrtav i ne tiče me se ko će sve umreti pored

njega, zbog njega ili bilo kako! Da li si me razumeo?!

Alan Mur zatrepeta i pretrnu. Nikada u životu se nije suočio sa toliko gneva i iskreno se uplašio. Zamislio je šta bi moglo da mu se dogodi ako Lori iznenada pozove svoje smrknute stražare... Požurio je da kaže, brzo se oblačeći:

— Sve će biti po dogovoru!

— O tome brinite ti i Giligan! — zareža Lori Goldštajn odlazeći u kupatilo. Činilo se da je advokatova poseta bila završena...

U tom trenutku, skriven ispod kamioneta za nabavku, koji je stajao parkiran kod službenog ulaza u hotel, ninda, mračniji od noći bez mesečine, pažljivo je slušao svaku reč. Tražio je smisao. I, kada je bila izgovorena reč koju je čekao — isključio je prijemnik prisluškivača. Sada je znao ime, ali nije znao šta ono znači...

»Lavinije Zuhrič!? Ko je on?!«

Ali, to nije bio jedini problem koji ga je mučio...

Ponovna pojava doktorke Holt kod nekih iz Giliganovog

tima izazvala je gotovo radost. Lesli i Pit su se, međutim, samo krišom zabrinuto pogledali. Obojica su znali da ne smeju dopustiti da prime još jednu, verovatno odlučujuću dozu PCP-a. Lesli je sa pravom verovao da će to biti definitivni pokušaj Alfreda Giligana da im nametne svoju volju i povede ih u tu suludu akciju iz koje — tvrdio je Lesli — se sigurno ne bi vratili. Ali, on još uvek nije znao ko je zaista »cilj«, ni kakav je motiv te akcije.

Očekivali su isti postupak kao i prilikom prve »vaccine«. Međutim, Giligan zaustavi doktorku Holt, koja je izgledala u dlaku isto kao i prvi put — drogirano. Giligan joj naredi da sačeka ispred hangara, a onda dade znak momcima da uđu unutra. Progovorio je tek kada je zatvorio vrata iza sebe:

— Plan se menja!

Lesli je stajao iza Tabasko Pita i lagano ga dodirnu vrhom cipele.

— Želim da znam da li pristajete da obavite jedan mali zadatak ovde, u Njujorku? Radi se o istoj operaciji. Ovo je dodatak.

Henri Landers samo zatrepeta zbunjeno i nabra čelo. Njemu

se činilo da je ipak trebalo da posluša Tabasko Pita i ostane u San Francisku. Što su pripreme za taj Giliuganov posao više odmicale, Henri je postajao sve nesigurniji u sebe i sve sigurniji da je taj posao nešto opasniji od bilo čega što je on u stanju da podnese. Još kada mu je Giligan, nasamo, rekao da će morati da falsifikuje neka dokumenta — to je bilo nešto što se Henri nije usudio da kaže čak ni Pitu, i pored te male zavere u kojoj je učestvovao sa Pitom i Leslijem...

— Mislio sam da ste bolji nego što jeste — progovorio je prvi, posle nekog vremena, Karl Braun. Glas mu je zvučao razdraženo. — Divio sam se vašoj metodičnosti. Ali, sada više ne znam... Kakve su to glupe izmene planova i kakav je to novi posao?

— Taj posao vam može doneti još pedeset hiljada dolara svakome — reče hladnokrvno Giligan. — Trajaće jedno pre podne i, budete li pametni i brzi, nikome neće naškoditi!

Tabasko Pit umalo ne reče: »Sumnjam u to...« Ali, Leslie ga ponovo dotače nogom. Važno je bilo ostati miran.

— Pristao sam da se izložim opasnosti — reče Ralf Norik

ozbiljno — ali ne pristajem da ispadnem budala! Kakav je to novi zadatak?

— Polako, polako — zamumla pomirljivo Giligan. — Niko ne želi od vas da napravi budale! Stvar je u tome što se sasvim neplanirano dogodilo da se jedan predstavnik te bande koja drži taoce, tamo u Evropi, nalazi u Njujorku...

— Treba da ga ubijemo, zar ne? — upade Karl Braun iskeživši se gotovo požudno.

— Bojim se da to nikako ne smemo učiniti — reče Giligan i osmehnu se. — Naš cilj je da tog čoveka zarobimo i ponudimo u razmenu za taoce. Šta kažete?

— Zvuči logično — reče suvo Leslie Eldridž.

— Naravno, vi ćete morati da otputujete u Evropu i da budete spremi ako oni odbiju da razmene svog funkcionera za naše taoce — dodao je Giligan tako uverljivo da je Tabasko Pit skoro poverovao u to što je Giligan rekao.

— Zašto bar jedan od ta dva posla ne obave vladini specijalci? — upita Braun, sav iskolačen. — Imam osećaj da ćemo mi ovde dva puta morati da izlažemo svoje guzice vatri... Pa, ko preživi!

— Mislim da sam pokušao da vam objasnim, ali sada ću to učiniti još jednom — umlao je Giligan. — Vi ste neformalna, nezavisna, nelegalna grupa ljudi koja ne sme imati nikakve veze sa bilo kojom institucijom Sjedinjenih Država, jer je to u nacionalnom interesu! Posao je prljav, ali ja vam i nisam obećao čiste poslove, dečaci moji! Vi ćete učiniti ono što nijedna institucija naše administracije ne sme uraditi iz političkih razloga. Praktično, vi i ne postojite, ako me shvatate... Sve što budete učinili, činite kao privatne osobe iz svojih privatnih interesa. Bilo šta drugo jednostavno ne može poslužiti kao istina. Pretpostavimo da neko od vas odluči da se obrati novinarima... Priča o ovom poslu za novinare ne bi mogla biti upotrebljiva, jer naprosto za tu priču nema dovoljno dokaza. Ja jesam poslodavac, ali ni da me prže ne bih priznao da vlada ima bilo šta sa ovim poslom. Vi o tome znate još manje. Osim onoga što ste čuli od mene, a ja možda lažem! Razumete li sad?

— Valjda — reče tiho Henri Landers, koji nije ništa razumeo.

— Ja sa vama nisam potpisao nikakav ugovor — nastavio je Giligan, sve sigurniji u sebe. Jer, ispred sebe je gledao lica ljudi za koja je bio ubeđen da ne izražavaju razumevanje, a to je bilo ono što je on hteo. — Niti ću potpisati. Naš dogovor je samo dogovor dve zainteresovane strane. Vaš interes je novac. Moj interes je takođe novac. Drugi interesi, to jest interesi strane koja plaća sve ovo ne zanimaju i ne treba da zanimaju ni vas ni mene. Dakle... Razmislite! Možete da odbijete, ali time biste mene stavili u nezgodan položaj, jer bih morao na brzinu da tražim ljude da obave posao u Njujorku. Time bi novac, koji bih platio vama otišao na drugu stranu. A, verujte mi, zadatak bi bio obavljen. Sa vama ili bez vas! Razmislite!

Lesli zakluma glavom neodređeno kada ga Giligan pogleda. Pokušao je da izgleda glupo, a u sebi je mislio: »Đavo je slatkorečiv i svakako bi ubedio bilo koga ko nema pojma šta se sve krije iza ovoga!« Paralelno sa praćenjem onoga što Giligan govori, Lesli je duboko u sebi temeljno i veoma brzo razmatrao mogućnosti

onoga što je njemu bio zadatak... Doktorka Holt nije smela da im ubrizga novu dozu PCP-a!

— Sada ćete primiti još dve vakcine — zamumla Giligan prelazeći pogledom preko njihovih lica. — Za to vreme razmislite! Sačekaću i vašu odluku i doktorku Holt u automobilu.

Da je u tom trenutku Giligan pogledao u Lesliejeve oči mogao bi da vidi malu zadovoljnu iskricu. Ali, on je tada gledao u zakrvavljene zenice Karla Brauna.

Giligan je izašao iz hangara siguran da je na dobrom putu da uspešno savlada prepreku. Kritičan trenutak je prošao. Njegovi izabranici više nisu postavljali pitanja koja bi mogla biti nezgodna. Giligan je procenio da su oni zainteresovani da zarade još pedeset hiljadarki bez mnogo uplitanja u suštinu posla. Zagrizli su, i sada je samo trebalo da sačeka dejstvo »vakcine« doktorka Holt, pa da bude siguran da će posao okončati tačno onako kako je planirao.

Zastao je na vratima tek da mahne rukom doktorki Holt...

Tačno toliko vremena je bilo potrebno Leslieju da priđe sto-

lu na kome je stajala pepeljara. Okrenuo je leđa stolu. Iza leđa je držao ruku u kojoj je bila jedna kuglica od voska, koju je čas ranije izvuкао iz džepa pokretom koji niko od prisutnih nije mogao primetiti. On izgnječi kuglicu prstima i spusti je u pepeljaru, a zatim se vrati među ostale... Brojao je u sebi — do dvadeset...

Toliko je trebalo hemikaliji koja se nalazila u voštanoj kuglici da počne da isparava. Leslie nije ni očekivao da to prođe neopaženo...

— Šta ovo smrdi? — upitao je naivno Henri Landers.

U tom trenutku je doktorka Holt već podizala špric, a ispred nje je stajao, sa zavrnutim rukavom, Ralf Norik.

Ona najednom zastade i licem joj pređe grč!

Norik se ukoči. Oči mu se zakolutaše, a zatim smiriše!

Henri Landers udahnu još nekoliko puta »smrad« koji je osećao, kao da proverava da li mu se samo učinilo — i sruši se na pod bez glasa!

Karl Braun je nekakvim poluzivotinjskim instinktom osetio da čudni miris dolazi iz pepeljare na stolu i okrenuo se u tom pravcu, ali to je bilo

sve što je bio u stanju da učini. Zastao je u pola koraka i ostao tako!

Tabasko Pit je osetio miris i okrenuo se ka Leslieju tražeći u njegovim očima odgovor na tu čudnu pojavu. Žacnuo se kada je video kako Leslie hitro dohvata kutiju sa cigaretama sa stola, vadi četiri cigarete, kida ih i odvaja filtere. Nije mu bilo jasno šta Leslie želi da učini. Istovremeno, osećao je kako mu se mišići koče...

— Šta... — zaustio je Pit i u tom trenutku mu je Leslie priskočio i gurnuo mu u nosnice po jedan filter za svaku. Drugom rukom je začepio i svoje nozdrve filterima od cigareta. Zatim je dao Pitu znak rukom da usta treba da mu budu zatvorena.

Pit poslušao, mada je bilo užasno teško disati kroz filtere od cigareta. Ali, imao je beskonačno poverenje u Leslieja i znao je da će i to sa filterima proći... Nagađao je da taj smrad koji je osetio ima neke veze i sa Lesliejem i sa kočenjem mišića!

Miris se i dalje širio prostorijom, ali Pit i Leslie nisu mogli da ga osećaju zbog filtera, a ostali su bili kao u nekoj vrsti šoka. Leslie je znao da je dej-

stvo tog gasa kratkotrajno, ali vrlo efikasno. Posledica je bila — neka vrsta amnezije! Osobe pod dejstvom te specijalne mešavine gasova jednostavno su zaboravljale sve što se moglo dogoditi od časa kada su udahnule kritičnu dozu, pa dok se uspavljujuće sredstvo ne razloži, što se obično dešavalo već posle desetak sekundi.

Bilo je to sasvim dovoljno da Leslie izvrši temeljan pretres doktorkine torbe i da zameni ampule sa drogom sa ampulama sa običnom destilisanom vodom, bezopasnom po čovekov organizam!

Tek što je to završio Leslie mahnu Pitu rukom, pokazujući mu da je vreme da pobacaju filtere iz nozdrva. Pit to učini za tren prebrzo. Uдахnuo je žedno, misleći da udiše čist vazduh... Ostaci gasa ga pogodiše ravno u mozak, poput lokomotive!

Leslie odmahnu glavom pomislivši: »Suviše brzo, ortak, suviše brzo!«

Nekoliko sekundi kasnije svi, osim Pita, behu već došli sebi. Osećali su se čudno i sa neakvom zbunjenošću zebnjom su gledali ukočenog Pita, koji se sporije oporavljao. No, još

uvek nisu bili u stanju da sasvim bistro misle.

Lesli odahnu kada i Pit dođe sebi. Izdržao je Pitov unezvreteni pogled...

Doktorka Holt je nastavila pokret rukom tačno tamo gde se bio prekinuo — ubola je Ralfa Norika iglom u mišicu.

— Ne razumem — rekla je pospano Šeril Holt. — Kako to?

Giligan je stajao na vratima doktorkine kuće. Nije ušao unutra. Nije želeo mnogo dugo da razgovara. Samo je rekao šta je imao i čekao odgovor.

— Nema tu šta da se ne razume — obrecnu se mumla-vo Giligan. — PCP je izgleda bio slabiji nego prošli put. Oni kao da ga nisu ni osetili. Šta se dogodilo? Hoću da znam šta se dogodilo?

— Nemam pojma — reče doktorka. Upravo je napunila vene heroinom i bila je u »tripu«. U takvom stanju joj je bilo sasvim svejedno.

— Seti se kad siđeš sa »tripa« da mi duguješ objašnje-

nje — izgovori Giligan kroz zube.

— Ali... PCP je bio dobar. Kao i prošli put — reče Šeril Holt nemoćno.

— Nešto nije bilo u redu — reče Giligan. — Dejstvo je izostalo, mada u ponašanju ne mogu da primetim razliku.

— Ne razumem? — rekla je doktorka Holt unjkavo.

— Nisu bili u »tripu«, bogamu! To je problem — reče Giligan. — A, ipak su lako progutali sve što sam im naredio. Prekosutra će učiniti ono što se od njih očekuje... Hoće li ih PCP držati dotle?

— »Trip« na PCP-u nije obavezan — odgovorila je Šeril Holt lenjo odmahujući glavom. — Ne posle one prve doze. Ona ih je prodrimala, i sada je svaka nova doza za njih normalna. Ali, do prekosutra oni mogu poželeti još toga.

— Kako to misliš? — upita Giligan.

— Možda će im biti potrebna droga — reče doktorka. — Ako koncentracija popusti, organizam će im zahtevati još. Oni su sada već zreli...

— Zreli?! Za šta zreli? — Giligan nabra obrve.

— Sada su pravi narkomani. Nema sumnje. To što ih nije

udarilo jutros može samo da znači da su već sasvim navikli na PCP. Ono što sam im pripremila može tako da deluje — reče žena.

— Prokleta da si! — zareža mumlavo Giligan. — Nadam se, za tvoje dobro, da ne grešiš.

— Ako osetiš kolebanje i nesigurnost kod njih, treba samo da me pozoveš — reče doktorica. — Znam da će oni biti oduševljeni novom »vakcinom«!

— Prljava narkomanko! — odbrusi Giligan i okrete se.

Mnogo šta mu nije bilo jasno. Posle jutrošnje »vaccine« svi su se ponašali čudno. Kretali su se kao u polusnu, ali nisu bili »oboreni« kao posle prve doze. Međutim, kada im je rekao šta se od njih očekuje i da traži slepu poslušnost, svi do jednoga su klimnuli glavama. Istovremeno, ma koliko se uzdao u veštinu doktorke Holt, Giligan joj nikada do kraja nije verovao, kao što nije verovao nijednom narkomanu. Ali, Holtova je zaista bila vešta sa tim mučkama sa medikamentima i mnogo puta je dokazala da njeni zahvati funkcionišu. Giligan je doktoriku Holt plaćao heroinom —

nikada novcem, i ona je potpuno zavisila od njega. To je bilo nekakvo osiguranje te saradnje, ali Giligan ipak nije mogao sasvim da joj veruje.

Uprkos malim odstupanjima od plana, Giliganu se činilo da se sve odvija suviše povoljno. Momci su suviše lako popili priču o otmici Lavinija Zuhrića, i on se nije mogao oteti utisku da nešto nije u redu. Nije mogao da odredi šta, ali je već i taj osećaj bio dovoljan da mu usadi izvesnu nesigurnost, a jedina stvar na ovom svetu koje se Alfred Giligan iskreno plašio bila je — nesigurnost! Gotovo panično je po ko zna koji put pretraživao svaki detalj proteklih priprema...

Uskočio je u svoj »EM-DŽI« mučen tom neodređenom slutnjom. Besno je ubacio u brzinu i jurnuo niz ulicu!

Nije primetio da ga prati motocikl koji je nosio vozača u crnom, sa crnom kacigom na glavi. Svetla na motociklu bila su ugašena. Giligan je bio suviše zauzet razmišljanjima da bi mogao da proceni da taj motocikl prati baš njega. Jer, da je i proveravao da li ima pratnju, verovatno ne bi po-

sumnjao na motocikl, koji je vozio — ispred njega...

Ninđa je znao kuda se uputio Giligan i vozio je ispred njega, predosećajući na kom semaforu će zastati »EM-DŽI«, i u koju ulicu će skrenuti. Nekoliko puta je motocikl skrenuo u sasvim suprotnu stranu, obilazeći nekoliko blokova zgrada, da bi ponovo iskrasnio ispred Giligana. Bila je to veština koju je ninđa ponekad uvećavao, bez pravog cilja, tek da bude siguran da se može snaći i u trenucima kada takav način praćenja nekoga važnog bude došao.

Sada je mogao biti zadovoljan što nije uzalud pratio potpuno nepoznate ljude po ulicama San Franciska, oštreći osećaj za predviđanje kretanja. Ali, ninđa nije gubio vreme na samozadovoljstvo. Koncentrisao se na Giligana. U trenucima kada je Giligan skretao prema zgradi u kojoj je stanovao, ninđa je već bio u njoj.

Alan Mur je čekao duže nego obično. Giligan mu je rekao da dođe u pola deset, a bilo je već prošlo deset, a Giligan još nije dolazio. Advokat je sedeo u onoj prostoriji Giliganovog stana koju je doma-

ćin voleo da naziva bibliotekom. Advokatove misli bile su upućene — Lori Goldštajn! Tog popodneva mu se iznenada javio jedan od njegovih dugogodišnjih saradnika, inače službenik FBI, kome su bile dostupne neke arhive za koje je uopšte, čak i u samoj organizaciji, znalo malo ljudi... Taj čovek je Muru predao koverat i rekao:

— Ovo što vam donosim dovoljno je da otplatim sve svoje dugove! Više mi se nikada ne obraćajte! Ni za šta!

— Videćemo — rekao je tada, uz osmeh, Alan Mur. Znao je da su dugovi tog arhivara veliki...

Ali, zaista, kada je otvorio koverat morao je da prizna da mu je čovek učinio ogromnu uslugu. Koverat je sadržavao dosije jedne žene. Dosije je bio obeležen oznakom »TAJNA TREĆEG STEPENA«! Muru je bilo dovoljno da pregleda samo nekoliko listova, pa da odmah pozove Giligana telefonom i zatraži razgovor u četiri oka...

U deset i sedamnaest minuta Giligan se pojavio. Namršten i sa dubokim podočnjaci-

— Kog đavola si tražio da dođem baš ovamo?! — upitao je umesto pozdrava Giligan. — Šta to može da bude toliko važno?

— Izgledaš umorno — rekao je Alan Mur.

— I jesam umoran — odbrusi Giligan. — Zato požuri da mi kažeš sve što imaš! Želim da se odmorim.

— Znaš li od koga je ovaj novac? — upita Mur izmenjenim glasom, u kome se mogla prepoznati gorčina, što je bilo nešto novo za iskusnog advokata. Pokazao je rukom na »Samsonajt« tašnu, koja je, još uvek prepuna uredno složenih svežnjeva dolara, stajala u uglu Giliganove biblioteke.

— To bi ti trebalo da znaš, koliko se sećam dogovora — reče nemarno Giligan. — Lori Goldštajn, zar ne?! Tako nekako...

— Rekao sam da je sigurno da se ona ne zove tako — reče Mur. — U stvari, zove se Dolfina Mjanzenski Harkova!

— Treba li to ime nešto da mi kaže? — upita Giligan.

— Ne znam da li si čuo za aferu Crnomorske banke!? Možda nisi?! — Mur je sačekao da Giligan umorno odmahne glavom, a onda je nastavio:

— Prva privatna banka u Bugarskoj posle pada komunizma. Delo dvoje ljudi bez poznate prošlosti, ali i bez savešti. Poslužili su se svim i svačim da obezbede miran rad banke, koja je svojom politikom gotovo upropastila državnu blagajnu, i to ne samo u Bugarskoj. Računa se da je Crnomorska banka što od svojih štediša, što od industrije, što od države uspela da sakupi kapital u vrednosti od sedam milijardi dolara!

Giligan živnu na pomen sume! Zviznuo je kroz zube!

— Dobar deo tog novca služio je za velike, ali zaista velike ilegalne poslove... Droga, zlato, novac, oružje, belo rob-lje... — ređao je Alan Mur prisećajući se šta je sve stajalo u onom dosijeu. — Čitava nemirna jugoistočna Evropa je bila u mreži Crnomorske banke, odnosno njih dvoje...

— Kojih dvoje?! — upita nervozno Giligan.

— Gospođe Harkov i Lavinija Zuhriča! — odgovori Alan Mur na tren se ugušivši osećanjem gorčine.

— Čekaj! — Giligan uzviknu iznenađeno. — Hoćeš da kažeš da su ta Goldštajnova i Zu-

hrič praktično bili ta banka... Ta Crnomorska banka?!

— Upravo tako — reče Mur.
— Znaš li šta je kasnije bilo?

— Banka je bila, koliko se sećam te afere, upisana u vlasništvo Lavinija Zuhriča — reče Giligan. — Kada su njeni trezori ispražnjeni, Zuhrič je pobeo nekuda u Tursku, Jermeniju, ko zna gde, i jedno vreme se ništa nije znalo o njemu. Sve dok se nije pojavio kao jedan od vođa te glupe pobune...

— A gospođa Harkov je uspeła da opere svoje ime i uništi tragove da je ikada bila umešana u bilo kakav posao sa Crnomorskom bankom — objasnio je advokat. — Čak je i rođenog muža ubila da bi to postigla. U međuvremenu je osnovala drugu banku, koja danas posluje kao velika međunarodna finansijska organizacija. Sasvim je jasno da gospođa Harkov ima poslovnog duha. Uložila je sav onaj pronevereni novac u novi posao i sada drma ekonomijom jugoistočne Evrope!

— Zvučiš kao da te je time ta Harkova lično uvredila! —

Giligan nije izdržao da se ne podsmehne Muru. Primetio je da ovaj nije uopšte pio, mada mu je piće bilo pri ruci.

— Nisam o tome hteo da razgovaramo — reče advokat. — Znaš li da to znači da je ovaj posao, sa Zuhričem kao »ciljem«, u stvari izvršavanje najobičnijeg »ugovora« za plaćene ubice?

— Ne razumem — slegnuo je ramenima Giligan. — Šta tu ima čudno?

— Ovo sa Zuhričem nema političku pozadinu — reče advokat. — To ne samo da nije našeg... tvog renomea, već je i sasvim obično naručeno ubistvo! Može biti opasno, Alfrede.

— Samo ako neko od momaka preživi, a ja ću se lično pobrinuti da niko od njih ne preživi akciju — reče Giligan.

— Kako to misliš da izveđeš? — upita advokat. Još uvek mu je duša gorela gorčinom koju je izazvao uvid u tajni dosije...

— Svi oni će u rukama držati oružje koje im ja budem dao — reče Giligan. — Na sre-

ću, neće znati da je ono zaista smrtonosno... I za njih!

*
* *

— I baš je tako rekao? — šapnuo je Tabasko Pit. Leslie i on su stajali pored stuba sa vetromerom, ispred starog hangara. — Šta bi to trebalo da znači?

— Pregledao sam sve oružje koje se ovde nalazi i nisam našao ništa sumnjivo — rekao je tiho Leslie. — Ali, kada se samo malo razmisli, lako može da se zaključuje da će taj prokletnik jednostavno minirati puške i revolvere koje nam bude sutra dao. Možda će sve biti povezano radio-vezom sa njim. On i ne mora biti blizu. Dovoljno bi bilo da pritisne dugme i da svako od nas ode ravno u pakao. Ili, možda, računa na vremenski upaljač?! Daće nam dvadeset minuta da obavimo taj prljavi posao sa Zuhrićem, a onda ćemo lepo... BUM!

— Nisam ni mogao da saznam da ću učestvovati u jednom ovako organizovanom ubistvu — isceri se Pit. — I, šta ćemo da učinimo? Misliš

li da je vredno tom Zuhriću spašavati život?!

— Po onome što znam o tom pacovu, radije bih ga prepustio Giliganu — šapnu Leslie. — Ali, zaista je glupo da zbog njege pogine još poneko. Recimo, Henri... Tvoj prijatelj je možda falsifikator, ali je naivan i lakomislen toliko da ga je teško zamisliti kao negativca. Treba u toku dana da porazgovaraš sa njim.

— Šta da mu kažem? — upita Tabasko Pit tiho.

— Treba da mu objasniš da nema nikakvih šansi da preživi, ako nas ne bude slušao do kraja — reče Leslie. — Čuo si Giliganov plan... Svako od nas treba odvojeno da uđe u zgradu Ujedinjenih nacija, u različita vremena, i da iz muškog toaleta na sedmom spratu uzme oružje. Alfred Giligan je zaista sposoban menadžer smrti kada može da prošvercuje oružje čak i u palatu Ujedinjenih nacija!

— Znam! Onda treba da se sastanemo na osmom, tačno u kritično vreme — nastavio je Pit. — Po njegovom planu Zuhrić treba da se pojavi iz lifta i mi treba da se oslobodimo njegove pratnje i da ga ugura-

mo nazad u lift pre nego što se zatvori...

— Naravno, to su gluposti — osmehnu se ironično Leslie.

— On računa na pucjavu koja će stvoriti toliku uzbunu da niko neće ni primetiti da Zuhriću prilazimo Karl Braun i ja i ispaljujemo mu po dva metka u glavu.

— To nije rekao — začudi se Pit. — Giligan to nije rekao.

— Nije rekao svima, ali je posebno pozvao mene i jednostavno mi naredio da ubijem Zuhrića — reče gotovo veselo Leslie. — Znam da je računao da sam pod PCP-om, i da ću naprosto slediti njegova naređenja. Naravno, da bi me ubedio rekao je i da Zuhrić ne zaslužuje da živi... Navodno zato što su oni taoci, koje je kao trebalo da oslobađamo, u međuvremenu, po Zuhrićevom nalogu, ubijeni! Sjajna bajka, zar ne?!

— Zašto je izabrao baš Brauna i tebe? — upita Pit.

— To je lako zaključiti — odgovori Leslie. — Ja sam i namerno pokazao, prilikom vežbi, da sam najveštiji. A Braun je svakako pokazao da je najkrvoločniji i da ne bi prezao

ni od čega samo da vidi malo krvi i utrobe.

— Možda bi Brauna i trebalo pustiti da ubije tog Zuhrića, ali bi ga posle toga trebalo nahuškati na Giligana — reče tiho Pit. — Nisam ni mogao da zamislim da takvi ljudi postoje i još, uz to, nekažnjeno idu naokolo i organizuju ubistva.

— To je njegov posao — reče mirno Leslie. — Pratio sam ga svake noći i uverio se da je zaista veliki profesionalac. Vrlo pažljivo razrađuje svaki detalj i pokušava da ne propusti ništa što bi moglo ugroziti plan. Mislím da on uopšte i nema osećaj da se tu radi o ljudskim životima. On sve nas, kao i Zuhrića i druge njegove žrtve, posmatra kao šahovske figure. Za tako nešto je čoveku potreban zaista um posebno poremećene vrste. Naravno, izgleda da Giligan obavlja poslove u ime vrlo moćnih ljudi... Možda najmoćnijih. Zato je ne samo slobodan već i bogat i ugledan.

— Šta ćemo da uradimo? To ti meni reci! — šapnu Tabasko Pit.

— Ti ćeš da kažeš Henriju da se izgubi čim uđe u palatu Ujedinjenih nacija — reče Lesli. — Noćas sam morao da uđem u jednu turističku agenciju. Znam da nije radila u tri izjutra, ali to nije bilo mnogo važno... Uzeo sam avionsku kartu za Meksiko. Nju ćeš dati Henriju. Neka jednostavno bez odlaganja odleti u Meksiko i sačeka naš poziv da se vrati u San Francisko. Niko ne bi smeo njega da dovede u vezu sa ovom aferom. Neka zaboravi da je pokušao da zaradi lovu na ovaj način i neka više nikada ne pokušava. Objasni mu da je bolje biti živ i siromašan, nego mrtav a bogat!

— A mi?

— Ja ću porazgovarati sa Norikom — reče Lesli. — On mi se čini samo dovoljno očajan da se upusti u sve ovo. Ne verujem da je spreman da umre. Reći ću mu otvoreno šta se dešava, pa neka sam bira. No, gotovo sam ubeđen da će razumeti. Njemu sam obezbedio kartu do Kanade. Ako baš ne bude hteo da sluša, primeniću SAIMINĎUCU, pa će opet pristati.

— A mi? — ponovio je Pit nestrpljivo.

— Mi ćemo biti tamo, na pravom mestu u pravo vreme — odgovorio je Lesli. — Nisam sasvim siguran da Giligan nije predvideo rezervni tim izvršioca, u slučaju da sa nama ne bude sve u redu. Koliko sam ga upoznao, teško mi je da poverujem da je uopšte u stanju da se osloni samo na jedno rešenje. To ti je nešto kao sistem i nožne i ručne kočnice u kolima.

— Naravno, ne očekuješ valjda da uzmemo to njegovo oružje, ako smatraš da bi moglo biti minirano?

— Njega ćemo poveriti unutrašnjem obezbeđenju palate — objasnio je Lesli. — Obavestićemo ih u pogodno vreme, pa neka se oni brinu o tome da u palati ne bude neugodnih eksplozija. Zašto bismo mi morali baš sav posao da obavimo?

— Čekaj! Nisi pomenuo Brauna. Šta ćemo sa njim? — upita Pit.

— Taj momak je sasvim sigurno psihopata i ne verujem da bi shvatio šta mu se govori, čak i ako bismo pokušali da mu objasnimo da mu je Gili-

gan sutra pripremio zamku. Razmišljao sam o tome da ga jednostavno pustimo da upadne u tu zamku... Ali, sve to treba obaviti tiho. Zato ću se za Brauna lično pobrinuti u samoj palati. Jedan dobar udarac u pravo mesto i momak će prespavati svoju rođenu smrt! Posle neka se snalazi kako zna, a neće znati baš mnogo, jer će ga obezbeđenje Ujedinjenih nacija zateći bez dokumenata u palati.

— Imam osećaj da bi to moglo biti bolno po Giligana!? — zasmeyuckao se Tabasko Pit. — Voleo bih da vidim njegovu njušku kada mu propadnu njegovi brižljivi planovi!

— Mislim da ćeš imati prilike da mu vidiš njušku — šapnu Lesli. — Samo, bojim se da u tome nećeš moći da uživaš...

— Ne razumem? — reče Pit pogledavši prema hangaru, odakle su izlazili ostali.

— Budi strpljiv! Videćeš! — šapnu Lesli i okrete se, pa krenu ostalima u susret.

Tabasko Pit pomisli: »Nedostaje samo ta gospođa Dolfina

Mjanzenski Harkov sutra, pa da grupni snimak bude kompletan!«

*
* *
*

Na ljubazne osmehe brojnih hostesa u palati Ujedinjenih nacija odgovarao je još ljubaznije visok čovek potpuno čelave lobanje u besprekornom tamnoplavom odelu kakva su nosili mnogi u toj zgradi. Ispod njegovih krupnih, čupavih obrva krile su se čelično-plave oči. Čovek je prolazio zgradom noseći na reveru značku službenog posetioca...

Čovek je mislio: »Henri Landers je zaista fantastičan falsifikator kada je uspeo da napravi ove značke u koje ne sumnja čak ni šef obezbeđenja, koji mi je na ulazu pregledao dokumenta!« Čovek se, prema natpisu na znački zvao Robert Luis Stivenson.

Tog trenutka, na drugoj strani palate, Henri Landers je, još uvek unezveren i nasmrtno preplašen, izlazio panično pogledom tražeći taksi. U džepu je imao avionsku kartu za Meksiko, a u glavi samo jednu misao — da stigne tamo živ!

Nije ni primetio da se mimo-
išao sa krupnim čovekom du-
ge brade i još duže kose, obu-
čenog u uniformu pripadnika
obezbeđenja palate...

Tabasko Pita je svrbela veš-
tačka brada. Nije bio navikao
na šminku, ni na miris pozo-
rišnog lepila — mastiksa, koji
mu se vrzmao po nozdrvama
tako neprijatno da ga je to
teralo na kijanje. No, napre-
zao se da ne kija, bojeći se da
mu ne odleti brada. Mirno je
otpozdravljao ostalim unifor-
misanim ljudima u zgradi. Ču-
dio se zašto oni ne sumnjaju
u njega.

Ralf Norik, koji je do osmog
sprata trebalo da stigne pod
imenom Račarda Kiplinga i sa
novinarskom akreditacijom, u
istom času je već bio u auto-
busu koji je odvezio jednu od
turističkih grupa, i kroz zad-
nje staklo je gledao prema ve-
lelepnoj palati. Strah i nesigu-
rnost u njemu su se smanji-
vali, a počinjao je da oseća za-
dovoljstvo što se izvukao iz
nečega što je, koliko je shva-
tio, moglo da mu donese samo
smrt.

Niko od njih nije znao da
se, upravo u tom trenutku, ot-

varala kapija na službenom
ulazu F, onom koji je u palati
služio samo za posete visokog
rizika. Oko kapije su se oku-
pili ljudi iz obezbeđenja u ve-
likom broju. Kroz kapiju je
ušao crni »mercedes«, a iza
njega velika »tojota« iz koje su,
još dok je vozilo bilo u pokre-
tu, izašla trojica sa tamnim
naočarima. U susret im je po-
šao čovek tršave kose i uskog
lica, koji se osmehnu profesio-
nalno i reče, pre nego što su
momci mogli i da udahnu:

— Žalim, gospodo, ali ovde
prestaje vaša odgovornost! Go-
spodin Zuhrić će u zgradi biti
pod našom kontrolom i bri-
gom. Takva su pravila!

Kroz tamne naočari se nije
mogao videti ljutit pogled Zu-
hrićevih telohranitelja. No, ka-
da je iz »mercedesa« izašao li-
čno Lavinije Zuhrić, opunomo-
ćenik takozvane vlade Slobod-
ne Anadolije, momci pogleda-
še u njega.

Zuhrić je bio čovek zamašne
težine, velike glave i nadmenog
držanja. U ruci je držao belu,
porculansku lulu — njegov za-
štitni znak. Nije ništa rekao,
samo je klimnuo glavom pre-
ma svojim čuvarima i oni po-

slušno ostadoše pored »tojote«. Tršavi mu priđe i blago se nakloni:

— Gospodine Zuhrič, ja sam Majkl Filips. Lično sam odgovoran za vašu bezbednost u palati. Na žalost, to uključuje i molbu da nam predate oružje, ako bilo kakvo imate pri sebi.

— Gluposti — odbrusi Zuhrič na lošem engleskom. — Ja se gnušam oružja. Vodite me odmah na te idiotske pregovore!

— Razume se, gospodine Zuhrič — reče Filips.

Dao je znak ljudima iz obezbeđenja da provere lift u koji je Lavinije Zuhrič trebalo da uđe. Zatim je pokazao rukom Zuhriču kuda treba da pođe. Ispred njih su išla dva stražara. Iza njih još dvojica.

Na širokom odmorištu iz među sedmog i osmog sprata Robert Luis Stivenson je zastao ispred televizora. Na ekranu se videla mapa područja Bugarske i Turske. Glas spikera je objašnjavao:

— »... današnjim pregovorima. Posmatrači se slažu da će Zuhrič pokušati da uveri predstavnike velikih sila da priznaju legitimitet takozvanoj Slobodnoj Anadoliji. Iz pouzdanih izvora se doznaje da je do poslednjeg trenutka bilo otvoreno pitanje priznavanja Lavinija Zuhriča kao pregovarača, s obzirom na neugodnu reputaciju tog tajanstvenog čoveka. Naime, tvrdi se da više od tri zemlje Evrope i Azije traže izručenje Zuhriča pod teškim optužbama za više krivičnih dela velike težine počinjenih na njihovim teritorijama. Međutim, u želji da spreče zastoje u pokušajima da se mirnim putem reše...«

Robert Luis Stivenson odmahnu prezrivo izbrijanom glavom i ponovo se osmehnu jednoj od hostesa. Potom se laganim koracima uputi na osmi sprat. Na ulazu u hodnik stajala je tabla sa rasporedom aktivnosti. Sve rubrike su bile prazne, osim rubrike za salu broj 4 — pored tog broja je stajalo ime: Zuhrič!

»Bojim se da je gospoda iz Ujedinjenih nacija suviše sa-

mouverena. Verovatno nisu računali da na svetu postoji neko poput Alfreda Giligana... Ili — ninde!«, pomislio je gospodin Stivenson ušavši u hodnik. Osetio je zadovoljstvo što ga čovek na drugom kraju hodnika, koji je suviše nervozno listao novine, ne može prepoznati...

Karl Braun se znojio listajući novine. Nosio je značku tehničkog osoblja i ponašao se kao da je nestrpljiv da već jednom završi posao zbog kojeg je došao. U sebi je likovao što niko od tih ljudi koje je gledao preko novina nema pojma kakav je taj njegov posao. Pored njega je prošao stražar sa sprata pogledavši na ručni časovnik i uopšte nije na njega obratio pažnju.

Stražar pored vrata od lifta takode je pogledao na časovnik. Bilo je vreme...

Osim dva redovna stražara tu je bio još jedan u civilu, koji je stajao pored ulaza u salu ne krijući ispupčenje ispod pazuha i oštar pogled koji je prelazio preko lica svih os-

talih prisutnih — stražari, tehničar sa novinama, posetilac obrijane glave, dve hostese lepih nogu, dve sredovečne žene negovanog izgleda sa oznakama prevodilačke službe i debeljuškasti službeni fotograf, koji je sedeo za malim stolom preko puta ulaza u salu i petljao nešto oko svog »haselblada«!

Fotograf je saginjao glavu iznad svog aparata i čelavi gospodin Stivenson nije mogao da mu vidi lice, ali je imao jedan od svojih osećaja da baš od tog čoveka pretila glavna opasnost. »Samo kad bi skinuo tu glupu kapu«, pomislio je gospodin Stivenson. Podigao je pogled prema indikatoru iznad vrata od lifta. Indikator je pokazivao da se lift nalazi na sedmom spratu...

Nekoliko sekundi kasnije indikator je pokazao da je lift stigao. Zvučni signal je prethodio otvaranju vrata. Iz njih je prvo izašao Majkl Filips postavši tek toliko da izmenja pogled sa svojim čovekom koji je stajao ispred ulaza u salu. Čovek mu je gotovo neprime-

tno klimnuo glavom. Filips se okrete onima u liftu dajući znak rukom.

Dva stražara izađoše prvi...

Stivenson pogleda prema stepeništu iza sebe — bradati stražar je upravo pristizao — munjeviti dodir dva pogleda bio je dovoljan!

Zuhrič je stupio nogom iz lifta i ustuknuo pre nego što je izašao. Rekao je siktavo:

— Ovde ima previše ljudi!

— Molim vas, gospodine Zuhrič — reče blago Majkl Filips. — Ne otežavajte nam posao. Treba samo da što pre pređete ovih nekoliko jardi do sale.

Zuhrič sa nelagodnom sumnjom pogleda u pravcu koji mu je pokazao Filips. Njegovo urođeno nepoverenje, koje se ponekad pretvaralo u pravu paranoju, jednostavno mu nije davalo mira. No, odlučio se pomislivši: »Ovo je ipak palata Ujedinjenih nacija!« Izašao je iz lifta, a za njim izađoše i druga dva stražara.

U času kada su se vrata lifta zatvorila fotograf ustade iz stolice i podiže svoj aparat prislanjajući ga uz lice brzim pokretom. Ali, ne dovoljno br-

zim da gospodin Stivenson ne primeti njegovo lice...

Tabasko Pit je upravo prolazio pored gospodina Stiven-sona praveći se da ga ne primećuje. Čuo je oštar, veoma **tih šapat**:

— Giligan...

Pit umalo nije zapitao: »Šta?«

Tog časa tehničar odbaci no-vine i zavuče ruku ispod odeće!

Izvukao je kolt 45! Uperio ga je prema stražarima koji su išli ispred Zuhriča!

— Prepad! — zaurla jedan od stražara i maši se za oružje.

Dvojica koji su išli iza Zuhriča baciše se na pregovarača Slobodne Anadolije obarajući ga u najboljem stilu američkih fudbalera. Ostali su da leže na njemu...

Karl Braun je nišanio u st-ražare, ali iako je svim srcem hteo da pritisne obarač i da nastavi da ga pritiska sve dok ne istroši svu municiju, najednom je osetio kako su mu obe šake ukočene!

— Baci to! — naredio je stražar uperivši svoj revolver na tehničara sa koltom.

Civilni agent ispred ulaza u salu već beše izvukao svoj »in-gram«, a ostali stražari su takođe izvlačili oružje.

— Baci ili pucam! — viknuo je još jednom stražar.

Tabasko Pit je morao da ostane dosledan uložiti koju je igrao, pa je i on izvukao revolver, mada je odlično znao da Braun neće pucati — ko prođe kroz seansu SAMINĐU-CUA; to jest posebne vrste hipnoze, kod Leslija Eldridža, taj mora da izvršava tačno ono što mu je sugerisano, a Braunu je sugerisano da mu se ukoče obe šake onog časa kada stavi prst na obarač oružja. No, Pit je takođe uperio revolver u Brauna, ali je gledao na sasvim drugu stranu pitajući se na koga je lažni gospodin Stivenson mislio kada je rekao: »Giligan!«

— Baci! Pucam! — uzviknuo je stražar po treći put.

Nije stigao da puca! Pucao je civilni agent sa ulaza u salu — jednostavno je pritisnuo obarač i grgoljavi rafal iz »in-

grama« tresnu u Karla Brauna svom snagom!

Braun nije stigao ni da se iznenadi... Zrna su dobovala po njemu kao po nekakvoj krpenoj, velikoj lutki, odbacujući ga prema zidu! Krv i komadi kože, kostiju i mesa rasprskivali su se posvuda...

Jedna od žena iz prevodilačke službe počela histerično da vrišti!

— Pustite me! Pustite me! — urlao je Lavinije Zuhrič ispod dva teška tela stražara, psujući potom nešto na nekom nerazumljivom jeziku.

— Svi ležite! — naredi zvonko Majkl Filips u tom trenutku, držeći nekakav revolverčić u ruci. Okrenuo je cev prema stropu.

Bilo je to poslednje što je u životu izgovorio!

Pit je upravo spuštao revolver kada je nešto pogodilo Filipa i tršavi čovek se trže kao da je neko povukao naglo nekakav nevidljivi konac na koji je on bio zakačen. Klecnuo je unazad i pao postrance, otkrivajući na tren Pitovom pogledu lice... Na čelu mu se rascvetao krvav cvet!

— Šta?! — izusti glasno Pit ponovo dižući revolver. Naprosto, nije video ko je oborio Filipa.

Sledeći je bio stražar koji je vikao na Brauna — njega je nešto bezvučno, neznano odakle, pogodilo iza desnog uha! Glava mu klimnu nekako gotovo komično i on se sruši na pod grčeci se mahnito...

Tada se pokrenu čovek izbrijane glave — prohuja u jednom divljem, dugačkom skoku pored Pita i odbacujući se od poda poput velike opruge, okrete se u vazduhu, a zatim sa obe noge pade — na grudi fotografa...

»Haselblad« koji je umesto objektiva imao široku cev sa moćnim prigušivačem ispade iz ruke debeljuškastog čoveka. Kapa mu spade sa glave — bio je to Alfred Giligan!

— Pustite me! — urlao je panično Zuhrič. Nije znao šta se dešava, ali je hteo da se oslobodi i da pobjegne...

Giligan je skočio na noge brže nego što je lažni Stivenson mogao da očekuje. I još brže

mu se u ruci stvorio pištolj malog kalibra... Giligan je ispalio metak prema izbrijanoj glavi ne čekajući i ne razmišljajući!

Nije pogodio! Čelava lobanja tog tajanstvenog čoveka nestade najednom iz Giliganovog vidokruga!

— Baci! — zaurla jedan od stražara dižući svoj revolver prema Giliganu.

Giligan se trže i u trzaju ispalio metak na stražara, pogadajući nepogrešivo u glavu.

Čovek zevnu od bola — zрно mu se zari ispod oka!

Giligan se osvrte tražeći pogledom čelavog napadača...

Jedan oštar, gotovo metalni udarac polomi mu, uz prasak, kost na ruci! Onoj ruci u kojoj je držao pištolj! Drugi udarac — nogom — polomi mu nekoliko rebara! Treći pade na ključnu kost, koja puče muklo i jedan deo se zari Giliganu u pluća izazivajući strahovit bol!

Nije mogao ni da vidi odakle dolaze udarci! Jer, niko nije bio u stanju da prati brzinu kojom se kretao visoki, čelavi čovek...

Stražari su stajali skamenjeni tim prizorom. Da nisu znali da se to pokreće čovek mogli su pomisliti da je u pitanju duh koji stravičnom brzinom obigrava oko lažnog fotografa i lomi mu košćicu po košćicu.

Čovek obrijane glave se postavio tek kada su oba kolena Alfreda Giligana bila polomljena, kao i nos i nadlaktica leve ruke. Tada je lažni Robert Luis Stivenson stao iznad unakaženog Giligana i pogledao ga.

— Srećno, veliki kombinatoru! — rekao je ćelavi čovek tako tiho da ga je samo Giligan čuo. — Ostavljam te obezbeđenju. Oni će valjda znati šta da urade sa tobom.

— Eldridž?!? — šapnuo je u neverici Alfred Giligan, dahćući od bola. Prepoznao je glas.

Ali, čovek obrijane glave se već okrenuo da proveri šta se dešava sa ostalima...

Stražari su se uklanjali sa Zuhriča, koji je besno psovao na svom jeziku. Tabasko Pit je vraćao revolver u futrolu

osmehujući se. Imao je osećaj da im je još samo preostalo da se neprimetno udalje sa mesta događaja.

Jedna od žena — prevodilaca klekajući je pokušavala da se domogne stepeništa, još uvek neurotično stenjući i pritiskajući usta rukama da ne bi nastavila da vrišti. Druga je stajala pored zida, gledajući zapanjeno u Giligana, koji je sav krvav i polomljen ležao na podu, čutke podnoseći bol.

— Ko je ovaj čovek? — upitao je jedan od stražara. Nije bilo jasno da li misli na Giligana ili Stivensona.

Dve hostese su stajale pored vrata od lifta. Pogled R. L. Stivensona se zaustavio na njihovim licima...

Devojke nisu izgledale zapanjeno, ni uplašeno, čak ni ljubopitljivo. Iskusno oko večitog ratnika je na njihovim licima videlo nešto što bi se moglo nazvati samo — proračunatošću! Kao da su procenjivale situaciju. Leslie, iza maske Roberta Stivensona snažno oseti opasnost — njegov HARAGEI ga natera da zakorači prema devojkama...

— Ja se gubim oдавде! —
dreknuo je u tom trenutku Lavinije Zuhrič i krenuo prema liftu ne osvrćući se na stražare. Gnev ga je i oslepeo i ogluveo. Razbesnelom umu je bilo svejedno šta se dešava i hteo je samo da se izgubi sa tog strašnog mesta.

U času kada je Lavinije Zuhrič podigao ruku da pritisne dugme za pozivanje lifta hostese su se pokrenule...

Obe su — zadigle suknje! Lesli, međutim, nije dozvolio sebi da ga taj neuobičajeni potez zbuni. Skočio je prema Zuhriču...

Devojke zavukoše ruke među noge i odatle izvukoše revolvere! Ali, kada su pokušale da upere oružje u Zuhriča, koji je očigledno bio njihov cilj, našle su se pred tim čudnim, strašnim čovekom obrijane lobanje koji se okreće na peti i brzinom mungosa koji napada kobru pogodi prvo jednu pa drugu ravno u grkljan odmerenim udarcima!

Razoružane hostese padoše na pod hvatajući se za grla i pokušavajući da dođu do vazduha.

— Zovi pomoć! Zovi pomoć! — zavapi jedan od stražara mašući rukom jednom od svojih kolega koji je o pojasu imao voki-toki.

— Kog đavola sve ovo znači?!? — urlao je Lavinije Zuhrič besno udarajući čitavom šakom po dugmetu za pozivanje lifta. — Pozovite moje momke! Odmah ih pozovite! Ovo je atentat!

Na tren Lesli stade tako da je mogao da sagleda čitavu prostoriju i sve koji su se nalazili u njegovom vidokrugu. Hitro se sagnuo da dohvati revolvere koji su ispali hostesama. Kada se uspravio video je ženu — prevodioca kako se sagine iznad leša Majkla Filipsa...

— Pite! Nosi devojke! — viknuo je Lesli panično.

Sam Lesli je pokušao da zakloni Lavinija Zuhriča... Jer, žena je najednom zakoračila prema Zuhriču podižući ruku sa malim pištoljem.

— Ne, gospođo Harkov! — povikao je Lesli.

Dolfina Mjazenski Harkov je tada okrenula oružje prema Le-

sliju. Jedan otegnuti trenutak se činilo kao da sem njihovih očiju ne postoji ništa u prostoru.

U očima Lori Goldštajn, u stvari Dolfine Harkov, mogla se pročitati slepa mržnja i samo želja — da se konačno osveti Laviniju Zuhriču! To više nije bila ona hladnokrvna, proračunata žena koja je znala ne trepćući da pogleda u oči najuglednijim državicima, lažući ih i varajući, ucenjujući i iznuđujući od njih ono što je njoj bilo potrebno. To je sada samo bilo biće koje je drugom biću želelo uništenje!

— Ne, gospođo Harkov! —
— ponovio je tiše Lesli. Nastojao je da je spreči...

Nije je sprečio! Žena ispali prvi metak...

Brži je bio pokret kojim je Lesli izvukao KODAŠI, kratki mač, dočekujući zrno oštricom!

— Pakla mu! — uzviknuo je Tabasko Pit vukući dve hostese prema stepeništu. Gotovo da nije verovao svojim očima.

Uopšte, svi su stajali kao u šoku gledajući šta to radi čovek koji se, prema znački na

reveru, zvao Robert Luis Stevenson.

Lesli je stajao ispred Zuhriča, licem okrenut Dolfini Harkov, miran kao kip kakvog starogrčkog božanstva... Čelavog božanstva, doduše.

— Ma ko da si, makni se!
— zarežala je Harkova ne obraćajući pažnju na stražare koji su, lagano dolazeći sebi, podigli svoje oružje prema njoj.

Lesli se ne pomeri! Žena ponovo pritisnu obarač...

I drugo zrno je Lesli sa stvarnom lakoćom dočekao oštricom kratkog mača, odbijajući ga prema stropu...

U tom trenutku se iza njegovih leđa otvoriše vrata lifta!

— Hoću napolje! — urlikao je Lavinije Zuhrič panično i uskočio u lift.

Istog časa su se začula tri pucnja! Tri stražara su pucala na Harkovu. Bez upozorenja...

Pogođena zrnima velikog kalibra žena bi odbačena prema zidu i udari u njega leđima svom snagom. Oružje joj ispade iz ruke. Na tren se čini-

lo da joj ni rane neće uklopiti izraz osvetničke odlučnosti sa lica, ali se onda sve izmeni — lice joj se opusti i preblede i na njemu se ukazaše svi oni znaci starosti koji do tada nisu bili vidljiviv...

Dolfina Mjanzenski Harkov, alias Lori Goldštajn, umirala je kao starica, što je u stvari i bila! Iz velikih rana na grudima i vratu šikljala je gušta krv...

— Pite! Vreme je! — povikao je Leslie tada i iz džepa izvukao nešto nalik na dečju petardu kakve se pale za Dan nezavisnosti.

Kresnuo je upaljač petarde o dovratka lifta trenutak pre nego što je ušao za Zuhričem...

Stražari su se našli u čudu i samo su zurili u petardu. Nisu čak ni očekivali da ona ozbiljno eksplodira. A, ona i nije eksplodirala...

Iz petarde pokulja gust, smrdljiv dim! Na tren su svi bili iznenađeni...

— Čarobnjak... — jeknuo je izranavljeni Alfred Giligan.

Pre nego što ih je smrdljivi dim opio, videli su kako se za-

tvaraju vrata lifta u kome su bili Zuhrič i taj tajanstveni čovek obrijane glave.

Bradati stražar je nestao niz stepenište, prema sedmom spratu...

— Halo, osmi, osmi ovde! — vikao je jedan od stražara u voki-toki. — Treba nam pomoć! Imamo nekoliko mrtvih i ranjenih! Pucnjava... Ufff! Atentat... Sačekajte lift u prizemlju! Obavezno ga sačekajte! Zuhrič je u njemu!

Zatim su svi na spratu jednostavno izgubili svest!

*
* *
*

Lift se kretao ne nadole, kako je želeo Lavinije Zuhrič, već nagore, prema višim spratovima.

— Kuda ćemo? — upitao je Zuhrič ćelavog čoveka. — Ja hoću kod mojih ljudi!

Umesto odgovora Robert Luis Stivenson dograbi prstima svoju »ćelu« i svuče je sa glavom, zajedno sa veštačkim, gu-

stim obrvama. Leslie Eldridž izbrisa lice gledajući u indikator koji je pokazivao da se lift još uvek penje.

— Ko ste vi? — upita Zuhrič?

Ponovo nije dobio odgovor, ali je zato Leslie prišao Zuhriču i u nekoliko pokreta ga pretresao od glave do pete. U specijalnim ušicima na sakou pronašao je desetak svežnjeva krupnih dolarskih novčanica. Izvukao ih je i bacio na pod.

— Koga ste mislili da podmitite ovoga puta, gospodine Zuhriču? — upitao je blagim glasom Leslie.

— To se vas ne tiče! — odbrusi Zuhrič. — Ko ste vi uopšte?! Zašto ste mi spasavali život, ako sada mislite da me ispitujuete i pretresete ovde?!

— Zar sam vam spasao život?! — Leslie se osmehnuo na čudan način, pri čemu su mu blesnuli očnjaci.

Zaustavio je lift pritiskom na dugme. Lift se zaustavio između osamnaestog i devetnaestog sprata...

* * *

Kada su konačno stražari uspeli da pokrenu lift i spuste ga na osmi sprat, pronašli su u njemu samo gomilu krupnih dolarskih novčanica i Lavinija Zuhriča kome je glava bila okrenuta za sto osamdeset stepeni. Iskolačenim, mrtvim očima gledao je, praktično, sebi u leđa!

Osamnaest spratova niže, Tabasko Pit bez brade i Leslie bez obrijane lobanje osmehivali su se hostesama koje su prolazile, još uvek ne znajući za ono što se događalo na osmom spratu. Kretali su se ka izlazu, ljubazno predajući svoje značke službenicima obezbeđenja. Naravno, na tim značkama nisu stajala ona imena koja su koristili u »operaciji Zuhrič«. Te značke su u međuvremenu bile uništene. Ljubazni stražari su zatražili da vide njihova lična dokumenta. Kada su ih videli, dozvolili su im da izađu iz palate...

— Ovde se nekako lakše diše — šapnuo je Tabasko Pit. — Kada sam prvi put čuo za tog Giligana nisam ni sanjao

da će se sve završiti u ovoj zgradi!

— Za sve postoji prvi put — reče mirno Leslie. — Hajdemo odavde! Pomalo mi sve ovo liči na film strave i užasa. Avion nam leti za nepun čas.

— Čekaj! Nisi mi rekao šta si uradio sa tim pacovom Zuhričem?! — upita Pit mašući jednom taksiju.

— Ništa što mu ne bi učinilo bar nekoliko hiljada ljudi koji ga iole bolje poznaju — odgovori Leslie. — U stvari, može mi biti zahvalan na neki način. Njega više ništa neće mučiti.

Pit pogleda poželjivije u Leslieja. No, neprozirno lice ninde nije odavalo nikakvu emociju. Za Tabasko Pita to je bio dovoljan znak da Leslie duboko preživljava sve što se dogodilo.

— Kako si znao da će tamo biti i Giligan i ta Harkova? — upita Pit.

— Nije bilo teško to zaključiti — odgovori Leslie ulazeći u taksu. — Znaš, čim sam saznao suštinu svega ovoga shvatio sam da ovo nije stvar »posla«, kako je hteo to da predstavi Giligan. Radilo se o mržnji. Mržnji između Harkove i Zuhriča! Harkova je naprosito morala da vidi smrt čoveka koga je mrzela toliko da je bila spremna da plati za njegovu smrt!

— Želja joj se nije ostvarila — zaključio Tabasko Pit.

— Želja?! — izgovori tiho Leslie. — Pa... Nekako izgleda da su i ostvarene želje još uvijek samo želje! Razumeš li me?

— Mislim da razumem — reče zamišljeno Tabasko Pit.

Taksi uroni u njujoršku saobraćajnu gužvu, gubeći se u gustoj matici automobila...

VEĆ ZA 1. MAJ!

NOVI ROMAN

DEREKA FINEGANA

NINĐA BROJ 122

**OSAM, DEVET, DESET,
— SMRT !**

Dobro došli u porodicu roto romana!

